δρχ. 200 Τεύχος 26

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ

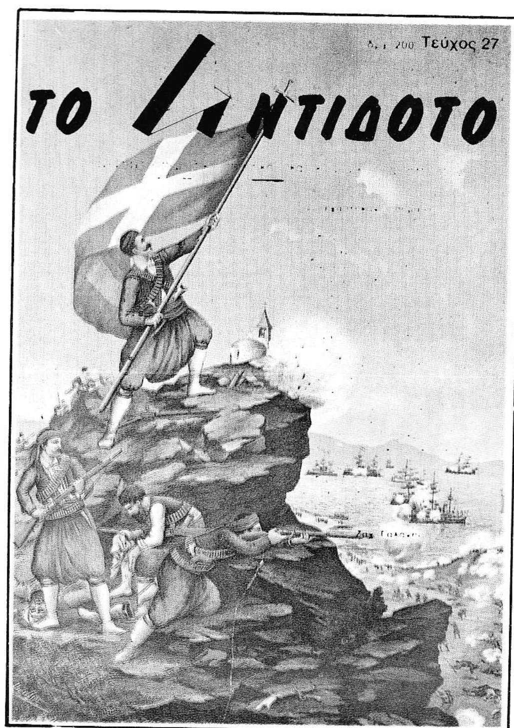
μηνιαιο ανενταχτο περιοδικο πολιτικου και κοινωνικου προβληματισμου

ΕΘΝΙΚΟΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΙΚΑ ΚΙΝΗΜΑΤΑ

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΤΟΥ Robert FAURISSON

Θέλω συντρόφους μου
τους δημιουργούς,
και τους χαρούμενους θεριστές.
Θα συνεχίσω τον σκοπό μου,
Θα συνεχίσω τον δρόμο μου,
Θ' αφήσω πίσω μου
τους διστακτικούς
και τους οκνηρούς,
θα τους ξεπεράσω
δρασκελώντας από πάνω τους.
Η πορεία μου
θα σημάνει
την καταστροφή τους!

Φρ. Νίτσε

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ
μηνιαίο ανένταχτο περιοδικό
πολιτικού και κοινωνικού προβληματισμού
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ-ΕΚΔΟΤΗΣ
Γιάννης Σορώτος
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ:
Τ.Θ. 30205 - 100 33 ΑΘΗΝΑ
Ετήσια Συνδρομή Εσωτερικού: **3.000 δρχ.**
Ετήσια Συνδρομή Εξωτερικού: **5.000 δρχ.**
Τιμή τεύχους: **Δρχ.: 200**

EDITORIAL

«Εμπρός λοιπόν με τον RAUTI στην Ιταλία και το ΑΝΤΙΔΟΤΟ στην Ελλάδα».

Έτσι καταλήγει η ανακοίνωση της Εθνικοεπαναστατικής ομάδος του ΕΣΕΣΙ που με ιδιαίτερη τιμή φιλοξενεί σ' αυτό το τεύχος το περιοδικό μας-σας. Μαζί όμως με την ανακοίνωσή τους οι Έλληνες σύντροφοι της Ιταλίας, μας έστειλαν και ένα άρθρο δημοσιευμένο στο περιοδικό του Ιταλικού Σοσιαλιστικού κόμματος που αναφέρεται στην ηγετική φυσιογνωμία του PINO RAUTI καθώς και ορισμένα σχόλια από το συνέδριο του MSI.

Ελπίζουμε σε περαιτέρω συνεργασία με την «Εθνικοεπαναστατική Εμπροσθοφυλακή» και τις άλλες ριζοσπαστικές τάσεις του ΕΣΕΣΙ, πάντα προς την κατεύθυνση της εθνικιστικής αριστεράς και του προλεταριακού εθνικοσοσιαλισμού.

Ακόμα θα θέλαμε να παρακαλέσουμε τους φίλους που μας ταχυδρομούν κείμενα – όπως οι Γνωστικοί ΙΙ, Κοινωνική Δικαιοσύνη η Τρομοκρατία κ.ά. – να μην είναι μεγάλα σε έκταση όπως το δεύτερο αλλά ούτε και ανώνυμα όπως και τα δύο.

Όπως θα διαπιστώσετε σ' αυτό μας το τεύχος έχουμε μια αναφορά στα εθνικοαπαλευθερωτικά κινήματα (Μακεδονικός Αγών, Κούρδοι, ΕΟΚΑ, Ιρλανδικό κίνημα). Το κειμενο του Παπαριώτη Δημ. Σούτζου γράφτηκε στα 1950 κι όμως παρ' όλο που πέρασαν σαράντα χρόνια είναι επίκαιρο.

Με ιδιαίτερη επίσης χαρά φιλοξενούμε την εργασία του λογοτέχνη κ. Βασίλη Μισύρη, οι συμβουλές και η παρότρυνση του οποίου μας βοηθούν στο δύσκολο αγώνα μας.

Το μεγάλο όμως γεγονός αυτού του τεύχους είναι η αποκλειστική συνέντευξη προς το ΑΝΤΙΔΟΤΟ του πιο γνωστού και δοκιμασμένου σκληρά, ιστορικού αναθεωρητή του κ. ROBERT FAURISSON.

Το ΑΝΤΙΔΟΤΟ συνεχίζει τον ασυμβίβαστο ιδεολογικό αγώνα του ενάντια στο συντηρητισμό και τα... φαντάσματα. **Είμαστε η μόνη ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΕΠΙΛΟΓΗ μέσα σ' ένα κόσμο όπου ο καπιταλισμός... δικαιώνεται, ο μαρξισμός πεθαίνει, το ΣΥΣΤΗΜΑ... δοξάζεται.**

Θα θέλαμε να ευχαριστήσουμε τους νεαρούς συντρόφους της Εκδοτικής Ομάδος αλλά και τους **Επαναστατικούς Πυρήνες Αμπελοκήπων - ΤΣΕ ΓΚΕΒΑΡΑ την πολιτιστική Εθνικιστική Επιτροπή Πειραιά - ΜΑΟ ΤΣΕ ΤΟΥΝΚ, την Εσωτερική Ομάδα Παπάγου - ΜΙΓΚΕΛ ΣΕΡΡΑΝΟ, την Ανένταχτη Εθνικιστική Ομάδα Παγκρατίου - ΣΤΑΛΙΝ, τον Επαναστατικό Μαθητικό Πυρήνα Ηλιουπόλεως - ΔΙΓΕΝΗΣ ΑΚΡΙΤΑΣ, τους Φοιτητικους Επαναστατικούς Πυρήνες Πατρών - ΜΙΚΗΣ ΜΑΝΤΑΚΑΣ, τους Αγωνιστικούς Πυρήνες Θεσσαλονίκης - ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ.**

Ακόμη από τη Λευκάδα, την Λαμία και την Αλεξανδρούπολη έρχονται μηνύματα. Μηνύματα που έχουν σαν στόχο τους, την δημιουργία του αυριανού μας Ανένταχτου κινήματος της ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ.

Όποιος έχει το θάρρος, μας ακολουθεί. Όποιου του αρέσει η περιπέτεια, συν-αγωνίζεται μαζί μας. Όποιος διαθέτει, τόλμη και φαντασία, μας αποδέχεται. Όποιος είναι στείρος ας μείνει στο 1930. Άλλωστε και οι νεκροί χρειάζονται... παρέα!

ΕΚΕΙ ΟΠΟΥ Η ΦΑΝΤΑΣΙΑ ΣΥΝΑΝΤΑΕΙ ΤΟΝ ΡΕΑΛΙΣΜΟ
ΕΚΕΙ ΟΠΟΥ Ο ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ ΕΝΩΝΕΤΑΙ ΜΕ ΤΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ
ΕΚΕΙ ΟΠΟΥ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΑΥΤΙΖΕΤΑΙ ΜΕ ΤΗ ΦΥΛΗ ΤΟΥ
...ΕΚΕΙ ΑΚΡΙΒΩΣ ΒΙΩΝΕΤΑΙ
Η ΚΟΣΜΟΘΕΩΡΙΑ ΠΟΥ ΕΚΦΡΑΖΕΙ ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΘΝΙΚΟΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΗΤΑΝ Ο ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΣ ΑΓΩΝ

«Ἕλληνες! Ἄν σώσωμεν τήν Μακεδονία, ἡ Μακεδονία θα μᾶς σώσει!»

Ἴων Δραγούμης

Κατά καιρούς, σίγουρα ἔχουν εἰπωθεῖ καί γραφτεῖ πολλά καί διάφορα γι' αὐτό τό κομμάτι τῆς Νεωτέρας Ἑλληνικῆς Ἱστορίας πού ὀνομάζεται: **Μακεδονικός Ἀγών.**

Ὡστόσο γιά νά καταννοήση κανείς τό μέγεθος τῆς σημασίας του, τήν ἀναγκαιότητά του καί τόν ρόλο πού ἔπαιξε στήν Ἱστορία, πρέπει νά γνωρίζη, σε γενικές ἔστω γραμμές τίς συνθῆκες πού ὁδήγησαν σ' αὐτόν: ἐξωτερικές κι ἐσωτερικές.

Κι αὐτό δέν εἶναι τόσο απλό, γιατί στόν Μακεδονικό χῶρο, ἀναμειγνύονταν τότε τόσοι πολλοί, ὥστε γιά χρόνια εἶχε δημιουργηθεῖ μιά ἐξαιρετικά περίπλοκη κατάσταση. Καί ἐδῶ ἀκριβῶς ἔγκειται, ὄχι μόνο ἡ ἐθνική, ἀλλά καί ἡ διεθνής ἀξία καί σημασία τῆς **Ἑλληνικῆς νίκης,** ὅτι διέλυσε μέ τό σπαθί καί μέ τό νοῦ ὅλες αὐτές τίς ἀπειράριθμες βλέψεις, πλεκτάνες καί παρεμβάσεις πολλῶν λαῶν καί κρατῶν της Βαλκανικῆς, τῆς Μεσευρώπης, ἀκόμα καί τῆς Βόρειας Εὐρώπης, πού ἀπέβλεπαν σέ ὠφελήματα καί ἀπίθανες διεξόδους στή Μεσόγειο. Οἱ Σλάβοι ἐπίσης μέ Ρωσικές ὑποκινήσεις καί μέ κύριο ἄν ὄχι μοναδικό ἐκπρόσσωπό τους τούς Βουλγάρους ἐνδιαφέρονταν γιά τήν Μακεδονία. Μέ τό Σχῖσμα τό 1870 ἀπό τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως καί τή δημιουργία τῆς Βουλγαρικῆς Ἐξαρχίας, πού ἔπαιξε καθαρά ἐθνικό ρόλο γιά τούς Βούλγαρους, μποροῦμε νά ποῦμε ὅτι ἐγγίζουμε τήν ἀρχή τοῦ Ἀγῶνα.

Μ' αὐτό τόν τρόπο βλέπουμε τόν πολυμέτωπο πόλεμο ὅσο καί ποικιλόμορφο πού κλιμακώνεται ἀπό τούς Βούλγαρους μέ βιαιότητες, σφαγές, φωτιά καί σίδερο' ἀπό τούς Τούρκους πού ἀσπαζόμενοι μέ περισσότερη ἴσως ἀπό ὅση χρειαζόταν ἐμπάθεια τό δόγμα: «διαίρει καί βασίλευε» περιορίζονταν στό νά ἐπεμβαίνουν, ὅταν τά πράγματα ἐκτραχύνονταν καί κινδύνευε πλέον ἡ δημόσια τάξη καί τά συμφέροντα τοῦ κράτους. Τό 1878 μέ τήν **Συνθήκη τοῦ Ἁγίου Στεφάνου** τά πράγματα χειροτερεύουν κι οὐσιαστικά δεν τά καλύτερευσε οὔτε ἡ συνθήκη τοῦ Βερολίνου μιᾶς καί πιά ἐντείνεται ἡ συστηματική καί μέ κάθε τρόπο προσπάθεια τῆς σλαβικῆς προπαγάνδας, μέ την ἐπιβολή στά χωριά τοῦ Ἐξαρχικοῦ παπᾶ καί Βούλγαρου δάσκαλου.

Ἀπό τήν ἄλλη πλευρά οἱ ἑλληνόφωνοι ὅσο κι Ἑλληνόψυχο πληθυσμοί δέν ἤθελαν οὔτε ν' ἀκούσουν γιά ἀποσκίρτηση καί Βουλγαρία. Πολλοί απ' αὐτούς μαρτύρησαν **«γιά τοῦ Χριστοῦ τίν πίστη τήν Ἁγία καί τῆς πατρίδος τήν ἐλευθερία!».**

Γράφει ἡ Ἀργυρώ Καστρίτου

Καιρός εἶναι νά δοῦμε καί τό τί ἔκανε τό μικρότατο Ἑλληνικό κράτος. Ἐκεῖνοι πού κουρασμένοι, μετά ἀπό τόσους ἀγῶνες ἔμελλε νά γευτοῦν μία ἐλευθερία νόθα, μιά ἐλευθερία στεῖρα, μιάν πατρίδα πετσοκομμένη, κατακρεουργημένη! Ἤξεραν οἱ Μεγάλες Δυνάμεις! **Πέταξαν ἕνα ξεροκόμματο στούς ζητιάνους ἀγωνιστές καί του 'βαλαν ἐπάνω μιά σταλιά βούτυρο: Βασίλειον τῆς Ἑλλάδος!** Καί ξέχασαν τήν Θεσαλία, τήν Ἤπειρο, τήν Μακεδονίαν, τήν Θράκη, τά Δωδεκάνησα, τήν Κρήτη, τήν Κύπρο, τά Ἑπτάνησα! Ξέχασαν τήν Βασιλεύουσα!! Ξέχασαν; Πονοῦσαν; Ἴσως! **Ἐκείνη πού δέν ξέχασα ποτέ, ἐκείνη πού πονᾶ κι ἀκόμα κλαίει εἶναι ἡ μάνα Ἑλλάδα!** Ποιό δάκτυλο νά κόψης καί δέν θα πονέση; Μολοταῦτα το μικρό Ἑλληνικό κράτος παρακολουθοῦσε ἄγρυπνα τά συμβαίνοντα στόν Μακεδονικό χῶρο. Δίσταζε νά συνδράμει, συχνά μάλιστα ἔκανε πως ἀντιδρᾶ, γιατί δέν ἤθελε νά προκαλέση τήν Τουρκία, πού ἤδη «ἔπνεε μένεια» γιά τίς ἐπαναστατικές κινήσεις στήν κρήτη. Ἀφότου μάλιστα μεσολάβησε κι ὁ ἄτυχος πόλεμος τοῦ '97, οἱ ἐχθροί τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἔγιναν ἐκβιαστικότεροι. Ἔπεσε τό ἠθικό. Μεγάλοι κίνδυνοι ἄρχισαν νά διαγράφονται γιά τά ἀλύτρωτα μέρη. Ἡ κυβερνηση ἔνιωθε μόνη, μικρή κι ἀβοήθητη. Μά ἡ ἀθάνατη κι ἀδούλωτη ἑλληνική ψυχή, ἡ ἐθνική συνείδηση, ἡ φωνή τῆς Πατρίδος, δέν σίγησε!

Ήταν τότε, πού ΰψωσαν τό ανάστημά τους οί άφοσιωμένοι στήν Πατρίδα καί στά ιδανικά ιδιώτες. Στήν 'Αθήνα λοιπόν ή ισχυρή οικογένεια - μακεδονικής καταγωγής - τοΰ Στεφάνου Δραγούμη, ό Δ. Καλαποθάκης, οί Μελάδες, ή οίκογ. Κορομηλά, τά μέλη τής «'Εθνικής 'εταιρείας» στήν Μακεδονία διάφοροι εντόπιοι όπλαρχηγοί, όπως ό Καπετάν-Κώτας άπό τή Ρούλια, ό Καπετάν - Βαγγέλης άπό τό Στρέμπενο, ό Γκόνος Γιώτας άπ' τά Γιαννιτσά, ό Παπά-Σταΰρος άπό τό Πισοδέρι, ό παπα-πασχάλης άπό τό Λειβαδοχώρι Σερρών, ό Λάκης Πύρζας άπο τή Φλώρινα καί πλήθος άλλων καπεταναίων καί όπαδών πού έφεραν τήν πρώτη αντίσταση καί πλήρωσαν τόν βαρύτερο φόρο αίματος κι αυτοί καί τά χωριά τους.

Τήν πιό έντονη όμως όσο κι αποτελεσματική ενέργεια τήν έκαμε τόν Οικουμενικό Πατριαρχεΐο Κωνσταντινουπόλεως. Τό πρώτο μεγάλο βήμα στά 1900. Στέλνει νεαρούς καί δυναμικούς Μητροπολίτες σέ περιοχές νευραλγικές τής Μακεδονίας, όπου μαζί μέ τούς ιερείς αρχίζει έντονος καί δυναμικός ό 'Αγώνας. Συνεργάτες τους οί ήρωϊκοί δάσκαλοι καί δασκάλες, οί όπλαρχηγοί, τά παλληκάρια, οί εντόπιοι επιστήμονες. Κι έτσι ό Γερμανός Καραβαγγέλης στήν Καστοριά, ό 'Ιωακείμ Φορόπουλος στο Μοναστήρι, ό Χρυσόστομος Καλαφάτης στή Δράμα (ό μετέπειτα έθνομάρτυρας Σμύρνης), ό Φώτιος πού δολοφονήθηκε αργότερα στήν Κορυτσά, ό Αιμιλιανός πού κατακρεουργήθηκε στά Γρεβενά, ό Ειρηναίος στήν Χαλκιδική κ.ο.κ. φροντίζουν γιά όπλα, πολεμοφόδια, τροφή, ενδυμασίες, καταλύματα, κρυψώνες, νοσηλία, ανεφοδιασμό μέ κάθε τρόπο. Δίκτυο επικοινωνίας καί τήν παρουσία τους στά χωριά, ανάμεσα στούς πληθυσμούς πού φοβούνται, μέ κίνδυνο τής ζωής τους γιά νά έμψυχώσουν, νά ένθαρρύνουν, νά διαφωτίσουν, νά φιλοτιμήσουν.

Κι ό πληθυσμός ανταποκρίνεται όργανώνεται, βοηθά ηθικά καί υλικά καί άπό τό υστέρημά του. Τους χωρικούς αυτούς, ιδίως τούς σλαβόφωνους, οί Βούλγαροι τούς όνόμαζαν περιφρονητικά Γραικομάνους, άλλά τό όνομα έμεινε καί σημαίνει τήν μετά μανίας αγάπη πρός τήν 'Ελληνική πατρίδα καί Πατριαρχικούς πού έδειχνε τήν πίστη στό Οίκ. πατρ. Κων/λεως.

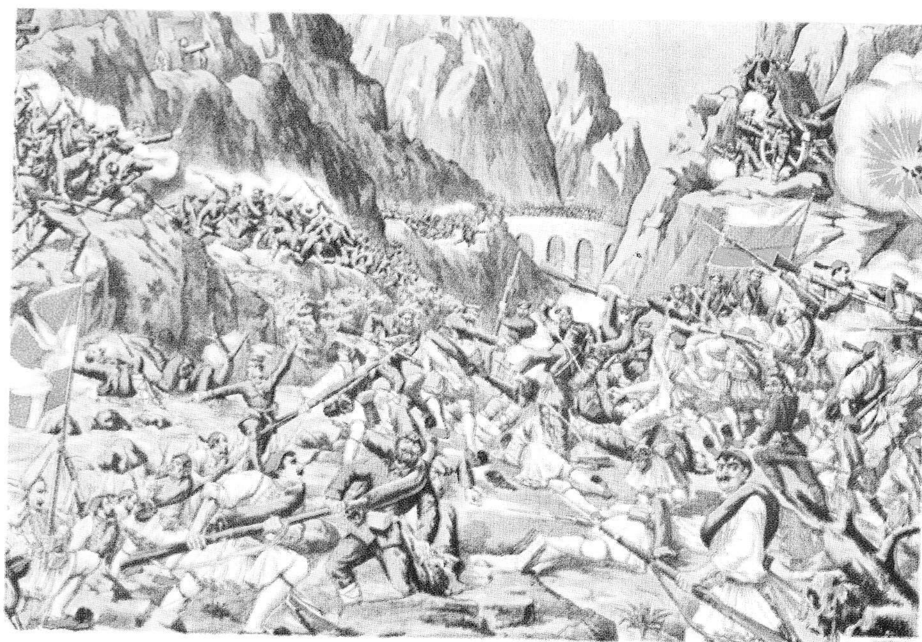
Σιγά σιγά ένοπλα σώματα **άπό** τήν 'Ελλάδα περνούν κρυφά τά σύνορα (**κρυφά** κι άπό τήν 'Ελληνική κυβέρνηση πού **διστάζει**) κι ενώνονται μέ τούς Μακεδόνες. Πολλοί Κρητικοί έμειναν γιά πάντα στή Μακεδονία. Γιά πολλά χρόνια, στήν αρχή επικρατεί ό αυτοσχεδιασμός κι ό ενθουσιασμός. Οί επιτυχίες περιορισμένης σημασίας άν όχι καί καταστρεπτικές. Καί τότε μέ παρέμβαση τών οίκογ. Δραγούμη καί Μελά

επισκέπτεται τήν 'Αθήνα ό Καπετάν Κώτας. 'Αξίζει νά σημειωθούν τά λόγια του προς τόν τότε Διάδοχο Κωνσταντΐνο. **«Βαρεθήκαμε νά κάνουμε κόλυβα γιά σκοτωμένους. Θέλουμε όπλα κι ανθρώπους ψυχωμένους, σπουδαγμένους. θά μάς στείλετε;** 'Εγώ τοΰτα μόνο είχα νά πώ στήν 'Υψηλότητά σου. Διάδοχος τής 'Ελλάδος είσαι, πές βασιλιάς. Βαστάει ή καρδιά σου ν' άφήσεις τήν Μακεδονία στό έλεος τών Βουλγάρων;»

Κι έτσι σάν απάντηση τοΰ Διαδόχου, στήν γεμάτη παράπονο καί βαθειά απελπισία ερώτηση τοΰ Καπετάν-Κώτα, στά 1904, σταλμένοι κρυφά άπό τήν Κυβέρνηση Γ. Θεοτόκη άνεβαίνουν στήν Μακεδονία τέσσερις (4) αξιωματικοί τοΰ 'Ελληνικού στρατού. **Τό ξεκίνημα έγινε.** Τήν ίδια χρονιά ανατίθεται σέ έναν άπ' αυτούς, κατά κάποιο τρόπο, επίσημα ή αρχηγεία τοΰ 'Αγώνα. Είναι ό **Παύλος Μελάς** πού μέ τό ψευδώνυμο Μίκης Ζέζας φέρνει τά πρώτα χελιδόνια τής Άνοιξης, τήν 'Ανάσταση τής Μακεδονίας. Γράφονται νέες σελίδες στήν ιστορία καί μέ τόν πρόωρο χαμό του γράφει τήν πιό λαμπρή.

Τό παράδειγμά του κι ή θυσία του άφυπνίζουν τίς συνειδήσεις. 'Η 'Ελλάς 'Ανέστη! Πλή-

θος φλογερῶν νέων ἀκολουθοῦν τά βήματά του, τόν μιμοῦνται, τρέχουν νά πολεμήσουν γιά τήν Μακεδονία. Στό μεταξύ Πρόξενος στό Προξενεῖο Θεσσαλονίκης ἀναλαμβάνει ὁ λαμπρός διπλωμάτης **Λάμπρος Καραμηλᾶς.** Νέες μέρες ἀνατέλουν γιά τόν Μακεδονικό Ἀγῶνα. Πολιτεῖες καί χωριά ὀργανώνονται. Ὅλοι ὑπακούουν στήν Ὀργάνωση, στόν Ἀρχηγό. Μόνοι τους ἔγνοια: ἡ Λευτεριά! Δεκάδες ἀξιωματικοί τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ ὑπηρετοῦν καί κατευθύνουν ἀπό τά Προξενεῖα. Ἑκατοντάδες μάχονται μέ τ' ἀντάρτικα σώματα. Οἱ θυσίες ἀνυπολόγιστες, οἱ μάρτυρες ἀναρίθμητοι ἀλλά ὅ,τι καί νά ποῦμε δέν εἶναι εὔκολο νά τούς ἀναφέρουμε ὅλους. Γιατί ὅλοι πρέπει ν' ἀναφέρονται. Οἱ Μακεδονομάχοι ἦταν περίπου 2.000 (δύο χιλιάδες) ἄντρες, ἀλλά προσέφεραν αὐτό τό σπουδαῖο ἔργο: Ἑτοίμασαν τούς τρίβους τῆς Ἑλλάδος. Μέ τόν Μακεδονικό Ἀγῶνα, δέν κερδήθηκε μόνο ἡ Μακεδονία ἀναζωογονήθηκε ὅλη ἡ Ἑλλάδα, ἀναμέτρησε τίς δυνάμεις της, ἀπόχτησε πεποίθηση σ' αὐτές, εἶδε τήν ἐξυπνάδα, τήν ζωτικότητά της, ἀκριβῶς πάνω στή στιγμή πού μεγάλη ἠθική κρίση κατέτρωγε τά ἑλληνικά σπλάχνα ἀπό τίς κομματικές διαιρέσεις καί τήν ἧττα τοῦ 97. Ὁ Μακεδονικός Ἀγώνας ἔδωσε πνοή, μετάγγισε ἐλπίδα καί φῶς κι ὁδήγησε στούς νικηφόρους πολέμους τό 1912-1913, πού διπλασίασαν **τήν** Ἑλλάδα κι ἦταν ἡ ἀναγκαία συνέπεια ὅλης **αὐτῆς** τῆς προπαρασκευῆς καί τῆς θυσίας. Γιά τούς Ἱππότες τοῦ Στρατοῦ, τούς Μακεδονομάχους πού ἔπεσαν, γιατί αὐτούς ἦταν ὁ μοναδικός δρόμος πού τά ἰδανικά καί ἡ ἐθνική συνείδηση ἐπέτασσαν ψιθυρίζουμε: «Καί τό κορμί τους τύλιξαν στή γαλανή παντιέρα,
κι ἄκουσ' ἐκείνη τόν καημό καί τό παράπονό τους. Τιμή τους που πολέμησαν στόν ἴσκιο της μιά μέρα
τιμή της ὅπου γίνηκε γαλάζιο σάβανό τους!»

Ὅμως ἡ Ἱστορία ἔμεινε ἀτέλειωτη... Ἡ Πελαγονία, ἡ Ἀνατ. Ρωμυλία, ἡ Ἀνατολική Θράκη, ὁ Πόντος, ἡ Μικρά Ἀσία, ἡ Βόρειος Ἤπειρος, ἡ Ἴμβος, ἡ Τένεδος, ἡ Κύπρος μας, ὅλες ἀλύτρωτες πατρίδες γύρω ἀπ' τά σύνορα μας! **Ποιά σύνορά μας;** αὐτά πού μᾶς ἐπέβαλαν; αὐτά πού τά δεχτήκαμε ἀνάξιοι ἀπόγονοι ἐκείνων; αὐτά πού προσπαθοῦν μέ χίλιους τρόπους νά μᾶς τά σπάσουν καί νά μποῦν; Ποιά σύνορα; **Ἐκεῖνα πού ὑποβλέπουν ἐχθροί ἐκ τῶν ἔσω καί τῶν ἔξω;**

Ἦρθε ὁ καιρός τῆς ἀφύπνισης ἕλληνες!

Στά 1904, στά 1912, ὑπῆρχαν ἄνδρες! Ὑπῆρχαν Ἕλληνες! Κι εἶναι οἱ παπποῦδες μας, οἱ πατεράδες μας! Προσβλέπουν σέ μᾶς κι ἐκεῖνοι κι οἱ σκλάβοι, χιλιοβασανισμένοι, Ἑλληνικοί πλη-

ΤΟ Α

θυσμοί ὁλόγ
Βαστάει
σκλάβους
Βούλγαρους
νούς; Ἡ μυσ
τήν Ἁγία Σο
«Ξάφνου μιά
«Ὡς πότε πα
Καί μύριοι Ἀ
σπαθιῶν θηκ

θυσμοί ὀλόγυρά μας!

Βαστάει ἡ καρδιά μας νά τούς ἀφήνουμε σκλάβους στούς Γιουγκοσλάβους, στούς Βούλγαρους, στούς Τούρκους, στούς Ἀλβανούς; Ἡ μυστική φωνή τῆς καμπάνας ἠχεῖ ἀπ' τήν Ἁγία Σοφία, ἀπ' τήν Βασιλεύουσα.

«Ξάφνου μιά μέρα βρόντησ' ὁ ἀντίλαλος:
«Ὥς πότε παλληκάρια;»
Καί μύριοι Ἀητοί Δικέφαλοι φτερούγησαν ἀπό σπαθιῶν θηκάρια!...»

ΣΙΩΝΙΣΤΙΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ

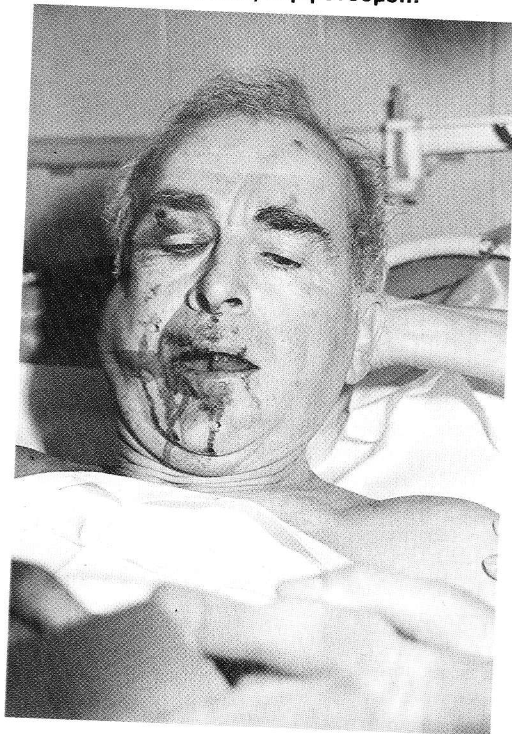
Στις 16 Σεπτεμβρίου ο **R. FAURISSON** νοσηλεύθηκε σε γαλλικό νοσοκομείο, μετά την έκτη επίθεση που δέχτηκε και που αυτή την φορά ανέλαβαν επίσημα «Τα παιδιά της Εβραϊκής μνήμης», **«Les Fils de la memoire juive»**

Έγκλημα που βρίσκουν φυσικό ο Serge και η Beate Klarsfeld (δικηγορικό ζευγάρι, Εβραϊκής καταγωγής, σύμμαχοι του Βίζενταλ που έκαναν βιοποριστικό επάγγελμα το «ΟΛΟΚΑΥΤΩΜΑ»).

Ένα μήνα μετά ακριβώς, ο **Eric Letty,** δημοσιογράφος στο περιοδικό **Le Choc du mois,** που δημοσίευσε ένα άρθρο για την επίθεση που δέχτηκε ο **καθηγητής Faurisson,** τραυματίζεται. Αυτή τη φορά η «Μαχητική Εβραϊκή οργάνωση» αναλαμβάνει την ευθύνη για την έκρηξη βόμβας, από την οποία ως εκ θαύματος σώζεται ο Lettly.

Δεν λυπήθηκαν τα χέρια των Παλαιστινίων που σπάζουν οι Εβραίοι και θα διστάσουν στους αναθεωρητές;

Εμείς πάντως τους περιμένουμε!!!

ο καθηγητής Faurisson στο νοσοκομείο

ΟΙ ΓΝΩΣΤΙΚΟΙ

Από άρθρο του περιοδικού «ΑΝΤΙΔΟΤΟ» που δημοσιεύτηκε στο τεύχος 24 πήραμε αφορμή να γράψουμε μια δεύτερη άποψη για τους γνωστικούς και το κινημά τους.

Η ζωή μας επηρεάζεται αναμφίβολα από διάφορους παράγοντες. Ορισμένους από αυτούς τους βλέπουμε κι αναμένουμε την εκδήλωση των αποτελεσμάτων τους. Υπάρχουν όμως και κάποιοι άλλοι που απλώς τους διαισθανόμαστε ή και τους αγνοούμε τελείως.

Ο νόμος της αιτίας ή του αποτελέσματος, λειτουργεί με μαθηματική ακρίβεια, ισχύοντας για όλα τα όντα του σύμπαντος.

Πολλές φορές μετά από κάποιο κρυολόγημα, αναγνωρίζουμε ότι πρόξενός του ήταν η έκθεσή μας σε κάποιο ψυχρό ρεύμα. Έτσι αμέσως έχουμε στον νου μας μια εφαρμογή του παραπάνω νόμου (αιτίας - αποτελέσματος) την οποία και αποδεχόμαστε.

Υπάρχουν όμως και κάποια άλλα συμβάντα των οποίων την αιτία δυσκολευόμαστε να αναγνωρίσουμε, όσο κι αν ψάχνουμε δεν μπορούμε να την εντοπίσουμε.

Σε μιά τέτοια περίπτωση, προκειμένου να καθησυχάσουμε τον εαυτό μας, λέμε ότι έτσι ήταν «γραμμένο». Κάτι άλλο επίσης που συνηθίζεται να λέγεται στις περιπτώσεις αυτές είναι και το «πεπρωμένο φυγεῖν ἀδύνατο».

Ποιός όμως δημιουργεί αυτό το πεπρωμένο από τις συνέπειες του οποίου θεωρητικά και με όσα ξέρουμε κάθε όν αδυνατεί να ξεφύγει;

Κάποιοι άνθρωποι οι οποίοι δεν αρκούνται σ' αυτή την εξήγηση, κάποιου απρόσωπου πεπρωμένου, ψάχνουν κι έψαχναν πάντα για να ανακαλύψουν τις ρίζες όλων αυτών των «γίγνεσθαι» που ο σημερινός άνθρωπος ονόμασε «πεπρωμένο».

Αυτούς ακριβώς τους ανθρώπους θα μπορούσαμε να τους ονομάζαμε Γνωστικούς, χαρακτηρίζοντάς τους ακόμη και σαν εραστές του Αληθινού που υπήρχε και θα υπάρχει αιώνια.

Γι αυτούς τους Γνωστικούς που μέσω της γνώσης προσπαθούσαν και προσπαθούν να γνωρίσουν το Αληθινό, λέμε ότι αναζητούν την θεϊκότητα μέσα στους ίδιους, στο δικό τους «είναι» κι όχι έξω από αυτούς.

Αναμφισβήτητα η Γνωστική Σοφία που κωδικοποιημένη φτάνει μέχρι τις ημέρες μας ξεκινά από πολύ παλιά, περιέχοντας αρμονικά δεμένα μεταξύ τους Ορφικά, Πλατωνικά, Πυθαγόρεια, χριστιανικά αλλά και Μιθραϊκά στοιχεία. Αυτά παραμένουν κρυμμένα από την κοιμισμένη μάζα περιμένοντας τους ανθρώπους που ανήσυχα ερευνούν.

Μέρος της παράδοσης των Γνωστικών πέρασε στον Μουσουλμανικό κόσμο με τους Σούφι αλλά και στους Δρούζους του Λιβάνου.

Διαποτισμένος από τις Γνωστικές αλήθειες είναι εξάλλου κι ο Μεσαίωνας όπου η θέληση των αλχημιστών κι η δίψα τους για γνώση τους έριχνε στις φωτιές της Ιεράς Εξέτασης.

Η Γνωστική αποκάλυψη είναι πάντα άμεση, κατ' ευθείαν διαισθησιακή και αποκλείει ριζικά τις αφελείς διανοητικές δραστηριότητες που με τον υποκειμενικό τους τύπο και την «καλή μαρτυρία» τους προσπαθούν να ερμηνεύουν τα πάντα.

Η Γνωστική εμπειρία επιτρέπει στον ειλικρινή αναζητητή να γνωρίζει τον εαυτό του, πραγματώνοντας έτσι το αρχαίο Δελφικό ρητό **«Γνώρισε τον εαυτό σου και θα γνωρίσεις τους θεούς του σύμπαντος».**

ΤΟ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΟ ΤΟΥ 16ου ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ ΤΟΥ M.S.I.

1. Ο μέχρι πρότινος ηγέτης του MSI, FINI, κατά την διάρκεια της εναρκτήριας συνεδρίασης και στην ομιλία του, κατηγόρησε τους επικεφαλείς των τάσεων PROPOSTA ITALIANA και NUOVA PROSPETTIVA κ. SERVELLO και OPPORTO, ότι απεφάσισαν ερήμην την αντικατάστασή του, ότι είναι ασυνεπείς, ότι το όνειρο του RAUTI να βγει από αριστερα είναι προορισμένο να αποτύχει όπως απέτυχε το όνειρο του ALMIRANTE να προσελκύσει τα δεξιά παραδοσιακά στρώματα που ψήφιζαν Χριστιανοδημοκράτες.

Ότι το MSI βγήκε από το γκέτο και άρχισε ήδη ο διάλογος με τις άλλες πολιτικές δυνάμεις. Διακόπτοντας και ζητώντας τον λόγο ο Ράουτι ανταπάντησε ότι αυτό δεν ευσταθεί αφού μόνο **το 1970 όταν οι θέσεις του ALMIRANTE ήταν πράγματι κοινωνικές και επαναστατικές το MSI κατάφερε να αποσπάσει 1.500.000 ψηφοφόρους από το ΚΚΙ.**

Έκτοτε η κοινωνική γραμμή του κινήματος μπήκε σε δεύτερη μοίρα, προσθέσαμε και την ταμπέλα εθνική δεξιά και η μετανάστευση αυτού του ρεύματος των αριστερών ψήφων σταμάτησε.

Ότι δεν μπορεί να κατηγορούνται οι άλλοι ηγέτες των τάσεων σαν οπορτουνιστές από την στιγμή που το κίνημα σημειώνει πτωτική τάση σε μιά περίοδο που φουντώνουν αντίθετα όλα τα άλλα Ευρωπαϊκά εθνικιστικά κινήματα.

Ότι **δεν μπορούμε να εγκαταλείψουμε ιδέες και αρχές μόνο και μόνο για να επιτύχουμε την ανοχή των δυνάμεων του πολιτικού κατεστημένου.**

2. Η χήρα του ALMIRANTE η περιβόητη ντόννα ASSUNTA, είναι καιρός να σταματήσει τις δημόσιες εμφανίσεις και να πάει στο σπίτι της. Είναι γνωστό ότι κατά καιρούς υπήρξε υποστηρίκτρια του FINI για να τον εγκαταλείψει τώρα τελευταία και να δηλώσει ότι θα προτιμούσε για ηγέτη του κινήματος τον δικηγόρο από την Σικελική Κατάνια ENZO TRANTINO. Σε συνέντευξή της στο δεύτερο κανάλι της Ιταλικής TV, δήλωσε όμως ότι θα προτιμούσε τον FINI, ενώ για τον RAUTI είπε ότι τον εκτιμά βαθύτατα για την πολύπλευρη μόρφωσή του όμως δεν τον... βλέπει στην ηγεσία του κόμματος.

Ευσεβείς πόθοι της ντόννα ASSUNTAπου κόμματα ιδεολογικά σαν το MSI τους απορρίπτουν. Το συνέδριο φυσικά την απομόνωσε αφού παρέστη μόνο σαν διακοσμητικό στοιχείο μη έχοντας καν δικαίωμα ψήφου.

3. Ψηλός, σοβαρός και επιβλητικός προσήλθε στο συνέδριο ο γυιός του Μουσσολίνι, Βιτόριο. Εντύπωση προεκάλεσε το γεγονός του με πόση ευγένεια και σεβασμό έσπευσαν να τον χαιρετήσουν οι αντιπροσωπείες των άλλων κομμάτων με πρώτη εκείνη της Σοσιαλιστικής που παρίσταντο στο συνέδριο.

4. Οι δύο κόρες του Ράουτι ALESSANDRA και ISABELLA, σεμνές και διακριτικές, παρούσες στο συνέδριο μακρυά όμως όπως πάντα, από τα φώτα της δημοσιότητος. Η δεύτερη μάλιστα αν και είχε δικαίωμα ψήφου δεν προσήλθε στην κάλπη για να μην επηρεάσει το αποτέλεσμα υπέρ του πατέρα της.

5. Τέσσερις Έλληνες της εθνικοεπαναστατικής ομάδας του ΕΣΕΣΙ, της περίφημης ομάδας Βεντούρη, παρόντες στο συνέδριο του MSI με δικαίωμα ψήφου. **Ο Γιάννης Χαρέλος, ο Βασίλης Τζιώμας, ο Στέλιος Αθανασιάδης, και η Ισμήνη Φουρλίδου νυν κυρία CORRADINI.**

Όλοι τους διαμένουν μόνιμα στην Ιταλία εκτός του Αθανασιάδη που ήλθε από το Βέλγιο, έδωσαν την δική τους νότα στο συνέδριο αφού κανείς από τον ταλαίπωρο Ελληνικό χώρο δεν παρίστατο.

Πανεπιστημιακοί καθηγητές Ιατρικής και οι τέσσερις, συζητούσαν στα διαλείμματα τα προβλήματα του κλάδου τους ενώ δεν παρέλειψαν να τονίσουν την απογοήτευσή τους για την κτυπητή απουσία Ελληνικής αντιπροσωπείας.

Περιττό να τονίσουμε ότι όλοι τους ψήφισαν με φανατισμό RAUTI.

6. Την δεύτερη μέρα του συνεδρίου έφθασε και ο Λεπέν ο οποίος έγινε δεκτός με ενθουσιασμό μόνο από τους συνέδρους που πρόσκεινται στον FINI.

Μετά τον αντικαπιταλιστικό και αντιαμερικανικό λόγο του RAUTI δήλωσε σαστισμένος ότι η επιφυλακή προς το κομμουνιστικό στρατόπεδο δεν πρέπει να σταματήσει ποτέ...

7. Συγκινημένος αγκάλιασε τον Έλληνα συναγωνιστή Γιάννη Χαρέλο ο PINO RAUTI ζητώντας εναγωνίως νέα για τον Γιώργο Βεντούρη τα οποία φυσικά ο Χαρέλος δεν μπορούσε να του δώσει.

8. Πηγαδάκι είχαν στείσει σε κάποιο διάλειμμα του συνεδρίου ο Ραουτιανός βουλευτής SERGIO SAVOLDI με τους Έλληνες συναγωνιστές Δημουλό και Τζιώμα. Ο SAVOLDI παιδί του FUAN το 1968, έλεγε στους Έλληνες συναγωνιστές ότι υπήρξε ο εισηγητής της πρότασης το καλοκαίρι για την **υποψηφιότητα του Βεντούρη στις Ευρωεκλογές του περασμένου Ιουνίου,** διότι μέσω του Ιταλικού εθνικοεπαναστατικού κινήματος οι Έλληνες εθνικοεπαναστάτες θα είχαν την εκπροσώπησή τους στο Στρασβούργο.

Χαρακτηριστικά τόνισε ότι έαν ο Βεντούρης τεθεί επικεφαλής των συνδυασμών του κινήματος στην CIRCOSCRIZIONE NORD EST (Βορειοανατολική Ιταλία) όπου το κίνημα διαθέτει περίπου 950.000 ψήφους θα ελάμβανε πλέον των 300.000 σταυρών. Και αυτό διότι τις τοπικές νομαρχιακές επιτροπές του κινήματος στελεχώνουν σήμερα όλα τα παιδιά του FUAN της περιόδου '68 που θα ετίθεντο σε πρωτοφανή συναγερμό για να υποστηρίξουν τον ηγέτη της εθνικοεπαναστατικής τάσης του ΕΣΕΣΙ.

9. Δηλώσεις του FINI μετά την πρώτη ομιλία του RAUTI: Δεν μίλησε ηγέτης κόμματος αλλά ένας άφθαστος δημαγωγός και σαγηνευτής ψυχών. Δεν μπορεία να κάνεις συγχρόνως αντικαπιταλισμό, αντιαμερικανισμό και να καταφέρεσαι επίσης εναντίον της Ευρώπης των εμπόρων και των πολυεθνικών, μην αναφέροντας ούτε μία λέξη εναντίον του μαρξισμού.

Απάντηση Ράουτι: Υπήρξα αντιμαρξιστής τεκμηριωμένος και με αγώνες όταν ο μαρξισμός στην χώρα μας και στην Ευρώπη ανθούσε και ήταν της μόδας. Όταν όλοι τον κολάκευαν και ερωτοτροπούσαν μαζί του. Τώρα πια τελείωσε όπως το είχαμε προβλέψει πρώτοι εμείς. Τώρα τρέχουν καταϊδρωμένοι να αλλάξουν τις ονομασίες των κομμάτων τους και να γίνουν... σοσιαλδημοκράτες. Χρέος μας να τείνουμε χείρα βοηθείας στα λαϊκά εκείνα στρώματα που ακολουθούσαν από διαμαρτυρία και μόνο τα Κ.Κ. και τα οποία τα χαρακτηρίζει μιά αντιφιλελεύθερη και αντισυντηρητική αντίληψη. Ο εχθρός σήμερα είναι ένας ο καπιταλφιλελευθερισμός.

10. Οξύτατο φραστικό επεισόδιο είχαν κατά την διάρκεια του συνεδρίου ο Έλληνας συναγωνιστής Βασίλης Τζιώμας και ο βουλευτής του MSI Νεάπολης MASSIMO ABBATANGELLO. Ο συμπαθής κατά τα άλλα ABBATANCELLO, άτομο με πολλούς αγώνες στο ενεργητικό του και πρόσφατα τελών υπό παραίτηση εθελοντική από την βουλευτική του έδρα λόγω διώξεων που υφίσταται από την Ιταλική δικαιοσύνη, προκάλεσε την μήνη του Έλληνα συναγωνιστή διότι στο τέλος της ομιλίας του δήλωσε ότι αυτός και η πολυπληθής Ναπολιτάνικη ομάδα των συνέδρων (κάπου 90 άτομα) θα εψήφιζαν FINI.

Και αυτό διότι προ της ενάρξεως ο ABBATANGELLO είπε στον Τζιώμα ότι θα ψήφιζαν όλοι οι Ναπολιτάνοι τον Ράουτι.

Το επεισόδιο έληξε με την παρέμβαση του βουλευτή TREMAGLIA και οι δύο άνδρες αγκαλιάσθηκαν αφού χρόνια τώρα τους συνδέουν κοινοί αγώνες.

11. Ρωτήθηκε από την πρώτη ημέρα του συνεδρίου ο Ράουτι να πει την γνώμη του για τον FINI και είπε: Ένας θαυμάσιος και χαρισματικός νέος από τις τόσες χιλιάδες που το κίνημα διαθέτει. Όμως για να ηγηθείς ενός κόμματος σαν το δικό μας χρειάζονται και άλλα.

12. Για το δημογραφικό πρόβλημα που παρουσιάζουν οι χώρες του τρίτου κόσμου και για άλλα συναφή προβλήματα των ίδιων χωρών μίλησε σε μίνι συνέντευξή του προς τους δημοσιογράφους της Ιταλικής RAI την πρώτη ημέρα του συνεδρίου, εντυπωσιάζοντάς τους με την πληρότητα των στοιχείων και τους δείκτες που παρέθετε. Όπως είναι γνωστό ο PINO επισκέπτεται συχνά αυτές τις χώρες και είναι βαθύς μελετητής των ηθών, εθίμων και της οικονομικής τους κατάστασης.

Όπως δήλωσε και ο ίδιος ο δημοσιογράφος και διευθυντής του τρίτου τηλεοπτικού προγράμ-

ματος της RAI ALBERTO PATRIGNANI, λυπάται πλέον τους άλλους πολιτικούς αρχηγούς που είναι υποχρεωμένοι να τον αντιμετωπίσουν σε ανοικτή συζήτηση.

13. Από τις ωραιότερες παρουσίες στο συνέδριο η Ελληνίδα συναγωνίστρια Ισμήνη Φουρλίδου νυν κυρία CORRADINI, σύζυγος δηλαδή του Ιταλού συναγωνιστή SANDRO CARRADINI καθηγητού μικροβιολογίας στο Πανεπιστήμιο του TORINO, ηγετικού στελέχους του FUAN το 1968 και πρώτου δημοτικού συμβούλου του MSI στην ίδια πόλη.

Διαπιστώσαμε ότι παρά τα 40 χρόνια της η Ισμήνη αποτελεί ένα από τα καλύτερα δείγματα της Ελληνικής ομορφιάς στην Ιταλία. Το ζεύγος προσήλθε στο συνέδριο την Κυριακή το πρωί και πρωτοστάτησε στις εκδηλώσεις των συνέδρων που επρόσκειντο στον RAUTI. Περιμένουμε με μεγάλο ενδιαφέρον το βιβλίο που γράφει η Ισμήνη για την EVITA PERON και τους αγώνες του περονιστικού εργατικού κινήματος μετά τον θάνατο του ηγέτου τους. Και μια και μιλάμε για περονισμό **με την ιαχή:**

PERON EVITA - CARLOS MENEM και

CLORIA ED ONORE AL MOVIMENTO GIUSTIZIALISTA - ΤΙΜΗ ΚΑΙ ΔΟΞΑ ΣΤΟ ΔΙΚΑΙΟΚΡΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ υπεδέχθηκαν οι σύνεδροι που επρόσκειντο στον RAUTI την αντιπρόσωπο των περονιστών από την Αργεντινή MARIA CARLA LOPEZ που μετέφερε και θερμό χαιρετισμό. Αντίθετα εκείνοι του FINI περιορίσθηκαν σε ένα χλιαρό χειροκρότημα

14. Μεταξύ των συνέδρων διεκρίναμε και τον γνωστό αγωνιστή δικηγόρο MARCANTONIO PIZZI συνήγορο των απανταχού καταδιωκομένων εθνικοεπαναστατών και κοντά στον RAUTI από την εποχή της ORDINE NUOVO το 1956.

Ο MARCANTONIO υπήρξε ο συνήγορος του γνωστού δεσμώτη καθηγητή φιλοσοφίας PAOLO SIGNORELLI που η άδικη κράτησή του στα δημοκρατικά κάτεργα τον έχει μετατρέψει σε φυτό.

15. Δυόμιση ολόκληρες ώρες κράτησε η δευτερολογία του Ράουτι. Με υπεύθυνες θέσεις και προτάσεις καθώς και με μεθοδευμένες αναλύσεις εξέθεσε δυναμικά όπως πάντα τον τρίτο δρόμο που πρέπει να ακολουθήσει το κίνημα για να δικαιολογήσει και την ονομασία του σαν κίνημα και σαν κοινωνικό.

Και φυσικά όπως πάντα η πλατεία των συνέδρων μαγεμένη καθώς άκουγε τον PINO έπερνε φωτιά.

16. Σε κάποιο απόσπασμα της ομιλίας του αναφερόμενος στις χώρες της Ανατολικής Ευρώπης ο PINO είπε: «Πλανώνται οικτρά οι συμπαθείς Ανατολικοευρωπαίοι εάν νομίζουν ότι η εισαγωγή δυτικών πληθωριστικών κεφαλαίων στη χώρα τους είναι σωτήρια. Γρήγορα θα διαπιστώσουν ότι από την σκύλα έπεσαν στην χάρυβδη. Οι ξένοι χρηματοκαπιταλιστές αδιαφορούν για παραγωγικές επενδύσεις στις χώρες αυτές. Ενδιαφέρονται μόνο για τους δανεισμούς για να εισπράξουν τους υπέρογκους τόκους. Με διαφορετική οικονομική δομή από εμάς θα μεταβληθούν γρήγορα όπως οι χώρες του τρίτου κόσμου σε περιθωριακούς δούλους του διεθνούς χρηματιστηριακού κεφαλαίου».

17. Ρωτήθηκε ο PINO να πει την γνώμη του για τον δικτάτορα Πινοσέτ, και είπε: «Τι να πω, από την πρώτη στιγμή τον είχα καταγγείλει σαν εντολοδόχο και δούλο των πολυεθνικών. Τα μέλη του εθνικοεπαναστατικού κινήματος PATRIA E LIBERTA ήταν τα πρώτα που φυλακίσθηκαν στην Χιλή από τον ίδιο. Εξ άλλου πρόκειται και για δικτάτορα ηλίθιο αφού κάνει δημοψήφισμα και το χάνει. Έχετε ξαναδεί εσείς τόσο ηλίθιο δικτάτορα;»

18. Σείσθηκε το παλέ του RIMINI από τα χειροκροτήματα και τις ιαχές όταν ο RAUTI κάνοντας αναφορά για τα χρόνια της φωτιάς 68-73 όπως τα απεκάλεσε, αναφέρθηκε και στην κυριαρχία των Ιταλικών πανεπιστημίων εκείνη την εποχή από το FUAN. **Μόλις αναφέρθηκε στο όνομα του Βεντούρη το παλέ πήρε φωτιά.** Όρθιοι όλοι οι σύνεδροι χειροκροτούσαν ενώ στην αίθουσα άρχισε να τραγουδιέται ο ύμνος του FUAN.

Μια μεγάλη αναγνώριση για τον ηγέτη της εθνικοεπαναστατικής τάσης του ΕΣΕΣΙ και μεγάλη συγκίνηση και τιμή για τους Έλληνες συνεργάτες του που παρίσταντο στο συνέδριο.

19. Γερασμένος αλλά ακούραστος πηγαινοερχόταν στο συνέδριο κρατώντας μάλιστα και φωτογραφική μηχανή ο γνωστός για τους αγώνες του γερουσιαστής του MSI στο MILANO και εκδότης εθνικιστικού περιοδικού, MARIO PISANO. Καλό κουράγιο MARIO.

20. Ευγενικά αλλά αποφασιστικά απήντησε ο Ράουτι σε δημοσιογράφο της RAI όταν μετά την ανακήρυξή του σαν νέου ηγέτη του κινήματος, χρησιμοποίησε την λέξη «τώρα που επιτέλους γίνατε αρχηγός του MSI».. Γιατί λέτε επιτέλους, σε ένα κόμα βαθειά ιδεολογικό όπως το δικό μας η αρχηγία δεν αποτελεί αυτοσκοπό αλλά μέσο για να οδηγηθεί το λαϊκό κίνημα σε νέους δρόμους.

21. Υποβαθμισμένη η αντιπροσωπεία του συνεδρίου του MSI που από το RIMINI επήγε στο κοντινό PREDARIO όπου βρίσκεται ο τάφος του Μουσσολίνι. Επικεφαλής της αντιπροσωπείας ο βουλευτής του MSI και πρόεδρος των παλαιών πολεμιστών του SALO, BACHETTO.

22. Το περιοδικό ΑΝΤΙΔΟΤΟ έδειχνε σε κάποιο διάλειμμα του συνεδρίου ο συναγωνιστής Χαρέλος στον RAUTI, μεταφράζοντας του ορισμένα κείμενα και αποσπώντας τις ευνοϊκές κριτικές του.

23. Τίς ηρωϊκές νότες του ΥΜΝΟΥ ΣΤΗΝ ΡΩΜΗ που είναι διασκευασμένο από τον PUCCINI τραγούδησαν πολλές φορές οι σύνεδροι. Ως γνωστό ο ύμνος αποτελεί και τον επίσημο του κινήματος.

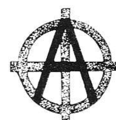
24. Σε εντονότατο ύφος απευθύνθηκε ο RAUTI στον γνωστό θιασώτη του φοκλορικού στύλ CARLO TASSI ο οποίος ντυμένος στα ολόμαυρα με στολή μελανοχίτωνα πηγαινοερχόταν στις αίθουσες.

Τι πράγματα είναι αυτά του φώναξε ο RAUTI; Δεν μπορούμε να αναστήσουμε πεθαμένες εποχές όπως είναι το 1922 και το 1940. Να πας να αλλάξεις αμέσως.

Η αναγγελία της νίκης του RAUTI έγινε μέσα σε αποθέωση των συνέδρων που επρόσκειντο σε αυτόν. Ολόκληρο όμως το συνέδριο χειροκρότησε την θερμή χειραψία και τον ασπασμό του FINI προς τον Ράουτι.

HOMO RAUTIANUS

Η εκλογή του εθνικοεπαναστάτη PINO RAUTI στην ηγεσία MSI (Ιταλικού κοινωνικού κινήματος) στη θέση του γενικού γραμματέως του κόμματος αυτού, αποτελεί για ολόκληρο το εθνικοεπαναστατικό λαϊκό κίνημα της Ευρώπης μία σημαντική επιτυχία. *Διότι είναι γνωστές όχι μόνο οι διαυγείς πολιτικοϊδελογικές θέσεις του Ράουτι αλλά και η συνέπεια, το κύρος και η εμβέλεια που ο τελευταίος κατέχει σε σημαντικά τμήματα της Ιταλικής κοινής γνώμης που πρόσκεινται στην Ιταλική αριστερά.*

Πολλάκις το ΑΝΤΙΔΟΤΟ έχει αναφερθεί στην πολυσυζητημένη προσωπικότητα του PINO RAUTI. Σήμερα όμως για να αποδείξουμε την έλξη και το σεβασμό που εμπνέει ο νέος ηγέτης του MSI, θα παραθέσουμε αυτούσιο το άρθρο που εγράφη στο εγκυρώτατο Ιταλικό περιοδικό ***PANORAMA*** *από τον Ιταλό δημοσιογράφο και διευθυντή σύνταξης του περιοδικού, FILIPPO CECCARELLI, που τόσο ο ίδιος όσο και το περιοδικό ανήκουν στον πολιτικό χώρο του* ***Ιταλικού σοσιαλιστικού κόμματος.*** *Αυτά και χωρίς σχόλια, οι κρίσεις δικές σας.*

HOMO RAUTIANUS Ή Ο ΡΑΟΥΤΙΑΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ασυμβίβαστοι αντικαπιταλιστές
Οικολόγοι
Διανοούμενοι
Εθνικοσυνδικαλιστές και αναρχοσυνδικαλιστές
Εθνικομπολσεβίκοι
Λιτοδίαιτοι και επαναστάτες

Αυτό είναι το μείγμα των πιστών του Πίνο Ράουτι που μαζί με τους παραδοσιακούς εθνικοσοσιαλιστές και τους αιρετικούς φασίστες που έμειναν πιστοί στον κινηματικό φασισμό του Σαλό, συνθέτουν τις τάσεις του αμαγάλματος της Ραουτιανής ιδεολογίας. Σε αυτούς θα πρέπει να προστεθεί και η τάση των λεγομένων **Περονιστών** που είναι σημαντικότατη σε συνδικαλιστικό εργατικό κυρίως επίπεδο.

Αυτοί είναι οι πιστοί του PINO RAUTI, του αποκαλούμενου **«μαύρου» CRAMSCI.**

Πώς ζούν όμως;

Τί θέλουν;

Σέ τί πιστεύουν;

Ρίμινι. Ιανουάριος 1990: Στον ουρανό του MSI χτυπά πλέον η ώρα του Ραουτισμού.

Όταν ρωτούν τον ίδιο τι εντύπωση του κάνει το γεγονός ότι έχει συνδέσει το όνομά του με μιά νέα κοσμοθεωρία και ένα νέο πρότυπο ζωής, εκείνος κοκκινίζει ελαφρά. Βλέπετε στο βάθος παρέμεινε πάντοτε ο σεμνός και ντροπαλός Πίνο του 1956, που εξακολουθεί να αδιαφορεί για τους προβολείς της δημοσιότητος που ήταν και είναι στραμμένοι επάνω του. Αυτό που επαναλαμβάνει κυρίως στις εκατοντάδες χιλιάδες νέων που τον ακολουθούν είναι ότι: **Εμείς μαχόμαστε για αξίες που δεν είναι ούτε χθεσινές, ούτε σημερινές ή αυριανές, είναι παντοτινές.**

Ραουτισμός λοιπόν, αυτή είναι η γενική διαπίστωση των πολιτικών αναλυτών, ο ίδιος όμως σεμνά το αρνείται. Όχι πρός Θεού υπό την έννοια που συχνά σερβίρεται από τους δημοσιογράφους απαντά, δεν είμαι ο Αλαίν Ντελόν.

Προβολείς λοιπόν στραμμένοι συνεχώς επάνω στον Ράουτι ο οποίος έκλεψε τήν παράστασι στο 16 συνέδριο του MSI.

Ο πιο ασυμβίβαστος, ο επαναστάτης που παρέμεινε τέτοιος ακόμη και μέσα στο χάος της καταναλωτικής μανίας που διανύουμε, ο άνθρωπος της επαναστατικής εθνικιστικής αριστεράς που φιλοδοξεί να προσελκύσει στο MSI εκατομμύρια ψηφοφόρους της αριστεράς (ήδη κατά ένα μέρος αυτό έχει επιτευχθεί στο παρελθόν) που αποπροσανατολισμένοι μετά την κατάρρευση του μαρξιστικού οράματος, αναζητούν λύσεις νέες μακρυά από νεοφιλελεύθερα πλουτοκρατικά δόγματα και οικολογικές ουτοπίες.

Ο PINO RAUTI λοιπόν, ο ιδρυτής το 1956 της ORDINE NUOVO (Νέας Τάξης) της πρώτης επαναστατικής οργάνωσης που άρχισε ένοπλο αγώνα εναντίον του συστήματος πολύ πριν εμφανισθούν οι ερυθρές ταξιαρχίες. Της οργάνωσης που έχει ακόμη στις φυλακές 24 μέλη της, κυρίως φοιτητές και εργάτες που συμμετείχαν τότε στην ένοπλη πάλη και έχουν καταδικαστεί σε ποινές κάθειρξης από ισόβια μέχρι 20 χρόνια.

Ο κύριος Πίνο λοιπόν που συνελήφθη το 1969 διότι συνέτεινε με τα πύρινα γραπτά του εναντίον του συστήματος στην εξάπλωση της τρομοκρατίας, για να αποφυ-

λακισθεί μετά την καταιγιστική προτίμηση των Ρωμαίων ψηφοφόρων προς το πρόσωπό του (έλαβε στις εκλογές του 1970 που ήταν και η πρώτη του παρουσία στην κοινοβουλευτική κονίστρα 330.000 ψήφους και το σημαντικότερο αυτοί **οι ψήφοι προήλθαν από τα λαϊκά προάστεια της Ιταλικής πρωτεύουσας, τις λεγόμενες BORGATE που μέχρι τότε αποτελούσαν τα εκλογικά προπύργια της μαρξιστικής αριστεράς.**

Ο Ράουτι λοιπόν που επευφημείται από τον λαό του με την ιαχή PINO-PINO που η μορφή του παρά τις προσωπικές αντιδράσεις και διαμαρτυρίες του ίδιου κυκλοφορεί σε χιλιάδες βιντεοκασέτες, παρά την όχι και τόσο χαρισματική του εμφάνιση. Χονδροί μυωπικοί σκελετοί γυαλιών καί κάποια ελαφριά κύρτωση της ράχης. Είναι όμως αλήθεια ότι τα αριστοκρατικά χαρακτηριστικά του προσώπου του φανερώνουν άνθρωπο με ατσάλινη θέληση και αποφασιστικότητα.

Είναι ο εμπνευστής, ο οδηγός, ο αδιαφιλονίκητος ηγέτης, ο χαρισματικός ρήτορας, ο διανοούμενος, ο συγγραφέας (έχει γράψει 60 τουλάχιστον βιβλία και δοκίμια που έχουν πωληθεί σε εκατομμύρια αντίτυπα), ο άνθρωπος που εκατομμύρια Ιταλοί ορκίζονται στο όνομά του, αλλά και κάτι περισσότερο: ο πατέρας για όλους, διότι είναι αλήθεια ότι σαν τέτοιο τον λατρεύουν.

Στήν καθημερινή του ζωή, είναι ο στοργικός σύζυγος και πατέρας, ο μπαμπάς της Αλεξάνδρας και της Ιζαμπέλας, των δύο ανεκτίμητων θησαυρών του όπως αποκαλεί τις δύο κόρες του, με την δεύτερη παρούσα στο συνέδριο και συγγραφέα του πολύκροτου βιβλίου: I PALADINI DELLA REAZIONE:
– Οι Αυλικοί της αντίδρασης – μία μελέτη επάνω στην αντιαναγεννησιακή σκέψη και τάση που εκδηλώθηκε στην Ιταλία το 1800, βιβλίο που συνάντησε τις ευνοϊκότερες κριτικές.

Ο PINO RAUTI λοιπόν ο σεμνός και λιτός, που διαμένει σε ένα μικρό τριάρι διαμέρισμα στην Ρώμη, που μετακινείται με ποδήλατο πολύ συχνά και που είναι και χορτοφάγος.

Ο Ράουτι λοιπόν οδηγός ζωής και συμπεριφοράς, που επεμβαίνει για να διευθετήσει ακόμη και τις ερωτικές αντιδικίες των πιστών του όπως λέει η όμορφη και πιστή γραμματέας του, Μιρέλα Κασιόλι.

Αυτών των πιστών που είναι αναρίθμητοι και αποτελούν τα πρόσωπα και τους ερμηνευτές του πολιτικοκοινωνικού φαινομένου που ονομάζεται Ραουτισμός.

Ο κόσμος λοιπόν του PINO που αν κανείς τον δει μόνο εξωτερικά είναι αλήθεια τόσο μοναδικός και απρόβλεπτος.

Για παράδειγμα χωρίς κανείς να το γνωρίζει και από τις προσωπικές του οικονομίες που προέρχονταν από την βουλευτική του αποζημίωση, ο Πίνο αγωνίσθηκε για να βρει χώρο και να στεγάσει το περίφημο μουσείο του JULIUS EVOLA που αποτελεί τον θεωρητικό του λεγόμενου ιδεολογικού και πνευματικού φυλετισμού.

Τελικά κατόρθωσε να στεγάσει αυτό το μουσείο σε ένα παλαιό παραδοσιακό σπίτι στην εργατική συνοικία του PRATI έξω από την Ρώμη, όπου εθελοντές νέοι και νέες εργάσθηκαν επί τέσσερα συνεχή χρόνια ώστε να διαμορφώσουν τους χώρους και να συλλέξουν τα βιβλία, τις σημειώσεις και τους πίνακες του μεγάλου αυτού στοχαστού.

Στο ίδιο οίκημα μια συντακτική επιτροπή που η πλειοψηφία της αποτελείται από νέες κοπέλες προετοιμάζει και εκδίδει το περιοδικό LINEA.

Οι τοίχοι του οικήματος είναι εμπλουτισμένοι από ζωγραφικούς πίνακες ιπποτών του μεσαίωνα στους οποίους δεσπόζει ένας γιγαντιαίος που απεικονίζει τον ήρωα ιππότη του ασημένιου δισκοπότηρου GRAAL.

Η ιέρεια αυτού του ναού των Ραουτιανών είναι η πανέμορφη προσωπική γραμματέας του Ράουτι Μιρέλα Κασιόλι, κοντά στον Ράουτι εδώ και 25 χρόνια από ηλικίας 14 ετών.

Χαμογελά όταν θυμάται τα σκοτεινά αλλά και επαναστατικά χρόνια της δεκαετίας 60-70 με τις συγκρούσεις, τις διώξεις, τις συλλήψεις, τους φόνους και τον κατατρεγμό των συναγωνιστών και συναγωνιστριών.

Είναι εδώ που εμφανίζεται κάθε τόσο ο οικολόγος συγγραφέας και αδελφικός φίλος του Ράουτι RUTILIO SERMONTI, πρόσωπο μεγάλης εμβέλειας στο παγκόσμιο οικολογικό κίνημα.

Σε αυτόν τον λεγόμενο προφήτη, τον φυσιολάτρη, τον χειμερινό κολυμβητή, τον εχθρό των φαρμάκων, των ηλεκτρικών συσκευών και κυρίως της τηλεόρασης, οφείλεται η δημιουργία του λεγόμενου εναλλακτικού οικολογικού κινήματος προς προάσπιση της πάτριας γης και φύσης και το οποίο αποτελεί ένα από τα ρεύματα των τάσεων του Ραουτισμού.

Εντελώς αδιάφορος και απόμακρος από πολιτικά αξιώματα ο οικολόγος SERMONTI είναι φυσικά δικηγόρος και συγγραφέας, αλλά η αναρχο-οικολογική του δραστηριότητα επεκτείνεται στην κατασκευή προϊστορικών ζώων από πολυεστέρα.

Πάταγο προκάλεσε στον κόσμο προ διετίας η εξής ενέργειά του. Ο SERMONTI διαλέχτηκε μαζί με άλλους οικολόγους παγκοσμίως γνωστούς για τις συγγραφικές και πολιτιστικές τους αρετές, μέσα σε εκείνους που θα έπρεπε να αποστείλουν κάτι στην Αμερική, σαν δείγμα της γνώμης τους για την προσφορά και συνεισφορά των ΗΠΑ στο παγκόσμιο οικολογικό και πολιτιστικό κίνημα

Ο SERMONTI φυσικά τους απέστειλε δια θαλάσσης και δεμένο πίσω από ένα γιωτ ένα προϊστορικό δεινόσαυρο γεμάτο από αληθινά ανθρώπινα περιττώματα.

Απέχθεια του SERMONTI στο καταναλωτικό πρότυπο των ΗΠΑ και του τρόπου ζωής πού εκφράζει και η οποία συμβιβάζεται απόλυτα με τις θέσεις του Ράουτι για τις ΗΠΑ. **Ο πολύς όμως Sermonti εκφράζει τον οικολογικό Ραουτισμό, τον πολιτικό όμως εκφράζει κυρίως ο βουλευτής της Νεάπολης, της φτωχομάνας του Νότου, ANTONIO PARLATO, ο προστάτης των ανέργων και των φτωχών, το ορφανό εκείνο που κατόρθωσε να αναδειχθεί σε πρώτο βουλευτή της πόλης αυτής συγκεντρώνοντας γύρω του τα πιο ασθενή και κατατρεγμένα στρώματα της ιδιάζουσας αυτής πόλης.**

Ο ANTONIO PARLATO αποκαλείται και ο PAIM του MSI, ήταν δε πάντοτε ο επικεφαλής της τάσης των ραουτιανών βουλευτών μέσα στο κίνημα

Άλλοι σημαντικοί εκπρόσωποι της βουλευτικής αυτής ομάδος των Ραουτιανών μέσα στο κίνημα υπήρξαν και είναι ο Πάολο Αντριάνι δικηγόρος και νομικός εγκέφαλος ενός περιβάλλοντος που λόγω της επαναστικότητας που το διέκρινε και των διώξεων που υφίστατο και υφίσταται έχει ανάγκη χαρισματικών νομικών.

Ένας άλλος σημαντικός εκπρόσωπος των Ραουτιανών είναι ο βουλευτής Ρώμης Τζούλιο Ματσερατίνι που αποτελεί και τον συνδετικό κρίκο μεταξύ της πρώτης και της δεύτερης γενεάς των Ραουτιανών, που είναι η πιο ζωντανή και δραστήρια όπως και η πλέον ενδιαφερουσα.

Οι νέοι και οι νέες αυτής της γενεάς συγκεντρώνονται σε ειδικές αίθουσες των γραφείων του MSI, οι οποίες αποκαλούνται «Τα καταφύγια των περιπλανωμένων ανθρώπων». Στούς τοίχους φωτογραφίες του νεαρού σοσιαλιστή Μουσσολίνι με χειροπέδες, του ποητή Έζρα Πάουντ μέσα σε γόνδολα στην Βενετία, του Σελίν. Το FRONTE DELLA GIOVENTU (μέτωπο νεότητος), η οργάνωση νέων του MSI, αποτέλεσε και αποτελεί τα τελευταία 20 χρόνια την πραγματική και αδιαφιλονίκητη δύναμη των Ραουτιανών μέσα στο κόμμα.

Το οδηγεί σήμερα ο Τζιάνι Αλεμάνο υπεροραματιστής μιας τέλειας ανθρωπολογικής εναλλαγής που κατά την διάρκεια της τελευταίας επίσκεψης του προέδρου Μπους στην Ιταλία οδήγησε χιλιάδες Ραουτιανών νέων σε καθιστικές εκδηλώσεις διαμαρτυρίας.

Όταν τον ερωτούν πως και αυτή η αλλαγή προς νέους μεθόδους, εναντίον της βίας, ο Αλεμάνο απαντά: Τα χρόνια της φωτιάς του 68 είναι πολύ μακρυνά. Η επανάσταση, η βία, οι συγκρούσεις αποτελούν πια παρελθόν. Το κίνημά μας πρωτοστάτησε τότε στα Ιταλικά πανεπιστήμια κυριαρχώντας απόλυτα και διαθέτοντας χαρισματικούς ηγέτες όπως οι Μπετόνι, Σαβόντι, Βεντούρης (σημ. αντιδότου: πρόκειται για τον Έλληνα ηγέτη της εθνικοεπαναστατικής τάσης του ΕΣΕΣΙ).

Αυτά όμως όλα η γενεά μας τα πλήρωσε προς όφελος ενός συστήματος που αντί να γκρεμισθεί αντίθετα ενισχύθηκε.

Πληρώσαμε βαρύ φόρο αίματος τα χρόνια εκείνα συμπληρώνει ο 32χρονος συνδικαλιστής Βαζένζο Φράττα, επικεφαλής σήμερα του εργατικού δυναμικού των Ραουτιανών στην βαρειά βιομηχανία και διατηρών σήμερα τις προσβάσεις με το περονιστικό εργατικό κίνημα του Κάρλος Μένεμ στην Αργεντινή.

Τώρα όμως οι νέοι πολεμιστές του Ραουτισμού δεν πολεμούν πλέον. Γιατί άλλωστε να το κάνουν; Ο ένας από τους δύο θανάσιμους εχθρούς τους, ο κομμουνισμός, πνέει τα λοίσθια. Δικαίως υπερηφανεύονται ότι είναι οι πρώτοι που προέβλεψαν το οικτρό τέλος του.

Παραμένει φυσικά ο δεύτερος, ο καπιταλισμός. Όμως αυτός δεν καταπολεμείται με βίαιες επαναστάσεις και τρομοκρατικές ενέργειες που έχουν όπως ισχυρίζονται και οι ίδιοι αντίθετα αποτελέσματα. Τώρα οι νέοι Ραουτιανοί ταξιδεύουν και μάλιστα πολύ.

Ο Αλεμάνο πέρασε την πρωτοχρονιά στις Ρουμανικές φυλακές διότι συνάντησε τον εκπρόσωπο της σιδηράς φρουράς IONEL ZELEA.

Ο Αντρέα Αουγκέλλο έχει τις επαφές με τους αντάρτες της Ερυθραίας και τον Καντάφι.

Ο Νικόλα Κόσπιτο με την οργάνωση για την απελευθέρωση της Παλαιστίνης και τον Σύριο πρόεδρο Ασσάντ.

Ο Σέρτζιο Σαβόντι με τους ηγέτες τις Ισλαμικής επανάστασης, των διαδόχων του Χομεϊνί.

Ο τελευταίος έφερε σε επαφή τον Ράουτι με τον διάσημο Γερμανό ηθολόγο KONRAD LORENZ που δήλωσε μετά την συνάντηση ότι **έμεινε γοητευμένος από την προσωπικότητα του RAUTI.**

Κάποιοι ονομάζουν αυτές τις επαφές πολιτικό τουρισμό υψηλής αισθητικής όμως δεν είναι καθόλου αλήθεια.

RAUTI A NOI

Η μαγική Πράγα, τα Ρωμαϊκά ίχνη στην Βαυαρία, η Βρεττάνη του βασιλιά Αρθούρου, η Ιρλανδία με τα κοιμητήρια της γεμάτα από Κέλτικους σταυρούς.

Το σύμβολο, μετάλιο που ενώνει το χριστιανικό έμβλημα των ιπποτών του μεσαίωνα με τον παγανιστικό ηλιακό κύκλο των Αρίων λαών.

Κρεμασμένο στο λαιμό με αλυσίδα αποτελεί και το μοναδικό αξεσουάρ των λιτών σε όλα Ραουτιανών πιστών.

Σήμερα όμως τον βρίσκει κανείς παντού, το ομολογεί άλλωστε και ο ENZO CIPRIANI ιδιοκτήτης του **βιβλιοπωλείου EUROPA,** εκδότης, ζωγράφος και μποέμ, προσωπικός φίλος του RAUTI. Αξίζει

τον κόπο να πάει κανείς σε αυτό το βιβλιοπωλείο που έχει σημειωτέον καεί 9 φορές για να αντιληφθεί ότι ο Ραουτισμός είναι κάτι πολύ πάρα πάνω από ένα απλό ρεύμα. **Εδώ συχνάζουν όλοι οι εκπρόσωποι των ρευμάτων εκείνων που συνθέτουν τον Ραουτισμό. Πράσινοι οικολόγοι με εθνικιστικές όμως θέσεις, αντισιωνιστές, καθολικοί εθνικοεπαναστάτες, αιρετικοί φασίστες όλων των ηλικιών, εθνικομπολσεβίκοι που μισούν θανάσιμα τον Αμερικανικό τρόπο ζωής, εθνικοσοσιαλιστές, περονιστές, πρώην επαναστάτες θαυμαστές του Τσέ Γκεβάρα, απογοητευμένοι μαοϊκοί που μετά το τέλος των δικών τους κινημάτων και την μετατροπή του Ιταλικού Κ.Κ. σε σοσιαλδημοκρατικό κόμμα προσεχώρησαν σε αυτόν που εξακολουθεί να κρατά ψηλά το λάβαρο της αντικαπιταλιστικής πάλης όπως ομολογούν.**

Κάποιος μη ειδικός σε πολιτικά θέματα θα μπορούσε να αναφωνήσει: «Τι ιδεολογική ασάφεια Θεέ μου». Όμως δεν είναι καθόλου έτσι.

Ένας από τους πιο έγκυρους πολιτικούς αναλυτές που ανήκει στην μαρξιστική αριστερά, ο GIOVANNI TASSANI σε μια αποκαλυπτική έρευνά του για το φαινόμενο του Ραουτισμού με τον τίτλο «Η ακραία σύνθεση», λέει σε κάποιο σημείο:

Η θεωρητική σύνθεση των ρευμάτων που αποτελούν τον Ραουτισμό είναι η συνέπεια που πηγάζει από την σύζευξη της ιστορίας με τον μύθο.

Τα γεγονότα του παρελθόντος ερμηνεύονται δια μέσου στοιχείων, συμβολικών και λογικών που είναι απόλυτα μοιρασμένα και ισορροπούν μεταξύ τους.

Υπάρχει ένα κοινό σημείο αναφοράς όλων αυτων των τάσεων που εκφράζονται στον Ραουτισμό. Η απέχθεια και το βαθύ μίσος προς την ισοπεδωτική Γαλλική επανάσταση. Από εδώ προέρχεται και η λατρεία και το πάθος για τους ήρωες ιππότες του μεσαίωνα.

Ο μύθος του ιππότη με την σιδερένια πανοπλία πάνω στο άλογο, το αστραποβόλημα και η λάμψη των όπλων που θα καθαρίσουν τον τόπο από τους κακούς μάγους (σιωνιστές) και τους φεουδάρχες (καπιταλιστές). Η μοναξιά και η ησυχία του δασους (μακρυά από τη βρωμιά της καταναλωτικής κοινωνίας) είναι σύμβολα που χαρακτηρίζουν το σύγχρονο οικολογικό κίνημα, γι αυτό και η προσχώρηση μέρους του οικολογικού κινήματος στον RAUTI.

Και επομένως ιδού η επανεκτίμηση όλων εκείνων που πολέμησαν τον απάνθρωπο και ψεύτικο ισοπεδωτισμό της ανεφάρμοστης ισότητας.

Γι' αυτό λοιπόν ζήτω και ο εθνικοσοσιαλισμός το μόνο κίνημα κατά τους Ραουτιανούς που πολέμησε και έπεσε όρθιο.

Ο στρατευμένος Ραουτιανός έχει τους δικούς του ποιητές, Πάουντ και Ρίλκε, συχνάζει σε συνέδρια για τον Παζολίνι, διαβάζει PIRADELLO, CROCE και Ίψεν ενώ στο σπίτι του σίγουρα έχει τους δίσκους του μουσικού συγκροτήματος COMPAGNIA DELL ANELLO που τραγουδά τον **ύμνο του Ραουτισμού:**

Όποιον έρπει στο σκοτάδι θα συντρίψουμε
εάν ενωμένοι θα βαδίσουμε
Σκουριά και γροθιά θα νικήσουμε.

Σκουριά λοιπόν και γροθιά. Δηλαδή τον καπιταλισμό και τον κομμουνισμό. Την Αμερική του LAS VEGAS με τα αδηφάγα ξενοδοχεία της, το FAST-FOOD, την χρήση της COCA-COLA στο τραπέζι φαγητού, που αλλοιώνει τον παραδοσιακό Ιταλικό τρόπο ζωής. Την Αμερική, παράδεισο και πατρίδα των ναρκωτικών της κοινωνικής ανισότητας όπου ο υπέρμετρος πλούτος εναλάσσεται με την πιο εξαθλιωμένη φτώχεια που αγγίζει τα όρια καταισχύνης.

Την Αμερική που με την καταναλωτική ψευτοκουλτούρα της και την εξαγωγή βαρβάρων προτύπων ζωής έχει προκαλέσει την πολιτιστική αλλοτρίωση της μάνας Ευρώπης. Την Αμερική που εβραιοκρατείται, και κρατά δέσμια πολιτικά και οικονομικά την Ευρωπαϊκή γή, γη ηρώων και πολιτισμού.

Καί από το άλλο μέτωπο, την αντιπαράθεση με τον κομμουνισμό που πια έφθασε στο τέλος του. Εμπρός να συντρίψουμε τον τρόπο σκέψης αυτών που εφεύραν τα φεστιβάλ πανηγυράκια της γιορτής της UNITA (πρόκειται για την επίσημη καθημερινή εφημερίδα του ΚΚΙ) που μεταξύ του κρασιού και της βρωμιάς που ανέδυε το τηγανιτό φαγητό, προσπαθούσαν να εκτονώσουν το βασανισμένο προλεταριάτο διοχετεύοντας την επαναστατικότητά του σε ακίνδυνους για την οικονομική ολιγαρχία δρόμους, κινήματα ειρήνης και άλλες σαπουνόφουσκες.

Που αφόριζαν και αποκαλούσαν φασίστες και προβοκάτορες τους ένοπλους αγωνιστές συντρόφους τους των ερυθρών ταξιαρχών, που είχαν το θάρρος και την τόλμη να αρχίσουν έστω και αυτόν τόν ένοπλο ουτοπιστικό αγώνα εναντίον του συστήματος.

Που υπερθεμάτιζαν καθεστώτα τύπου HONEKER και TSAUSESCU για να τα καταγγείλουν την ...επόμενη μέρα της πτώσεώς τους.

Αυτών που αποτελούν το πλέον κατεστημένο από τα κατεστημένα, που ελέγχουν 2.000 εμπορικά πολυκαταστήματα, 18 περιοδικά, 56 δημαρχεία, 6 ιδιωτικούς τηλεοπτικούς σταθμούς και ένα κρατικό.

Που άφησαν εντελώς ανενόχλητους τους κ.κ. Ανιέλι Μπερλουσκόνι και Ντι Μπενεντέτι να λυμαίνονται και να εξουσιάζουν την οικονομική και πολιτική ζωή της χώρας.

Εμπρός να συντρίψουμε τους εφιάλτες μιας κοινωνίας που τείνει να γίνει περισσότερο καταναλωτική οδηγώντας μας στον αφανισμό.

Έτσι όταν φθάνουν τα Χριστούγεννα, Ραουτιανές ομάδες νέων, αγόρια και κορίτσια θα ξεχυθούν σε όλες τις Ιταλικές πόλεις και θα σταθούν έξω από τα πολυκαταστήματα τραγουδώντας και μοιράζοντας προκηρύξεις εναντίον του καταναλωτισμού.

Να και ένα τραγούδι τους:

Στις βιτρίνες των πολυκαταστημάτων της Δύσης
κυλά λίπος γυαλιστερό.
Στο Χριστουγεννιάτικο δένδρο του χασάπη
το ζαμπόν έχει αντικαταστήσει τα παιχνίδια, και τα λουκάνικα το χιόνι.
Οι πολυεθνικές με τις γενοκτονίες τους τον Ηρώδη.

Η μεταμόσχευση των οργάνων και η γεννετική μηχανική συμπληρώνουν το τετράγωνο των εφιαλτών όποιων ονειρεύονται κοινωνίες βασισμένες σε πνευματικές σχέσεις αλλά αντίθετα βρίσκονται μέσα σε ένα σύστημα που υποχρεώνει να κουνάς τα γεννητικά σου όργανα και να ανακατεύουν κατόπιν το σπέρμα στους δοκιμαστικούς σωλήνες.

Αυνάν και θάνατος.

Το παραδοσιακό παιδικό παιχνίδι έχει αντικατασταθεί από τερατώδη κατασκευάσματα ηλεκτρονικών παιχνιδιών που οδηγούν τα παιδιά μας στούς κενούς ηλεκτρονικούς δρόμους της εξάντλησης και του τίποτα.

Ραουτιανή εκστρατεία λοιπόν εναντίον του υλιστικού ευδαιμονισμού Αμερικανικής προέλευσης που έχει κατακλύσει την Ιταλία και την Ευρώπη. Και αυτή η εκστρατεία συναντά ευρεία συναίνεση σε σημαντικά τμήματα της Ιταλικής μαρξιστικής αριστεράς, τμήματα που κατηγορούν το ΚΚΙ για ενδοτισμό και ηττοπάθεια. Και κυρίως τμήματα που μπορούν πλέον άνετα να στραφούν εκλογικά στον μαύρο CRAMSCI.

Ήδη τα μηνύματα που φθάνουν είναι ανησυχητικά για το ΚΚΙ. Ο RAUTI φαίνεται να έλκει προς το μέρος του ευρύτατα λαϊκά στρώματα.

Η τελευταία εκστρατεία εναντίον του BERLUSCONI που διεξήγαγαν οι Ραουτιανοί φαίνεται ότι τους ανέβασε αρκετά ψηλά σε ποσοστά ακόμη και σε χώρους που παλιά δεν είχαν συμπάθειες.

Επίσης το ενδιαφέρον τους για τους απομάχους της τρίτης ηλικίας και τα ναρκωτικά συναντούν τις ευνοϊκές κριτικές ακόμη και των πολιτικών τους αντιπάλων.

Οι στρατευμένοι Ραουτιανοί διαβάζουν πολύ. Στο σπίτι δίπλα στο κομοδίνο το αγαπημένο TOLKIEN και τα CANTOS του POUND, ο κύκλος των Βρετόνων, η Ελληνική μυθολογία με τους βόρειους μύθους των VIKINGS.
Ελάχιστα φίλμ (αφού ο παγκόσμιος κινηματογράφος εβραιοκρατείται) – δεν έχουν και άδικο σε αυτήν τους την εκτίμηση – όπως το EXCALIBUR και ο CONAN.

Η φόρμα του αλεξιπτωτιστή που ήταν το παλιό αγαπημένο σπορ των Ραουτιανών έχει τώρα αντικατασταθεί από την φόρμα της ορειβασίας και των περιηγήσεων στην άγρια φύση. Τώρα τα σπορ που ανθούν στο περιβάλλον τους είναι η τοξοβολία και το κανώ. Αγαπούν παθολογικά το ποδήλατο και την βοτανολογία.

ΡΑΟΥΤΙΣΜΟΣ ΛΟΙΠΟΝ ΣΑΝ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ. Που έδρασε και δρα σήμερα έχοντας τον δημιουργό και ηγέτη του επαναστατικού αυτού πολιτικοκοινωνικού φαινομένου στην ανώτερη ιεραρχία ενός από τα μεγαλύτερα Ιταλικά κόμματα.

Με το MSI λοιπόν τώρα, όπως και μέσα από το MSI στο παρελθόν, όχι τόσο για να αποκτήσουν την κυριαρχία σε ένα κόμμα αλλά για να κατακτήσουν εκείνη που ο ηγέτης και ιδρυτής του κινήματος ονομάζει **ΧΑΜΕΝΗ ΠΟΛΗ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ.**

Η ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΟΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗΣ ΟΜΑΔΟΣ ΤΟΥ ΕΣΕΣΙ

Η συντονιστική επιτροπή της εθνικοεπαναστατικής τάσης του ΕΣΕΣΙ, πτυχιούχων Ιταλίας περιόδου 1968-1975 ευρύτατα γνωστής **και ως ομάδα Βεντούρη** συνήλθε εκτάκτως στην Ιταλική πόλη του TRENTO αμέσως μετά την εκλογή του PINO RAUTIστην ηγεσία του Ιταλικού Κοινωνικού Κινήματος (MSI) και εξέδωσε την ακόλουθη ανακοίνωση.

Συναγωνιστές,

Η εκλογή του PINO RAUTI στην ηγεσία του MSI δικαιώνει απόλυτα τον εικοσάχρονο αγώνα που διεξαγάγαμε στην Ιταλία συνεχώς και άνευ ουδεμίας διακοπής. Τώρα πλέον το κίνημα στην Ιταλία οδηγείται από τον ασυμβίβαστο ιδεολόγο μαχητή και εκφραστή των ιδεολογικών επιλογών μας, από εκείνον που μαζί και δίπλα του δώσαμε την μεγάλη κερδισμένη μάχη της επαναστατημένης και γεμάτης αίμα, και ιδεολογία, πόθους και οράματα, περιόδου 1968-1973, στις πόλεις και στα πανεπιστήμια της γειτονικής Ιταλίας.

Τότε που με όπλα τον εφηβικό ηρωϊμό των είκοσι χρόνων μας περνώντας από φωτιά και σίδερο γεμίζαμε νοσοκομεία, κλούβες και φυλακές στα σταυροδρόμια της Ιταλίας.

Τότε που με ιδεολογική πληρότητα και διαύγεια έχοντας σαν ηγέτη της τάσης μας τον χαρισματικό Γιώργο Βεντούρη, στενότατο φίλο κει συνεργάτη του RAUTI, καταφέραμε να αναδείξουμε την τάση του που επρόσκειτο στον RAUTI σε κυρίαρχη και πρώτη δύναμη στα Ιταλικά πανεπιστήμια, χαρίζοντας στο FUAN (την πανεπιστημιακή οργάνωση του MSI) 535.000 ψήφους από τους οποίους 256.000 στον ίδιο τον Βεντούρη.

Αισθανόμαστε λοιπόν αρκετά δυνατοί και από την παραπάνω λογική των αριθμών (πολύ αρεστή στους... δημοκράτες που μας κατηγορούν σαν ολοκληρωτικούς και απομονωμένους από το λαϊκό κίνημα ενώ αντίθετα αποδεικνύεται ότι είμαστε οι κυριώτεροι εκφραστές του), **για να επικοινωνήσουμε μέσα από τις στήλες του ΑΝΤΙΔΟΤΟΥ με τους εθνικοεπαναστάτες Έλληνες συντρόφους μας, αφού το ΑΝΤΙΔΟΤΟ είναι το μόνο έντυπο στην Ελλάδα που εκφράζει απόλυτα τις ιδεολογικές θέσεις της τάσης μας που είναι και εκείνες των** RAUTI και Βεντούρη.

Η εθνικοεπαναστατική τάση Βεντούρη εκφράζει 5.000 Έλληνες επιστήμονες όλων των ειδικοτήτων που περάτωσαν τις σπουδές τους στην Ιταλία (από τους οποίους οι 250 παρέμειναν μόνιμα στην Ιταλία) και 600.000 Ιταλούς που εψήφιζαν τότε το FUAN (μεταξύ των οποίων 80 πανεπιστημιακούς καθηγητές).

Σήμερα όμως όσο ποτέ άλλοτε, που παρουσιάζεται μια σύγκλιση των υπερδυνάμεων, δυναστών της Ευρώπης και ολοκλήρου του κόσμου, σήμερα που ο μαρξιστικός κομμουνιστικός κόσμος παραδίνεται αμαχητί στο καπιτάλ-φιλελευθερισμό, παρουσιάζεται η ανάγκη σύμπλευσης και κοινής γραμμής κάτω από το ίδιο πολιτικό σχήμα των ασυμβίβαστων δυνάμεων, εκείνων που αντιτίθενται στα ψεύτικα οράματα που προβάλλει ο συντηρητικός νεοφιλελευθερισμός, εκφραστής και εντολοδόχος των χρηματιστών του Λονδίνου, του Τόκυο και της Ουάσιγκτον.

Εμπρός λοιπόν να δημιουργήσουμε όπως και στην Ιταλία με τόν PINO, και στην Ελλάδα το κίνημα εκείνο που θα ενώσει τους αριστερούς επαναστάτες με τους εθνικιστές.

Την εθνική λαϊκή προλεταριακή αριστερά, με την εθνικιστική λαϊκή προλεταριακή δεξιά, αιχμάλωτες και οι δύο στην πατρίδα μας είτε διεθνιστικών κομμάτων η πρώτη ή δέσμια της πλουτοκρατικής κάστας των νεοφιλελευθέρων εκφραστών του συντηρητισμού και της αντίδρασης η δεύτερη.

Όχι δεν πρόκειται για ουτοπία αλλά για στόχο που μακροπρόθεσμα μπορεί κάλλιστα να επιτευχθεί. Το να έχουν επιτύχει οι περονιστές στην Αργεντινή, ο Ράουτι στην Ιταλία, η Σιδηρά Φρουρά του Κοδρεάνου στην Ρουμανία, τα Σταυρωτά Βέλη του Σάλαζυ στην Ουγγαρία, σε μεγάλο μέρος ο ηγέτης των Αυστριακών πατριωτών Χάιντερ, και πολύ πρόσφατα ο ηγέτης των Νορβηγών εθνικιστών Χάγκεν και εν μέρει και ο Λεπέν, ο οποίος παρά τις αντιφάσεις του εξακολουθεί περιέργως να έλκει σημαντικότατα τμήματα της Γαλλικής μαρξιστικής αριστεράς.

Εμπρός λοιπόν με οδηγό τον RAUTI στην Ιταλία και το ΑΝΤΙΔΟΤΟ στην Ελλάδα.

Για την Συντονιστική επιτροπή

Βασίλειος Τζιώμας
Χειρούργος
καθηγητής Πανεπιστημίου
TRENTO Ιταλία

Χριστόφορος Δημουλός
Καρδιολόγος
Καθηγητής πανεπιστημίου
VERBANO - Ιταλία

Κώστας Ψαρούδης
Γναθοχειρούργος
Καθηγητής Πανεπιστημίου
CORIZIA - Ιταλία

Έπονται άλλες 165 υπογραφές Ελλήνων επιστημόνων που διαμένουν στην Ιταλία.

Υ.Γ. *Είμαστε βέβαιοι ότι ο ηγέτης της τάσης μας Γιώργος Βεντούρης, ενώνει την υπογραφή του μαζί μας δικαιωματικά στην πρώτη θέση οπουδήποτε και εάν βρίσκεται. Θεωρούμε χρέος μας να γνωστοποιήσουμε ότι η παραπάνω ανακοίνωση εγκρίθηκε με ψήφους 168 υπέρ και 9 κατά. Μεταξύ των μειοψηφισάντων, ο συναγωνιστής Αθανασιάδης που πρότεινε το κείμενο να δημοσιευθεί στην εφημερίδα Νέα Θέση, άποψη που υποστηρίχθηκε και από τους συναγωνιστές Κύττο, Κούκη και Σαρούδη. Επίσης ο συναγωνιστής Νικολάου υποστήριξε ότι το κείμενο πρέπει να δημοσιευθεί στην Χρυσή Αυγή, ενώ ο συναγωνιστής Αγοραστινός, πρότεινε την δημοσίευση σε όλα τα περιοδικά του ευρύτερου χώρου, συμπεριλαμβανομένων και του Μετώπου και της ΝΕΑΣ ΤΑΣΗΣ.*

«ΕΘΝΙΚΙΣΤΕΣ» ΤΕΛΟΣ...

Ο τίτλος πράγματι παραξενεύει, όχι γιατί δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα αλλά στο... ΤΕΛΟΣ, και αυτό γιατί θα αναρωτιόταν κανείς, πότε υπήρξε η αρχή! Πότε ξεκίνησε ο εθνικισμός στην Ελλάδα για να τελειώσει κιόλας;

Και όμως πολλοί είναι «αυτοί» που έδωκαν αφετηρίες, άλλοι την περίοδο του Ι. Μεταξά, άλλοι την 4η Αυγούστου, οι περισσότεροι κομπλεξικοί τοποθέτησαν την αφετηρία τον εθνικισμό στην εποχή της χούντας (Θεέ μου, τι φρίκη!)

Και πάει λέγοντας: Δημιουργήθηκαν «λέσχες», διάφορες ανώνυμες ή ετερώνυμες οργανώσεις και ότι άλλο μπορούσε να φανταστεί ένας μεθύστακας που κινείται μεταξύ λογικής και παραλογισμού.

Μόνο που το «ποτό» μας το σερβίρουν γνωστοί «μπαρόβιοι» μαθημένοι πλέον στα «κοκτέηλς» με φανταστικές γεύσεις. Λίγο πολύ, όλοι «έχουμε σερβιριστεί το ποτό», λίγο πολύ, όλοι έχουμε νιώσει την «γεύση» του, την πίκρα που έμεινε μετά από τα «κεράσματα».

Και όλοι εμείς πίναμε, πίναμε ώσπου μεθυσμένοι πια ξεφύγαμε από τη λογική, πέφταμε σε ένα άλλο κόσμο, βλέπαμε πάντα με τα μάτια της ψυχής. Κυνηγάγαμε το «όνειρο», σκοτώνοντας κάθε μέρα τον άνθρωπο που είχαμε μέσα μας.

Αρχίσαμε να ξεχωρίζουμε μεταξύ μας, αρχίσαμε να διαφέρουμε (sic) όταν αλλάζαμε τα στέκια, τα «μπαράκια». Είχαμε πλέον «κολλήσει» κάπου και εμείς. Είχαμε συνηθί-

σει το «ποτό», μας είχε γίνει ένα με τα «όνειρά» μας, χωρίς αυτό ούτε και οι αναζητήσεις. Μερικοί από εμάς άλλαζαν στέκια, πήγαιναν από το ένα «μπαράκι» στο άλλο, το ίδιο «ποτό», το ίδιο «μεθύσι», τα ίδια «όνειρα».

Κάποιοι άλλοι κατάφεραν και μπόρεσαν να σταματήσουν το «κέρασμα» μπόρεσαν να ξεφύγουν από το «όνειρο» και να δουν έστω και μετά από αρκετό χρόνο την πραγματικότητα.

Την πραγματικότητα που τους έλεγε πως τα όνειρα δεν χρειάζονταν «μπαρόβιους» πως τα «κεράσματα» σκότωναν ότι ωραίο υπήρχε μέσα στη ψυχή τους και όλα αυτά τα χρόνια οι «μπαρόβιοι» κέρδιζαν το παιχνίδι τους, έγιναν «ειδικοί», ήξεραν πότε και πως θα έδιναν το «ποτό» τους.

Εμείς τους κρατάγαμε ζωντανούς, μέσα από τα όνειρά μας έθαβαν ότι πιο ωραίο υπήρχε, και πάντα νίκαγαν και θα νικάνε, γιατί πάντα θα υπάρχουν ρομαντικοί που θα περάσουν από το «μπαράκι» τους. Γιατί πάντα θα υπάρχει **το συναίσθημα** που θα το εκμεταλλευτούν. Μπράβο σας κύριοι, είστε ικανοί να εκμεταλλεύεστε τον συναισθηματισμό μας, είστε και οι «πρώτοι» στην δημιουργία «ονείρων». **Είστε αυτοί που το σύστημα διάλεξε για να γνωρίζει ότι ποτέ μα ποτέ ο ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ στην Ελλάδα δεν πρόκειται να δείξει το καθαρό του πρόσωπο.**

Είστε εσείς που το σύστημα διάλεξε για να μπορέσει να απογοητεύσει και να πικράνει τους καθαρούς αγωνιστές, αυτούς τους ανθρώπους που έκαναν το λάθος να περάσουν από το «μπαράκι» σας. Αυτούς που άφησαν τα όνειρά τους στα χέρια σας, αυτούς πού πλήρωσαν με την ψυχή τους το «ποτό» σας.

Συγχαρητήρια, σας αξίζουν αληθινές «δάφνες» για το ρόλο σας, είστε γεννημένοι για αυτούς τους ρόλους, καταφέρατε να στείλετε στο σπίτι τους όλους αυτούς που πέρασαν από τα «στέκια» σας, αφού προηγουμένως τους πήρατε ότι ωραίο είχαν μέσα τους.

Και μην μου πείτε τώρα πως εσείς είστε οι «Δυνατοί» και οι «επαναστάτες» και όλοι αυτοί που έφυγαν, έφυγαν για δεν άντεξαν τον αγώνα. Μην μου αρχίσετε τα περί «αντοχής» γιατί εσείς την ,αντοχή» σας την κάνατε επάγγελμα και ζείτε από αυτή.

Είστε **οι επαγγελματίες πολιτικοί** και δεν μπορώ νά καταλάβω γιατί θέλετε να διαφέρετε από τους γνωστούς πολιτικάντηδες.

Μην φοβάστε, δεν πρόκειται να φέρω «επανάσταση» στους μελλοντικούς σας ή παροντικούς σας «πελάτες». Ώσπου να σας μάθουν, θα τους έχετε πάρει την ψυχή τους, θα είναι σκλάβοι σας.

Να είστε υπερήφανοι γι' αυτό, είστε αυτοί που αποτελούν την «φίρμα» του εθνικισμού, αυτοί που ξεχωρίζουν για τον επαγγελματισμό τους. Θα ήθελα να ήξερα χωρίς εσάς τι θα κάναμε όλοι εμείς, που θα πίναμε το «ποτό» μας.

Πού θα «ονειρευόμαστε», πώς θα «ζούσαμε». Επειδή ο «χώρος» και η «πελατεία» σας πάντα θα υπάρχει, βλέπετε υπάρχουν πολλοί ρομαντικοί ακόμα, σας κάνω μια έκκληση, γιατί δεν ενώνεται τα «μπαράκια» σας, τουλάχιστον να σας απολαμβάνουμε όλους μαζί, και να μας «σερβίρετε» πιο εύκολα τα όνειρά μας. Μόνο προσέξτε, γιατί μπορεί κάποτε το «όνειρο», το «όνειρό» μας, να γίνει ο **ζωντανός εφιάλτης** σας.

Μέχρι τότε «σερβίρετε, όσο και ό,τι μπορείτε». «Εθνικιστές»... ΤΕΛΟΣ, ζήτω το ΑΝΤΙΔΟΤΟ.

Ν.Κ.

Κούρδοι:
Ένα Έθνος, μια Επανάσταση, Ένας Λαός

Οι Κούρδοι είναι ορεινός λαός. Η οικονομία τους βασίζεται κυρίως στη γεωργία και την κτηνοτροφία. Από την αρχαιότητα ζούσαν σε μια απέραντη περιοχή γνωστή ως Κουρδιστάν, ο γεωγραφικός αυτός όρος καλύπτει μια ορεινή ζώνη εκτεινόμενη από την Νοτιοανατολική Τουρκία, μέσω των Βορείων περιοχών του Ιράκ και μέσα στο Ανατολικό Ιράν. Οι Κούρδοι μιλούν μία ινδοευρωπαϊκή γλώσσα η οποία είναι τμήμα της ιρανικής γλωσσικής ομάδας. Σε αντίθεση με τους Πέρσες οι Κούρδοι είναι Μουσουλμάνοι Σουννίτες. Τα 20 εκατομμύρια των Κούρδων είναι το μεγαλύτερο έθνος του κόσμου χωρίς δικό τους κράτος. Από την εποχή που τα κουρδικά πριγκηπάτα διαμελίστηκαν μεταξύ Ιράν, Ιράκ και Τουρκίας μετά τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο.

Στο κείμενο που ακολουθεί γίνεται μια αναφορά του Κουρδιστάν της Τουρκίας λόγω της μεγαλύτερης καταπίεσης που επικρατεί στην περιοχή αυτή, καθώς και εις την οποίαν ζουν οι μισοί και πλέον Κούρδοι του ολικού πληθυσμού.

Το Κουρδιστάν της Τουρκίας είναι το μεγαλύτερο και το πιο πυκνοκατοικημένο τμήμα του κουρδικού εθνικού εδάφους. Εκτείνεται δυτικά από τον κόλπο της Αλεξανδρέττας και τα Όρη Αντιταύρου, μέχρι τα σύνορα του Ιράν και της ΕΣΣΔ ανατολικά.

Σύμφωνα με την τελευταία γενική απογραφή του 1970 ο πληθυσμός του Κουρδιστάν ήταν 7.557.000 από τους οποίους 6.200.000 είναι Κούρδοι δηλ. το 82% περίπου. Το υπόλοιπο αποτελείται από Τούρκους, από Άραβες και περίπου 8.000 - 9.000 Αρμένιους κυρίως στο Καρς και το Ντιαρμπεκίρ.

Ο αναλφαβητισμός εξακολουθεί να είναι μία από τις κυριώτερες πληγές του τουρκικού Κουρδιστάν.

Γλώσσα διδασκαλίας είναι η τουρκική. Η Κουρδική γλώσσα καθώς και η έκδοση βιβλίων και περιοδικών έχει απαγορευθεί από το 1925. Εδώ αξίζει να σημειωθεί πως πάρα πολλοί Κούρδοι διανοούμενοι όπως ο διηγηματογράφος Γιασέρ Κεμάλ και ο παγκοσμίως γνωστός σκηνοθέτης Γιλμάζ Γκιουνέι συνέλαβαν σημαντικά στην Τουρκική λογοτεχνία. Οι Κούρδοι είναι στο σύνολό τους Μουσουλμάνοι, υπάρχουν περίπου 30.000 Χριστιανοί και 40-50.000 Γιεζίτες (πρόκειται για ένα παράξενο μίγμα Μαζδεϊσμού, μουσουλμανικής τελετουργίας, Βραχμανισμού). Πολλά από τα χωριά, στο Κουρδιστάν, έχουν ένα Σχολείο του Κορανίου. Ορισμένοι ιεροδιδάσκαλοι (μουλλάδες) διδάσκουν στους μαθητές τους τους κλασικούς συγγραφείς της κουρδικής λογοτεχνίας (Μπατέ, Τευράν, Κογί κ.α.) εν αγνοία φυσικά των τουρκικών αργών. Επηρεασμένοι από την φτώχεια του λαού, αλλά ενήμεροι και για ότι συνέβαινε αλλού, διεδραμάτισαν κατά τις δεκαετίες 1950-1960 ένα κοινωνικό ρόλο σαφώς προοδευτικό. Αυτός ήταν και ο λόγος για τον οποίο η κυβέρνηση της Άγκυρας τους αντικατέστησε με εκπαιδευτικούς προερχόμενους από κυβερνητικές σχολές. Οι υπάλληλοι αυτοί συχνά συνεργάζονται με τις υπηρεσίες πληροφοριών (Μ.Ι.Τ.) και χρησιμεύουν για να προωθήσουν την επίσημη κρατική ιδεολογία στα χωριά.

Κατά τα τέλη του 1922 μερικοί Κούρδοι αντιπρόσωποι περιλαμβανομένου του Γιουσούφ Ζία και του Συνταγματάρχη Χαλήτ Μπέη είχαν ιδρύσει στο Ερζερούμ μια Επιτροπή για την Κουρδική Ανεξαρτησία. Την επιτροπή αυτή ενίσχυσαν και αξιωματικοί με υψηλό βαθμό όπως ο Στρατηγός Ισχάν Νοβρύ Πασά, καθώς και πολλοί διανοούμενοι βιοτέχνες και έμποροι. Επίσης οι φόβοι ότι η νέα Τουρκική Κυβέρνηση θα υιοθετούσε για τα κουρδικά θέματα την πολιτική της Επιτροπής Ενώσεως και Προόδου, είχαν γίνει αιτία να συνδεθούν με την Επιτροπή για την Κουρδική Ανεξαρτησία. Στις 3 Μαρτίου 1924 την ίδια ακριβώς ημέρα που καταργήθηκε το Χαλιφάτο, ένα Διάταγμα απαγόρευσε την λειτουργία όλων των κουρδικών σχολείων, οργανώσεων, εκδόσεων, θρησκευτικών αδελφοτήτων και μεντρεσέδων (ιερών σχολείων). Η διάσπαση Κεμαλισμού και Κούρδων είχε γίνει απόλυτη.

Από το 1925 ως το 1939 οι βαρβαρότητες των τουρκικών στρατιωτικών δυνάμεων στο Κουρδιστάν προκάλεσαν συνεχείς εξεγέρσεις των αγροτών.

Η εξέγερση του 1925

Η Επιτροπή για την Κουρδική Ανεξαρτησία από την εποχή της ιδρύσεώς της ετοιμαζόταν για μια γενική εξέγερση. Ολόκληρο το 1923-24 πέρασε με στρατιωτικές προετοιμασίες. Στα τέλη του 1924 ο Γιουσούφ Ζία, βουλευτής από το Μπιτλς, είχε πάει στην Κων/πολη για επαφές με Τούρκους αντι-Κεμαλικούς οι οποίοι είχαν δημιουργήσει το Προοδευτικό Δημοκρατικό Κόμμα. Ο Γιουσούφ Ζία συνελήφθη με το πρόσχημα πως ο αδελφός του είχε αναμιχθεί στην εξέγερση που είχε γίνει βόρεια του Μπιτλίς.

Ο Σεΐχης Σάιντ του Πιράν ο οποίος ανέλαβε τον ρόλο ηγέτου διέτρεχε το Ελαζίζ, το Ντιαρμπεκίρ, το Γκέντζ και το Νταρχίνι σε μια προσπάθεια να πείσει τους Κούρδους χωρικούς να εξεγερθούν εναντίον της Τουρκικής κατοχής.

Οι τουρκικές αρχές ξεκίνησαν μια σειρά προκλητικών ενεργειών για να προκαλέσουν πρόωρη εξέγερση, κάτι που το κατάφεραν. Ο Σεΐχης δεν είχε πλέον άλλη εκλογή. Ένας «νόμος» που εκδόθηκε στις 14 Φεβρουαρίου 1925, όριζε το Νταρχίνι προσωρινή πρωτεύουσα του Κουρδιστάν. Ο Σεΐχης έγινε «ανώτατος αρχηγός των Κούρδων μαχητών». Στις 26 Φεβρουαρίου οι αντάρτες του κατέλαβαν την πόλη Χαρπούτ (Ελαζίλ).

Μέσα σ' ένα μήνα οι κουρδικές δυνάμεις είχαν κερδίσει τον έλεγχο μεγάλων περιοχών της χώρας, που κάλυπταν περίπου ένα τρίτο του Κουρδιστάν στην Τουρκία, και πολιορκούσαν το Ντιαρμπεκίρ. Η Τουρκία διέταξε μερική επιστράτευση, ένοπλες δυνάμεις 80.000 ανδρών περικύκλωσαν τις κουρδικές δυνάμεις που πολιορκούσαν το Ντιαρμπεκίρ. Τελικά η εξέγερση καταπνίγηκε στα μέσα Απριλίου. Μερικοί από τους ηγέτες φυλακίστηκαν και άλλοι αναζήτησαν καταφύγιο μεταξύ των οπαδών του ισχυρού φυλάρχου Σίμκο στο Ιράν ή μεταξύ των Κούρδων του Ιράκ. Η εξέγερση είχε την λαϊκή υποστήριξη και για το λόγο αυτό η καταστολή που ακολούθησε υπήρξε ακόμη πιο βίαιη και αιματηρή. Στις 4 Σεπτεμβρίου ο Σεΐχης Σαΐντ και 52 από τους οπαδούς του απαγχονίστηκαν «για παραδειγματισμό». Εκατοντάδες χωριά καταστράφηκαν, 400 Κούρδοι πατριώτες απαγχονίστηκαν στο Χαρπούτ, 100 στο Χινίς και πολλοί σε άλλες περιοχές. Ενώ οι καταδίκες και οι εκτελέσεις Κούρδων συνεχίζονταν, το Κεμαλικό καθεστώς παρουσίαζε στον έξω κόσμο το κουρδικό κίνημα σαν μια αντίδραση θρησκευτική που απέβλεπε στην επανίδρυση του Χαλιφάτου και της Οθωμανικής δυναστείας. Από το 1926 ως το 1927 ήταν η σειρά των κατοίκων του Χινίς, Βορτό, Σολχάν, Μπινγκόλ και Γκέντζ να εξεγερθούν εναντίον των Τούρκων. Το 1928 έγιναν εξεγέρσεις στο Σασούν, το Κοζλούκ και την περιοχή του Περβαρί. Από το 1928 ως το 1932 ξέσπασε μια οργανωμένη εξέγερση στην περιοχή του Αραράτ.

Τό έθνος των Κούρδων υπέστη, και συνεχίζει, μια λυσαλέα καταπίεση σε όλες τις τις μορφές, εθνική, πολιτική, πολιτιστική και σωματική.

Στην αρχή οι τουρκικές κυρίαρχες τάξεις επεδίωκαν την επικράτηση στο Κουρδιστάν για πολιτικούς κυρίως λόγους. Ήθελαν να δημιουργήσουν ένα τουρκικό κράτος προικισμένο με τους ανθρώπινους και φυσικούς πόρους, ώστε να γίνει μια μεγάλη δύναμη στην περιοχή. **Σήμερα όμως, τα κίνητρά τους είναι πιο προσγειωμένα.** Το Κουρδιστάν είναι μια αποικία που παρέχει φθηνό και άφθονο εργατικό δυναμικό, ορυκτά, καθώς και γεωργικά προϊόντα. Είναι επίσης μια «ιδιωτική καταναλωτική περιοχή» μια αγορά για τα τουρκικά βιομηχανικά προϊόντα, που πρέπει πάσει θυσία να κρατηθεί. Η οικονομική εκμετάλευση του Κουρδιστάν και η μεταφορά του πλούτου προς την τουρκική μητρόπολη γίνεται κυρίως μέσω κρατικών επιχειρήσεων.

Αμέσως μετά την δημιουργία μητροπόλεως - αποικίας (Τουρκίας - Κουρδιστάν) η Τουρκική Δημοκρατία συγκρότησε ένα μηχανισμό καταπιέσεως του κουρδικού λαού. Οι αρχές επεδίωξαν συστηματικά να καταστρέψουν ο,τιδήποτε υποδήλωνε κουρδική ταυτότητα. Ιστορικά και λογοτεχνικά έργα, ακόμη και ταξιδιωτικές αφηγήσεις αποσύρθηκαν από τις δημόσιες και τις ιδιωτικές βιβλιοθήκες. Οποιαδήποτε απόπειρα αμφισβητήσεως της επίσημης ιδεολογίας καταπνιγόταν αυστηρά. Όταν ένας λαός εμποδίζεται να εκφράσει την πολιτιστική του ταυτότητα είναι συνήθως πιο δυσβάστακτες από την υλική και την οικονομική εκμετάλευση. Στο τουρκικό Κουρδιστάν η καταπίεση αυτή είναι πιο έντονη και καλύπτει κάθε πλευρά της πολιτιστικής ζωής και ιδιαίτερα στον τομέα της γλώσσας. Σ' αυτό τον τομέα **ο Κούρδος θεωρείται ξένος στην δική του χώρα.**

Η γλώσσα είναι ο συνδετικός κρίκος μιας εθνικής κοινότητας και για αυτό αποτελεί στόχο εκείνων που επιδιώκουν να καταστρέψουν αυτή την κοινότητα.

Στην Τουρκία υπό τον Κεμαλισμό οι αρχές απαγόρευσαν ακόμη και να ομιλείται η κουρδική γλώσσα. Οι έμποροι απαγορευόταν να μιλούν την κουρδική γλώσσα και σε περίπτωση που γινόταν, πλήρωναν για κάθε κουρδική λέξη

πρόστιμο 5-10 γρόσια. Άρχισαν να χρησιμοποιούνται μεσάζοντες, κάτι που δημιούργησε πολλά προβλήματα στις συναλλαγές.

Μία γλώσσα όμως που χρησιμοποιείται από εκατομμύρια ανθρώπους ήταν σχεδόν αδύνατο να εξαφανισθεί με την επιβολή αστυνομικών μέτρων. Το Τουρκικό κράτος κατανοούσε ότι ο καλύτερος τρόπος να ελέγχουν τις μάζες των Κούρδων ήταν μέσω των παραδοσιακών ηγετών, των οποίων την υποστήριξη θα είχαν μόνο έναντι της παροχής προνομίων.

Από το 1950 με την εισαγωγή του πολυκομματισμού οι τουρκικές κυβερνήσεις μείωσαν κάπως αυτούς τους περιορισμούς. Τώρα η κουρδική γλώσσα ήταν μόνο ημι-παράνομη. Παρόλες τις προσπάθειες που οι περισσότερες βασίζονταν στον πειθαναγκασμό, περισσότερο από τα τρία τέταρτα των Κούρδων στην Τουρκία δεν μιλούν ακόμη την επίσημη γλώσσα του κράτους. Οι Κούρδοι είναι υποχρεωμένοι σε όλες τις συναλλαγές τους με τα δικαστήρια, την διοίκηση κλπ. να χρησιμοποιούν μια γλώσσα την οποία δεν μπορούν να μιλήσουν. Η άγνοια της επίσημης γλώσσας αποτελεί σοβαρό παράπτωμα στο στρατό. Η λέξη «Κουρδιστάν» υπήρξε η πρώτη που απαγορεύθηκε.

Κάθε ιστορική και κοινωνιολογική έρευνα για την κουρδική κοινωνία απαγορεύθηκε. Οι αρχές δημιούργησαν μια ολόκληρη ιστορική θεωρία για ν' αποδείξουν ότι οι Κούρδοι ήταν αρχικά Τούρκοι. Ο νεαρός Κούρδος διδάσκεται στο σχολείο ότι ακόμη και αν αυτός έχει λησμονήσει την τουρκική γλώσσα εν τούτοις αποτελεί μέλος της «αμιγούς τουρκικής φυλής» και είναι απόγονος, σαν όλους τους άλλους Τούρκους, των «γκρίζων λύκων από τις στέππες της Κεντρικής Ασίας».

Η τουρκική νομοθεσία καθιστά αδύνατον στους Κούρδους να ιδρύσουν νόμιμες Οργανώσεις, συνδικάτα ή δικά τους πολιτικά κόμματα.

Το άρθρο 89 του τουρκικού νόμου σχετικά με τα πολιτικά κόμματα και τις οργανώσεις αναφέρει: «κανένα πολιτικό κόμμα δεν μπορεί ν' ασχολείται με την προστασία, την ανάπτυξη ή την διάδοση οποιασδήποτε μη-τουρκικής γλώσσας ή πολιτισμού...» Άλλοι νόμοι χρησιμοποιούνται επίσης συχνά για να καταδικάζονται οι Κούρδοι αγωνιστές οι οποίοι τολμούν να προβάλουν πολιτιστικά ή πολιτικά αιτήματα.

Στις 11 Μαρτίου 1970 Κούρδοι και Ιρακινοί υπέγραψαν μια Συμφωνία με την οποία επρόκειτο να τεθεί τέρμα στον ένοπλο αγώνα και ν' αναγνωριστεί η αυτονομία του Κουρδιστάν στο Ιράκ. Αμέσως οι Τούρκοι κομμάντος ενέτειναν τις προσπάθειες τρομοκρατίας και εκφοβισμού στο Κουρδιστάν της Τουρκίας ώστε ν' αποθαρρύνουν τους κατοίκους να ακολουθήσουν το παράδειγμα των Κούρδων του Ιράκ.

Για πολλές γενιές Κούρδων εθνικιστών ο μόνος τρόπος αγώνα ήταν ο ένοπλος αγώνας. Τώρα η κουρδική ηγετική τάξη γνωρίζει ότι μια

επιτυχής εκστρατεία απαιτεί προσεκτική πολιτική προεργασία, δημιουργία οργανώσεως, και ανάγκη να πεισθεί ο λαός. Αυτή ακριβώς η τωρινή άνθηση της κουρδικής εθνικής συνειδήσεως οφείλει πολλά στον πρόσφατο αγώνα του Κουρδικού λαού στο Ιράκ. Η εμφάνιση της μικροαστικής τάξης στην πολιτική σκηνή δεν είχε μόνο σαν αποτέλεσμα νέες μεθόδους και μορφές πολιτικού αγώνα. Εισήγαγε και μια νέα αντίληψη πολιτικής οργανώσεως. Οποιοσδήποτε εκδημοκρατισμός της δημόσιας ζωής της Τουρκίας και των επικρατουσών πολιτικών δομών και τάσεων, είναι βήμα προόδου για τον κουρδικό λαό. Επειδή το κόμμα των Τούρκων εργατών η μόνη νόμιμη αριστερή οργάνωση της δεκαετίας του 1960 ηγείται του αγώνα για δημοκρατία και σοσιαλισμό γι' αυτό οι περισσότεροι Κούρδοι αγωνιστές αποφάσισαν να ενταχθούν σ' αυτό. Μα πάνω απ' όλα εφόσον το κόμμα των Τούρκων εργατών ήταν νόμιμο, μπόρεσαν να επαναλάβουν το διάλογο με τον κουρδικό λαό.

Μόνο το Δημοκρατικό Κόμμα του Τουρκικού Κουρδιστάν επιζεί ακόμη. Ιδρύθηκε το 1965. Η οργάνωση βασίστηκε στα κουρδικά εθνικά κόμματα του Ιράκ και της Συρίας. Επίσης πρέπει ν' αναφερθεί η Οργάνωση της Επαναστατικής Κουρδικής Νεολαίας (Δ.Δ.Κ.Ο.).

Όμως τον Οκτώβριο του 1970 η τουρκική κυβέρνηση ανησύχησε (λόγω της πληροφόρησης που είχε αναλάβει η οργάνωση αυτή απέναντι στην κοινή γνώμη για την οικονομική, κοινωνική και πολιτιστική κατάσταση στις Ανατολικές επαρχίες) και συνέλαβε τους κυριώτερους ηγέτες της (Δ.Δ.Κ.Ο.).

Τα αριστερά τουρκικά συνδικάτα η D.I.S.K. και η T.O.B. - D.E.R. είναι οι κύριοι πόλοι γύρω από τους οποίους οργανώνονται οι Κούρδοι εργάτες, δάσκαλοι, βιοτέχνες και μικροέμποροι.

Δυστυχώς σήμερα το Κουρδιστάν παραμένει ακόμα κατανεμημένο εις πέντε κράτη και μένουν ακόμη οι Κούρδοι χωρίς την δικαίωση των εθνικών τους πόθων. Οι βασανισμοί των Κούρδων πατριωτών είναι πλέον εικόνα καθημερινής αντιμετώπισης, από τους στυγνούς ιμπεριαλιστές.

Οτιδήποτε συμβεί, ο κουρδικός λαός θα διατηρεί το δικαίωμα ν' αποφασίζει για την δική του τύχη και να οργανώνει την δική του εθνική ζωή όπως θέλει στα εδάφη όπου ζει από αιώνες. Στα τελευταία 25 χρόνια του 20ου αιώνα ο κουρδικός λαός του οποίου ο αριθμός ξεπερνά τον πληθυσμό των περισσοτέρων ανεξαρτήτων κρατών του πλανήτη δεν μπορεί να παραμένει ακόμη η μόνη ανθρώπινη κοινότητα χωρίς δική της εθνική υπόσταση.

«Ο επαναστάτης πρέπει να ξέρει να πεθάνει εκεί όπου πρέπει, και ο Κούρδος πεθαίνει στην πατρίδα του για την πατρίδα του...»

Π. Τσιώλης

ΕΘΝΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

Του **Δημ. Σούτζου**
ιστορικού-συγγραφέα

Συχνά μεταχειριζόμαστε τη λέξι «πολιτισμός» όταν θέλουμε να προσδιορίσουμε την τεχνική πρόοδο και την πνευματική ανάπτυξι ενός κοινωνικού συνόλου. Και σαν τέτοια έννοια ο πολιτισμός εκ πρώτης όψεως παρουσιάζει κάτι το αυτοτελές. Όταν όμως εξετάσουμε το ζήτημα κάπως πιο προσεκτικά, θα παρατηρήσουμε ότι μεσ' την έννοια «πολιτισμός» περιλαμβάνονται δύο έννοιες διαφορετικές μεταξύ τους που έχουν απλώς την ίδια ονομασία.

Γι' αυτό και οι ξένοι (Γάλλοι, Γερμανοί κ.λ.π.) κάνουν ένα διαχωρισμό ονομασίας για τις δύο έννοιες. και για τη μεν τεχνική πρόοδο μεταχειρίζονται τον όρο civilisation (σιβιλιζασιόν) για την δε πνευματική ανάπτυξι τον όρο culture (κουλτούρ). Αλλά για να γίνουμε πιο σαφείς αφού διαχωρίσουμε τις ονομασίες ας ξεχωρίσουμε κι εμείς τι εννοούμε με την κάθε έννοια.

Τον πνευματικό πολιτισμό τον βλέπουμε στα ήθη και έθιμα, στη μόρφωσι, στην επιστήμη και στις καλές τέχνες που μπορεί ν' αναπτύξη ένας λαός, ενώ τον τεχνικό πολιτισμό τον βλέπουμε στα μέσα διαβιώσεως, στα μέσα παραγωγής, στην βιομηχανική ανάπτυξι, στην τεχνική εξέλιξι και γενικά στα αποτελέσματα της πρακτικής εφαρμογής των επιστημών.

Ο πνευματικός πολιτισμός είναι η θεωρία ενώ ο τεχνικός πολιτισμός είναι οι εφαρμογές.

Αυτό βέβαια δεν είναι απόλυτο γιατί κι ο πνευματικός πολιτισμός μεταχειρίζεται την πρακτική στην στενή της έννοια όπως κι ο τεχνικός πολιτισμός μεταχειρίζεται τη θεωρία στην ίδια έννοια.

Ας μεταχειρισθούμε όμως μερικά χονδρικά παραδείγματα για να γίνουμε πιο κατανοητοί: Για να φτιάξη κανείς ένα εργοστάσιο παραγωγής ηλεκτρισμού, (τεχνικός πολιτισμός), χρειάστηκε προηγουμένως ν' ανακαλυφθή ο ηλεκτρισμός (πνευματικός πολιτισμός), καθώς επίσης δεν φτάνει να γράψη κανείς ένα φιλοσοφικό σύγγραμμα (πνευματικός πολτισμός), χρειάζεται και τυπογραφείο για να το τυπώση και να το κυκλοφορήση (τεχνικός πολιτισμός).

Έξω όμως απ' αυτές τις διαφορές μεταξύ πνευματικού και τεχνικού πολιτισμού που αφορούν τη φύσι του κάθε πολιτισμού υπάρχει κι η διαφορά προελεύσεως. Ο τεχνικός πολιτισμός παρουσιάζει μία παγκοσμιότητα, ενώ ο πνευματικός πολιτισμός είναι καθαρά «εθνικός».

Ας εξετάσουμε τον πνευματικό πολιτισμό πάνω σ' αυτή τη βάσι.

Τα έθνη δεν βρέθηκαν τυχαίως πάνω στη γη. Ο Θεός για να εξασφαλίση την επιλογή ανάμεσα στα διάφορα πλάσματα της δημιουργίας του καθιέρωσε ένα βασικό νόμο: τον αγώνα, την πάλη απ' την οποία βγαίνουν νικηταί τα ισχυρότερα. Αυτό το παρατηρούμε στη φύση όπου κι αν γυρίσουμε τα μάτια μας.

Αυτό παρατηρούμε και στην κοινωνική ζωή ρίχνοντας μια ματιά στην ιστορία. Ο νόμος αυτός φαίνεται κατακάθαρα στην Ιστορία που δεν είναι τίποτε άλλο παρά ιστορία νικητών. Βλέπουμε παντού έντονη την διάθεσι της επικρατήσεως καθώς και την προσπάθεια όσο το δυνατόν μεγαλυτέρας ισχυροποιήσεως γι' αυτή την επικράτηση. Ο αρχαίος Έλλην Σοφός Ηράκλειτος που καθιέρωσε την αρχή: «πόλεμος πατήρ πάντων», ήξερε πολύ καλά τι έλεγε. Απ' την αρχή ακόμα της δημιουργίας του κάθε ζωντανού όντος παρατηρούμε τον αγώνα και τις μοιραίες του συνέπειες: Όταν ένας άνδρας έρχεται σε σεξουαλική επαφή με μια γυναίκα και γίνεται η εκσπερμάτωσις, όλα τα σπερματοζωάρια που αποτελούνε το σπόρο της ζωής ρίχνονται σε μιαν αδιάκοπη πάλη απ' την οποία: το δυνατότερο νικάει τ' άλλα, τα εκτοπίζει, και κατορθώνει να μπή στην ωοθήκη της γυναίκας για να γονιμοποιήσει.

Έτσι ο καθένας μας μπορεί νάναι βέβαιος ότι οφείλει τη ζωή του σ' έναν αγώνα νικηφόρο που διεξήγαγε πριν ακόμα μετασχηματισθή σε άνθρωπο, εκτοπίζοντας κι εκμηδενίζοντας άλλους ασθενεστέρους του. Και την ύπαρξί του δεν την οφείλει σε κανένα άλλο λόγο παρά μόνο γιατί ήταν δυνατώτερος.

Ο βασικός αυτός βιολογικός νόμος παρηκολούθησε τον άνθρωπο σ' όλες τις εκδηλώσεις της κοινωνικής του εξελίξεως απ' την πιο πρωτόγονη μορφή του μέχρι σήμερα.

Απ' την πρώτη στιγμή που βρέθηκε ο άνθρωπος πάνω στη γη χρειάσθηκε να παλαίψη για να υποτάξη τα άγρια τότε κοπάδια, το άλογο κι ότι άλλο του χρειαζόταν, για να τραφή ή να εξυπηρετηθή.

Ξερρίζωσε ολόκληρα δάση για να ζεσταθή ή να στεγασθή. Στον αγώνα του αυτόν δεν έφταναν μονάχα τα μπράτσα, χρειαζόταν και ψυχή, χρειαζόταν και μυαλό. Τα μεταχειρίστηκε και κατόρθωσε να δεσμέψη τη φωτιά και ν' ανοίξη βαθειές πληγές στα σπλάχνα της γης για να βγάζη την πέτρα, το σίδερο, το χρυσάφι κι ότι άλλο του χρειαζόταν για να υπερέχη και να κυριαρχή.

Απ' την πρώτη στιγμή που άρχισε να γράφεται η ιστορία των ανθρώπων, τους βλέπουμε χωρισμένους σε Έθνη. Σε κοινωνικά σύνολα με δικά τους κοινά αισθήματα και κοινά συμφέροντα. Ο ενστικτώδης πόθος της επικρατήσεως που παρακολουθεί τους ανθρώπους σαν άτομα, τους παρακολουθεί και σαν κοινωνικά όντα.

Αποτέλεσμα: Οι πόλεμοι μεταξύ των εθνών που

δεν έπαψαν ποτέ απ' την στιγμή πού βρέθηκαν τα Έθνη πάνω στη γη. Για να νικά το κάθε έθνος προσπαθούσε να είναι ισχυρό απ' τον καιρό της ειρήνης κι όσο συνεχιζόταν ο αγώνας, ενέτεινε όλες του τις ψυχικές και πνευματικές ικανότητες για να γίνη ακόμα δυνατώτερο. Κι όταν πια νικούσε έπρεπε να τραγουδήσει τη νίκη του. Γι' αυτό βλέπουμε και τον πνευματικό πολιτισμό του κάθε έθνους ν' αντηχεί πάντα σαν νικητήριος παιάν. Όπου κι αν στρέψουμε το βλέμμα στην ιστορία των πολιτισμών θα δούμε τον κάθε πολιτισμό ν' ανατέλη την επομένη μιας εποποιΐας.

Μήπως ο Χρυσούς Αιώνας του Περικλή που απετέλεσε την συνισταμένη του αρχαίου Ελληνικού κόσμου δεν βρήκε την ανάπτυξί του την επομένη των Περσικών πολέμων;

«Οι Μαραθώνες μάθετε γεννούν τους Παρθενώνες»

Τονίζει πολύ σοφά ο εθνικός ποιητής Κωστής Παλαμάς.

Μήπως η εποποιΐα, του Μεγ. Αλεξάνδρου δεν εδημιούργησε τον Ελληνιστικό πολιτισμό; Ή μήπως οι αλεπάλληλοι αγώνες της Ελληνικής Αυτοκρατορίας εναντίον των διαφόρων βαρβάρων δεν έβγαλαν το Βυζαντινό μεγαλούργημα που βρήκε αργότερα τη δικαίωσί του στη Δύση με την Αναγέννησι που δεν ήταν τίποτ' άλλο παρά Αναγέννησις του αρχαίου ελληνικού πνεύματος; Δε θα επεκταθούμε όμως σε περισσότερα παραδείγματα απ' την αρχαία εποχή περιοριζόμενοι μόνο στα δικά μας. Κι έτσι παρατρέχοντας την Αναγέννησι της Δυτικής Ευρώπης στην οποία συνετέλεσαν επίσης συνεχείς αγώνες κατακτήσεις των νέων χωρών, ας φτάσουμε στα νεώτερα χρόνια.

Στη Γερμανία με τους αγώνες για την ενότητα του Γερμανικού έθνους που βρίσκουν την μεγαλύτερή τους ένταση επί Μεγάλου Φρειδερίκου για να ολοκληρωθούν με την Αυτοκρατορία του 1870, βλέπουμε μια τεράστια ανάπτυξι σ' όλες τις Επιστήμες και τις καλές Τέχνες - Φιλόσοφοι, Ζωγράφοι, Ποιηταί, Μουσικοί - Ονόματα σαν του Νίτσε, του Σοπενάουερ, του Μπετόβεν, του Λιστ, του Γκαίτε, του Σίλλερ, του Βιντσάιτ και τόσων άλλων, ανατέλλουν σαν ήλιοι στο πνευματικό στερέωμα της Γερμανίας.

Στη Γαλλία παρατρέχοντας την εποχή του Βασιλέως Ηλίου που μετά τους νικηφόρους αγώνες του ενοποιημένου Γαλλικού έθνους δημιουργείται ο Χρυσούς Αιών της Γαλλίας, φτάνουμε στην Ναπολεόντειο εποποιΐα όπου βλέπουμε μια γιγαντιαία ανάπτυξη του Γαλλικού πολιτισμού που τείνει να καταστήση το Παρίσι πνευματική πρωτεύουσα του κόσμου.

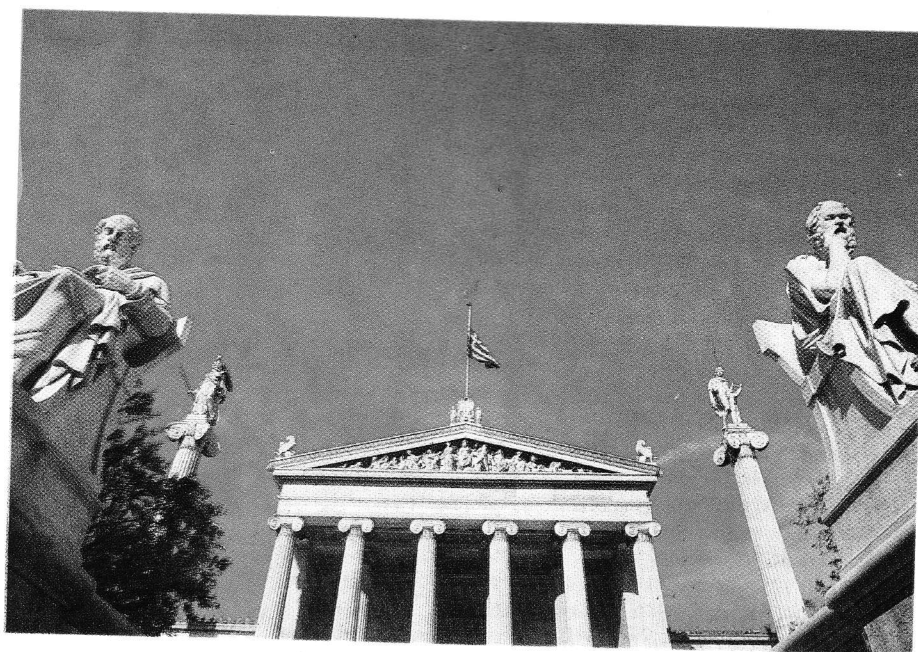
Ο Ουγκώ, ο Παστέρ, ο Λαμαρτίνος, ο Δουμάς και τόσοι άλλοι τραγουδούν ακόμα μεθυσμένοι απ' τη δόξα που άφησε στο θριαμβικό πε1ρασμά του ο Μεγάλος Κορσικανός.

Στην Αγγλία είναι επίσης χαρακτηριστικό το γεγονός των εδαφικών κατακτήσεων της Βρεττανικής Αυτοκρατορίας που ενδημιούργησε την Βικτωριανή εποχή με οικονομολόγους σαν τον Άδαμ Σμιθ, με ποιητάς σαν τον Βύρωνα και τον Σέλεϋ, συγγραφείς σαν τον Κίπλινκ, τον Ουάϊλντ και τον Δίκενς και γενικά με αριστείς κάθε μεγάλης εκδηλώσεως που χαρακτηρίζουν ένα πνευματικό πολιτισμό.

Με μερικά έντονα παραδείγματα από την αρχαία και την τελευταία ιστορία προσπαθήσαμε να καταδείξουμε πως γεννιώνται οι πνευματικοί πολιτισμοί. Οι πολιτισμοί που μόνο σαν πνευματικές εκδηλώσεις ενός έθνους πού νίκησε και μεγαλούργησε μπορούν να σταθούν.

Αλλά μια και ρίξαμε τη ματιά μας στην τελευταία ιστορία εξετάζοντας τους μεγάλους πολιτισμούς των ξένων, δε θάταν άσκοπο να ρίξουμε μια σύντομη ματιά κι εδώ μέσα. Βλέπουμε λοιπόν σ' όλη την περίοδο που ακολούθησε την απελευθέρωσι που άρχισε το 21, να παρουσιάζεται μια πνευμνατική άνθησις που βρίσκει το αποκορύφωμά της γύρω απ' το 1885. Δεν είναι τυχαίο το γεγονός. Συμπίπτει με το φούντωμα της Μεγάλης Ιδέας που έλαβεν αφορμήν απ' την απελευθέρωσι της Θεσσαλίας το 1881. Άλλωστε όλη εκείνη την περίοδο τα συνεχή απελευθερωτικά κινήματα του Ελληνισμού απ' την Κρήτη ως την Μακεδονία δεν έπαψαν να γεννούν στις ελληνικές καρδιές

συναισθήματα τέτοια που δεν περίμεναν παρά την ευκαιρία μιας επιτυχίας για να βρουν την φυσιολογική τους διέξοδο υπό μορφήν πνευματικής εκδηλώσεως. Είναι επίσης αξιοσημείωτο ότι το 1914 δηλαδή την επομένη των νικηφόρων πολέμων του 12-13 παρουσιάζεται μια καινούργια άνθησις των Ελληνικών γραμμάτων.

Η τελευταία περίοδος της Ιστορίας μας που αρχίζει το 40-41 παρουσιάζει πολλά συμπτώματα τάσεως για μια καινούργια πνευματική ανάπτυξι. Ο αριθμός των βιβλίων που άρχισαν να βγαίνουν, κι απ' την κατοχήν ακόμη, δείχνει καθαρά ποια θα μπορούσαν να είναι τα αποτελέσματα της Αλβανικής εποποιΐας αν δεν μεσολαβούσε η διάλυσις του Κράτους. Κι αν δεν συνέβαινε ο εσωτερικός σάλος που άρχισε απ' τα μαύρα χρόνια της Γερμανοϊταλικής σκλαβιάς για να συνεχιστή με τη σλαβόδουλη ανταρσία, θα είχαμε να παρατηρήσουμε περισσότερα. Πάντως απ' ότι έχουμε υπ' όψι μας μπορούμε να περιμένουμε πολλά στο σημείο αυτό.

Ότι και να κάνουμε όμως είμαστε πολύ μακριά απ' το σημείο που θα μπορούσαμε να πούμε ότι βρισκόμαστε σε επίπεδο πολιτισμού που να στέκεται στο ύψος εκείνων που αναφέραμε ,προηγουμένως για τους ξένους. Μόνον η προϋπόθεσις Ελληνικής Εποποιΐας ανάλογης προς εκείνες που αναφέραμε μιλώντας για την Γαλλία, τη Γερμανία ή την Αγγλία του περασμένου αιώνα, μπορούν να δημιουργήσουν ένα νέο Ελληνικό Πνευματικό Πολιτισμό. Εφ' όσον είμαστε μικροί, μοιραία θα πηθικίζουμε τους μεγάλους ακολουθώντας τα χνάρια τους. Πρέπει να το νοιώσουμε καλά. Εθνικός πολιτισμός προϋποθέτει Εθνικό μεγαλείο. Μόνον αν γίνουμε ισχυροί και μεγάλοι θα μπορέσουμε ν' αναπτύξουμε δικό μας πολιτισμό. Για να φθάσουμε σ' έναν νέο Ελληνικό πολιτισμό πρέπει να περάσουμε από μία νέα Ελληνική Αυτοκρατορία.

Πρέπει η Ελλάδα μας να μεγαλώση. Όλα γίνονται όταν υπάρχει θέλησις. Όταν έπεσε η Αυτοκρατορία μας στις 29 Μαΐου 1453 είμαστε 40 εκατομμύρια. Σήμερα μέσα στα σύνορα του Ελληνικού κράτους βρίσκονται περίπου 8 εκατομμύρια.

Οι άλλοι τι γίνανε; ή εξοντώθηκαν ή είναι υπόδουλοι. Όταν έχουμε πίστι, θέλησι και απόφασι, θα ξαναφτιάξουμε την Πατρίδα μας μεγάλη κι ο Ελληνισμός θα μπορέση σύντομα να αναπτυχθή.

Όσα Ελληνικά χώματα βρίσκονται σήμερα έξω απ' τα σύνορά μας πρέπει αργά ή γρήγορα να ξαναγυρίσουν στην Πατρίδα μας. Αυτός πρέπει να γίνη ο Διαρκής πόθος όλων μας που πρέπει να μας λαμπαδιάζη την καρδιά σε κάθε στιγμή και σε κάθε σκέψι μας.

Πρέπει να καταλάβουμε καλά ότι δεν βρισκόμαστε ξεκρέμαστοι. Η σημερινή γεννιά δεν είναι τίποτα άλλο παρά ο κρίκος μιας αλυσσίδας που συνδέεται πίσω με κρίκους που αντιπροσωπεύουν τους Πατέρες μας και τους Παππούδες μας και μπροστά με κρίκους που αντιπροσωπεύουν τα παιδιά μας και τα εγγόνια μας. Κάθε σύνολο πρέπει να διοικείται για να πάη μπροστά, έτσι το Έθνος σαν σύνολον

που είναι. Απ' την αρχή αυτή προκύπτει το Κράτος και η Πολιτεία.

Άλλο όμως Κράτος και άλλο Έθνος. Είναι δύο έννοιες ξέχωρες. Όταν βρισκόμαστε υπόδουλοι δεν υπήρχε Ελληνικό κράτος. Έθνος όμως υπήρχε. Στην αρχαία εποχή υπήρχαν στην Ελλάδα πολλά κράτη. Ένα όμως ήταν το Έθνος το Ελληνικό. Σήμερα υπάρχει μεν Ελληνικό κράτος. Ένα μέρος όμως του Ελληνικού Έθνους βρίσκεται μεσ' τα σύνορά του. Ένα μεγάλο μέρος του Έθνους μας βρίσκεται σκλαβωμένο από άλλα Έθνη και έξω απ' τα σύνορα του Ελληνικού κράτους. Ο προορισμός μας είναι το Ελληνικό κράτος να αγκαλιάση μέσα στα σύνορά του κάθε τι το Ελληνικό. Δηλαδή τα κρατικά σύνορα να συμπέσουν με τα Εθνικά.

Σήμερον το Έθνος μας αγωνίζεται εναντίον του σλαβισμού. Στον αγώνα αυτό συμμαχεί με τους Άγγλους και τους Αμερικανούς. Τη συμμαχία αυτήν την επιβάλλουν κοινά συμφέροντα εναντίον του κοινού εχθρού. Κάθε κράτος ή Έθνος του κοινού αυτού συνασπισμού έχει και τα ιδικά του ιδιαίτερα συμφέροντα τα οποία αύριο μπορεί να έρθουν σε σύγκρουσι.

Σήμερα βέβαια είμαστε σύμαχοι με τους Άγγλους και τους Τούρκους' με αυτό όμως δεν έπεται ότι έπαψε ποτέ η Κύπρος και η Κωνσταντινούπολις να είναι Ελληνικές.

Το υπεύθυνο για την διεξαγωγή του αγώνος Κράτος είναι υποχρεωμένο για να πετύχη τη νίκη κατά του υπ' αριθ. 1 σημερινού εχθρού της Ελλάδος, να ακολουθήση κάποια πολιτική. Μ' αυτό όμως δεν έπεται ότι εμείς που αποτελούμε το Ελληνικό Έθνος πρέπει κι όλας να σβύσουμε απ' την ψυχή μας τα δικαιώματα του Ελληνικού Έθνους. Έτερον εκάτερον.

Οι φιλίες μας με τα ξένα κράτη είναι συμβατικές. Σ' ένα σύμμαχο μια και μας βοηθεί στον αγώνα κατά του κοινού εχθρού, πρέπει να δίνουμε κι εμείς τη βοήθειά μας. Την καρδιά μας όμως θα την κρατήσουμε για την Ελλάδα και μόνο για την Ελλάδα. Μόνον έτσι σκεπτόμενοι θα μπορέσουμε να γίνουμε μεγάλοι και μόνο τότε θάχουμε την εθνική αυτοπεποίθησι που είναι απαραίτητη για πνευματική δημιουργία. Όταν θα δονή τις καρδιές μας το συναίσθημα του Νικητού, του Κυριάρχου του Δυνατού.

Ο τεχνικός πολιτισμός είναι μια συνισταμένη πρακτικών εφαρμογών διαφόρων πνευματικών πολιτισμών. Για ν' αναπτυχθή παίρνει απ' όπου υπάρχουν τα πνευματικά στοιχεία που του χρειάζονται χωρίς να ενδιαφέρεται για την εθνική τους προέλευσι. Εξαρτάται κυρίως απ' τα υλικά μέσα που διαθέτει κανείς και μπορεί να γίνη κτήμα του καθενός που τα διαθέτει.

Ο τεχνικός πολιτισμός αναπτύσσεται οπουδήποτε γιατί ακολουθεί τον πλούτο κι ο πλούτος δεν έχει πατρίδα. Και δεν υπάρχει αμφιβολία ότι οι αγώνες με την υπερένταση των προσπαθειών για την επιτυχία της νίκης προωθούν σημαντικά την τεχνική πρόοδο, απόδειξις οι δύο μεγάλοι πόλεμοι του αιώνος μας που χωρίς αυτούς είναι ζήτημα αν θα είχαν φθάσει στο σημείο που βρίσκονται η αεροπλοΐα, η τελεπικοινωνία, ο ηλεκτρισμός και τελευταία η ατομική ενέργεια. Για να φτάση όμως η παγκόσμια τεχνική εξέλιξις εκεί που έφτασε έπρεπε να προηγηθούν οι πνευματικοί πολιτισμοί με τα εθνικά τους χρώματα.

Ἡ ἀγωνιστική πορεία ἑνός Λαοῦ

Τόν Ὀκτώβρη τοῦ 1931, οἱ Ἄγγλοι ἀποικιοκράτες πνίγουν στό αἷμα, τήν αὐθόρμητη λαϊκή ἐξέγερση τῶν Ἑλλήνων τῆς Κύπρου, πού σάν κορυφαῖο αἴτημά της εἶχε τήν Ἕνωση μέ τήν Ἑλλάδα.

Ἡ Ἑλληνική σημαῖα ποδοπατεῖται καί ἡ Ἐθνική παιδεία τίθεται ὑπό διωγμό.

Ὁ πόθος ὅμως τῶν Ἑλλήνων παραμένει ἄσβεστη φλόγα, γιά νά τόν ἐκμεταλευτοῦν ἀργότερα οἱ μαέστροι στήν ἐκμετάλευση τῶν λαῶν, οἱ Ἄγγλοι, καί ὁ διεθνής Σιωνισμός κατά τῶν Γερμανῶν. Μέ τήν ὑπόσχεση τῆς Ἑνώσεως, χιλιάδες Ἕλληνες τῆς Κύπρου κατατάσσονται στόν ἀγγλικό στρατό καί ὁδηγοῦνται σφάγεια στά πεδία τῶν μαχῶν. Τό τέλος τοῦ Β΄ παγκοσμίου πολέμου βρίσκει ὄχι μόνο ἀγνώμονες τούς «νικητές» ἀλλά περισσότερο σκληρούς καί ἀνυποχώρητους.

Πέντε χρόνια ἀργότερα ὁ Ἑλληνισμός διατραννώνει καί πάλιν τή θέλησή του γιά Ἕνωση, μέ παλαϊκό δημοψήφισμα. Ἀλλά καί πάλιν οἱ τύρρανοι κωφεύουν καί περιγελοῦν τή λαϊκή ἐτυμηγορία.

Θά ἀκούσουν ὅμως ἔντρομοι τήν φωνή τοῦ λαοῦ διά τῆς βροντῆς τῶν ὅπλων τῆς Ε.Ο.Κ.Α. τήν 1η τοῦ Ἀπρίλη τοῦ 1955.

Ὑπό τήν ἐμπνευσμένη καθοδήγηση τοῦ Γεωργίου

συνέχεια στην σελ. 40

«ΟΙ ΕΡΓΑΣΙΕΣ ΜΟΥ ΜΕ ΟΔΗΓΗΣΑΝ ΝΑ ΑΝΑΚΑΛΥΨΩ ΟΤΙ ΘΑΛΑΜΟΙ ΑΕΡΙΩΝ ΚΑΙ ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑ ΕΙΝΑΙ ΜΕΡΟΣ ΕΝΟΣ ΜΟΝΑΔΙΚΟΥ ΚΑΙ ΙΔΙΟΥ ΙΣΤΟΡΙΚΟΥ ΨΕΜΜΑΤΟΣ»

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΤΟΥ ROBERT FAURISSON στο ΑΝΤΙΔΟΤΟ

Ο καθηγητής κ. Faurisson προς τον εκδότη του περιοδικού: *«Δεν υποστηρίζω τις πολιτικές απόψεις αυτών των περιοδικών ή εφημερίδων που δημοσιεύουν γραπτά μου ή συνεντεύξεις μου».*

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ: Τι είναι ο αναθεωρητής;

R. FAURISSON: *Κατά το Petit Larousse Illustre*[1] *(έκδοση του 1989), ο αναθεωρητής είναι «ένας οπαδός μιας αναθεώρησης της ιστορίας που τείνει ν' αρνείται ή να μειώνει στο ελάχιστο την γενοκτονία των εβραίων από τους ναζί». Κατ' εμένα είναι «ένας οπαδός μίας αναθεωρήσεως της ιστορίας καταλήγοντας στην ανυπαρξία κατά την διάρκεια του δευτέρου παγκοσμίου πολέμου των χιτλερικών θαλάμων αερίων και της γενοκτονίας των Εβραίων».*

Οι αναθεωρητές κρίνουν ότι η ιστορία έχει την τάση να γράφεται από τους νικητές. Θέλουν ν' αναθεωρήσουν εκείνη την ιστορία, δηλαδή να την ξανακοιτάξουν, να την διορθώσουν, να την επανορθώσουν, να την ξαναγράψουν κατά τις δοκιμασμένες μεθόδους της ιστορικής κριτικής δίχως ν' αφήσουν τον εαυτό τους να συγκινηθεί με τις απαγορεύσεις και τα ταμπού. Το μοντέλο τους, για τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, είναι ο Γάλλος Jean-Norton Cru ή ο Άγγλος Lord Ponsonby, για τον δεύτεροφ παγκόσμιο πόλεμο ο εμπνευστής τους είναι ο Γάλλος Paul Rassinier ή ο Αμερικανός Arthur-Robert Butz. Το πνεύμα και η περιπέτεια των αναθεωρητών μοιάζουν στο πνεύμα και στην περιπέτεια των διανοουμένων της Αναγέννησης. Οι αναθεωρητές θέλουν κατά κάποιον τρόπο μία αναθεώρηση της δίκης της Νυρεμβέργης όπου οι νικητές αυθαίρετα δικάσανε τους νικημένους μέσα από μία παρωδία δίκης στη διάρκεια της οποίας καταπατήθηκαν συνήθεις κανόνες της δικαιοσύνης.

Κι εκεί αποδέχονται ευμενής μια επιστροφή σε αποδοκιμασμένους μεθόδους: μεθόδους μιας χρηστής διοικήσεως της δικαιοσύνης. Οι αριστεροί διανοούμενοι έχουν τάση να βλέπουν μέσα στον αναθεωρητισμό μια απαραίτητη επανάσταση και οι δεξιοί διανοούμενοι διακρίνουν μια σωτήρια αντίδραση. Προσωπικά, κρατώ την πολιτική σε απόσταση από τις ιστορικές μου έρευνες. Έφτασα στον αναθεωρητισμό από πνευματική περιέργεια. Όταν ανακάλυψα ότι «ο βασιλεύς ήταν γυμνός»[2] *αποφάσισα ότι ήταν καθήκον μου να το προκηρύξω ζωηρά και δυνατά.*

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ: Για τους φοιτητές αναγνώστες μας, μια ερώτηση σαν φιλόλογος που είστε. Είπατε κάποτε ότι πριν διαβάσουμε ανάμεσα στις γραμμές, πρέπει να είμαστε ικανοί να διαβάζουμε τις ίδιες τις γραμμές. Μπορείτε να μας εξηγήσετε αυτή σας την φράση;

R. FAURISSON: *Ναι είπα ότι έπρεπε να μάθουμε να διαβάζουμε τις γραμμές ενός κειμένου αντί να προσπαθήσουμε να διαβάζουμε ανάμεσα στις γραμμές. Πρέπει ν' αρχίζουμε από την αρχή και να διαβάζουμε πρώτα το κείμενο, επί μακρόν, υπομονετικά, και ποτέ να μην πιστεύουμε ότι το καταλάβαμε με την πρώτη. Πρέπει κατ' αρχήν να το θεωρήσουμε σαν να είναι από άγνωστο συγγραφέα. Μ' αυτό τον τρόπο αντιλαμβανόμαστε ότι γερμανικά κείμενα που υποτίθεται αποδεικνύουν*

(1) Γαλλικό εικονογραφημένο λεξικό.

(2) Στην Αγγλία δεν μπορούμε να πούμε ότι ο Βασιλιάς είναι γυμνός. Μπορούμε όμως να πούμε ότι δεν φορά τα ρούχα του.

μια θέληση για φυσική εξόντωση των Εβραίων κατά ένα προμελετημένο σχέδιο δεν σημαίνουν τίποτα το αντίστοιχο. Οι Εβραίοι ερμηνευτές πάντα μας έλεγαν ότι αυτά τα κείμενα πρέπει ν' αναλυθούν «στο φως του άλφα ή βήτα πλαισίου».

Αλλά αυτό που ονομάζουμε «πλαίσιο» είναι πολύ συχνά παρά μόνο μία αυθαίρετη επιλογή γεγονότων που αποφασίστηκαν να εννοηθούν με το άλφα ή βήτα τρόπο. Έως τις αρχές της δεκαετίας του 80, αυτοί οι Εβραίοι ιστορικοί είχαν έτσι την τόλμη να υποστηρίζουν ότι ο Χίτλερ είχε καλώς ή κακώς δώσει διαταγή ή διαταγές να έξοντωθούν οι Εβραίοι. Π.χ. τόλμησαν να υποστηρίξουν ότι το περίφημο πρακτικό του Wannsec (20 Γενάρη 1942) περιελάμβανε μια απόδειξη της υπάρξεως ενός σχεδίου εξοντώσεως. Επρόκειτο όμως για καθαρή κερδοσκοπία με βάση ένα κείμενο κακώς διαβασμένο καί, κατά συνέπεια, κακώς ερμηνευμένο. Στο Wannsec προγραμματίστηκε η εξορία των Εβραίων και όχι η εξόντωσή τους.

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ: Είστε ένας από τους πιο κυνηγημένους ιστορικούς αναθεωρητές. Πού το οφείλετε αυτό;

R. FAURISSON: *Είμαι πραγματικά κυνηγημένος, εδώ και έντεκα χρόνια, η ζωή μου είναι δύσκολη. Οι αντίπαλοί μου ξέρουν ότι κατέχω πολύ καλά το θέμα μου και ότι δεν είμαι ένας διανοούμενος που κάθεται μέσα στο καβούκι του. Κατεβαίνω μέσα στην κονίστρα. Επεμβαίνω στις δίκες εναντίον των αναθεωρητών εδώ και εκεί. Είμαι με τον τρόπο μου ένας άνθρωπος της δράσης. Δεν εκφοβίζομαι εύκολα. Το χρωστάω ίσως στην σκωτσέζικη καταγωγή μου. Οι αντίπαλοί μας, μας αφήνουν την επιλογή ανάμεσα στο δικαστήριο, στη φυλακή, στο νοσοκομείο, στο άσυλο ή στο νεκροτομείο.*

Είναι σκληρό, αλλά εγώ είμαι ακόμα πιο σκληρός. Τους πρότεινα όντως μια δημόσια συζήτηση. Αποφεύγουν αυτή την δημόσια συζήτηση. Αποφεύγουν αυτή την συζήτηση. Με τον καιρό τους στρίμωξα σταδιακά σ' ένα αδιέξοδο. Τούς ανάγκασα να πούνε και να επαναλάβουνε ότι οι θάλαμοι αερίων υπήρξανε. Τους ανάγκασα να υποτροπιάσουν σ' ένα τεράστιο ψέμμα. Αυτό το ψέμα θα είναι ο χιτώνας του Ηρακλή. Βλέπετε ότι ένας πανεπιστημιακός παθιασμένος με την ιστορική έρευνα μπορεί μ' αυτό τον τρόπο να θεωρηθεί σαν ένα είδος δήμιου. Δήμιος ή μη, το ερώτημα δεν είναι εκεί. Πρόκειται μόνο να μαθευτεί αν αυτά που λέω είναι σωστά ή όχι. Τελεία και παύλα.

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ: Η ιστορική αναθεώρηση βασίζεται σε πηγές, μαρτυρίες, αρχεία, δηλαδή, ακολουθεί μιά επιστημονική ερευνητική πορεία, καθαρά αντικειμενική. Οι αντίπαλοί σας δέχονται ν' αναμετρηθούν μαζί σας δημόσια, με τις αποδείξεις τους εάν έχουν;

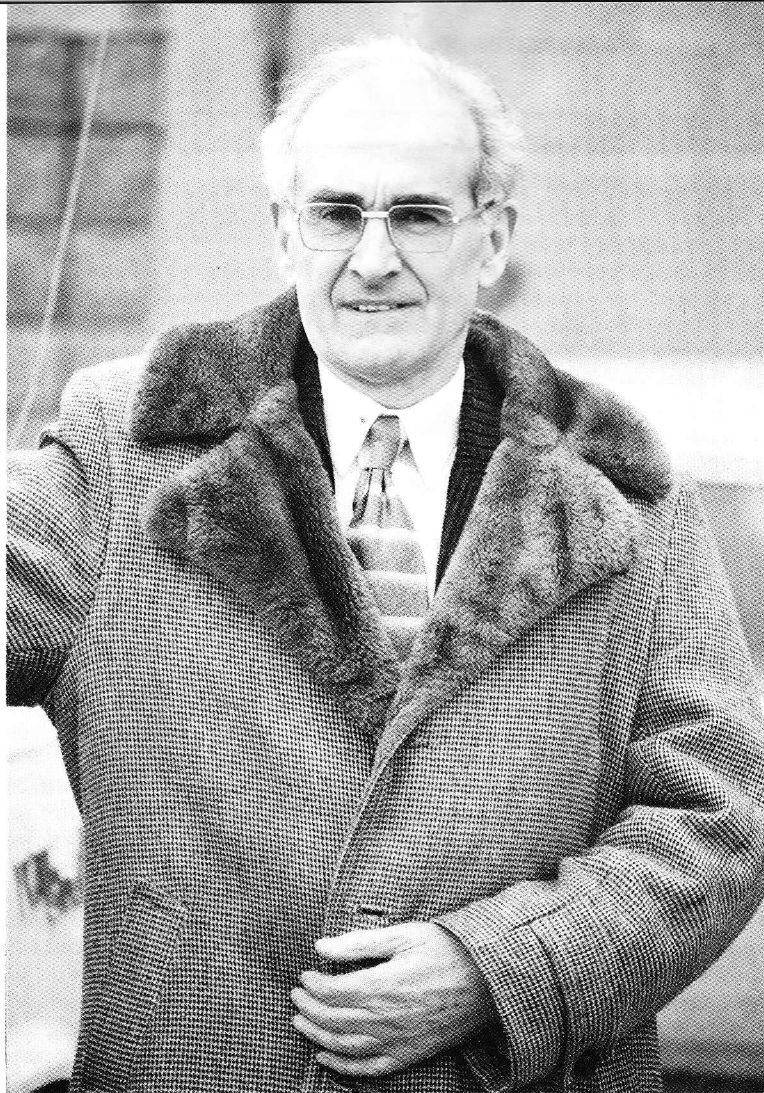
R. FAURISSON: *Τα επιχειρήματα των αναθεωρητών είναι ουσιαστικά φυσικής, χημικής, τοπογραφικής, αρχιτεκτονικής και αποδεικτικής φύσεως. Διαβάστε, π.χ. την αναφορά Leuchter. Ο Fred Leuchter είναι ένας Αμερικανός ειδικός στους θαλάμους αερίων για εκτέλεση σε μερικές φυλακές της χώρας του. Συνέταξε μια αναφορά 193σελίδων επάνω στους υποτιθέμενους θαλάμους αερίων για εκτέλεση του Auschwitz, του Birbenau και του Majdaneb. Καταλήγει χωρίς αντίρρηση ότι ποτέ δεν υπήρξαν ούτε θα μπορούσαν να είχαν υπάρξει τέτοια χημικά σφαγεία στα στρατόπεδα αυτά. Οι αντίπαλοί μας δεν τολμούν ν' απαντήσουν σοβαρά σ' αυτή την αναφορά και δεν αποδέχονται την διπλή πρόκληση του Leuchter;*

1ο Δείξτε μας μια μοναδική αναφορά που κάνατε επάνω στο όπλο του εγκλήματος (τέτοιο είδος αναφοράς υπάρχει κανονικά στην κάθε εγκληματική έρευνα).

2ο Συμμετάσχετε μαζί μας να ζητήσουμε τη δημιουργία μιας διεθνούς επιτροπής έρευνας επάνω στους υποτιθέμενους θαλάμους αερίων αυτών των τριών στρατοπέδων. Η μόνη προσπάθεια των αντιπάλων μας να υψωθούν σε επιστημονικό επίπεδο κατέληξε σε φιάσκο: ένα τεράστιο έργο του ***Jean-Claude Pressac*** *που φέρνει καταχρηστικά τον τίτλο* ***Auschwitz: Technique and operation of the gas chambers.*** *Μέσα σ' αυτό το έργο βρίσκονται αποδείξεις για την ύπαρξη στο Auschwitz κρεματορίων, θαλάμων αερίων απολυμάνσεως, ντούς, ένα ολόκληρο σύνολο κτηρίων που αποδεικνύουν ότι οι Γερμανοί έδειχναν φροντίδα για την καθαριότητα μέσα σ' ένα στρατόπεδο καταστρεφόμενο από επιδημίες αλλά πουθενά δεν βρίσκεται το παραμικρό ίχνος θαλάμου αερίων για εκτέλεση εκτός, γι' ακόμη μια φορά προσφεύγοντας στο γενικό πλαίσιο, στη κερδοσκοπία, και στην καββαλιστική ερμηνεία.*

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ: Κατά πόσο πιστεύετε ότι οι αρχές του «διαλόγου», «ελευθερίας πληροφορήσεως», και «αντικειμενικής έρευνας» συμβιβάζονται με την αστυνόμευση του συστήματος του οποίου οι αναθεωρητές είναι θύματα;

R. FAURISSON: *Η αντίθεση ανάμεσα στην από μία πλευρά ενός υποτιθέμενου δεσμού με αξία σαν την ελευθερία εκφράσεως, και από την άλλη πλευρά η πραγματικότητα μιας άγριας καταπίεσης*

Pour les lecteurs d'Antidoto,
avec mes encouragements à se
lancer dans l'aventure révisionniste,
cette grande aventure intellectuelle
de la fin du XXe siècle.

R Faurisson

21 février 1990

εναντίον των αναθεωρητών είναι φανερή. Μ' ενδιαφέρει πολύ λίγο αυτή η όψη του θέματος. Είναι σπάνιο να επικαλώ για τον εαυτό μου το δικαίωμα σ' αυτή την ελευθερία. Περιορίζονται να πω, ***Οι εργασίες μου με οδήγησαν ν' ανακαλύψω ότι οι θάλαμοι αερίων και η γενοκτονία είναι μέρος ενός μοναδικού και ίδιου ιστορικού ψέμματος. Θα το επαναλαμβάνω έως την τελευταία μου πνοή. Κάντε με ότι θέλετε. Αυτό αφορά την συνείδησή σας. Η δικιά μου είναι εν ειρήνη. Δεν προσπαθώ να παραπονιέμαι, προσπαθώ να νικήσω.***

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ: Σήμερα με ποιο κομμάτι της ιστορικής αναθεώρησης ασχολείστε;

R. FAURISSON: *Δεν αποκαλύπτω προκαταβολικώς τη φύση των θεμάτων που επεξεργάζομαι.*

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ: Τι ήταν ακριβώς τα στρατόπεδα συγκεντρώσεως;

R. FAURISSON: *Τα στρατόπεδα συγκεντρώσεως – μια σύσταση παλαιά όσο οι ανθρώπινες κοινωνίες – είναι στρατόπεδα όπου γενικά συγκεντρώνουν ανθρώπους (που και που με τις οικογένειές τους) οι οποίοι θεωρούνται από ένα κράτος βλαβεροί, εχθρικοί και επικίνδυνοι. Οι Γερμανοί και οι Σύμμαχοι είχαν στρατόπεδα συγκεντρώσεως, διαμετακομήσεως, εργασίας, ανασυγκρότησης, καραντίνας, κ.τ.λ.... Ποτέ δεν είχαν «στρατόπεδα εξοντώσεως». Πρόκειται εδώ για μία έκφραση φτιαγμένη από τους συμμάχους για να χαρακτηρισθούν τα στρατόπεδα των αντιπάλων τους. Οι πεθαμένοι ή οι ετοιμοθάνατοι ή οι άρρωστοι, τους οποίους οι σύμμαχοι φωτογράφισαν με λεπτομέρεια στο Bergen-Belsen και άλλοι ήταν θύματα επιδημιών όλων των ειδών, που προπαντός σε μία Γερμανία διελυμένη από βόμβες, αποδεκάτιζαν τα στρατόπεδα.*

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ: Το «ολοκαύτωμα» είναι τελικά μύθος ή πραγματικότητα;

R. FAURISSON: *Το ολοκαύτωμα των Εβραίων είναι ένας μύθος, μια θρησκεία. Το κεντρικό στήριγμα του θρησκευτικού οικοδομήματος είναι ο θάλαμος αερίων, ο μαγικός θάλαμος αερίων, ικανός για ανδραγαθήματα που προκαλούν όλους τους νόμους της φυσικής και της χημείας. Αυτό το στήριγμα καταρρέει. Και ανάλογα με το κομμουνιστικό ψέμμα, το ολοκαυτοματικό ψέμμα προβλέπεται πως θα έχει μακροχρόνια φθορά. Στους επιστημονικούς κύκλους το κρίνω ήδη πεθαμένο. Αγνοώ πότε τα μέσα ενημερώσεως θ' αποκαλύψουν αυτό τον θάνατο στο κοινό.*

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ: Ποιός ή ποιά συμφέροντα κρύβονται πίσω απ' αυτό το μύθο για σας;

R. FAURISSON: *Πίσω απ' αυτό το μύθο κρύβονται τεράστια χρηματικά και πολιτικά συμφέροντα. Όπως το έλεγε ο Celine ήδη το 1950, μέσα σε μια ιδιωτική αλληλογραφία: «ο θάλαμος αερίων, ΗΤΑΝ ΤΟ ΠΑΝ! ΕΠΕΤΡΕΠΕ ΤΟ ΠΑΝ». Π.χ. αυτό επέτρεψε τη δημιουργία του Κράτους του Ισραήλ και τις «αστρονομικές» χρηματικές αποζημιώσεις καταβεβλημένες από την Δ. Γερμανία σ' αυτό το κράτος, και στη παγκόσμια εβραϊκή κοινότητα. Θα επαναλάμβανα εδώ τα λόγια του David Irving: «Η παγκόσμια εβραϊκή κοινότητα πρέπει να εξετάσει τη συνείδησή της: διαδίδει κάτι που δεν είναι αλήθεια».*

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ: Πιστεύετε ότι μέρα με τη μέρα δικαιώνεται ο αγώνας σας; Είστε αισιόδοξος;

R. FAURISSON: *Είμαι αισιόδοξος για το μέλλον του αναθεωρητισμού. Είναι η μεγαλύτερη διανοητική περιπέτεια του τέλους αυτού του αιώνα. Τίποτα πια δεν θα το σταματήσει. Αλλά είμαι απαισιόδοξος για το μέλλον των αναθεωρητών. Θα πληρώσουν ακριβά το τόλμημά τους, γιατί οι αντίπαλοί μας χάνουν τα λογικά τους, ο φόβος τους με φοβίζει.*

Αλλά ούτε αυτό δεν θα με σταματήσει πιά.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΗΓΕΤΗ AYATOLLAH KHOMEINI

Δεν υπάρχει πιθανόν άλλο θέμα που ν' απαιτεί πιο Ηράκλεια προσπάθεια ανάλυσης – μια προοπτική ριζωμένη στην κατανόηση της αλληλένδετης πολυπλοκότητας της πραγματικότητας, της αλληλεπίδρασης των θετικών και αρνητικών δυνάμεων – από το φωτεινό φαινόμενο **AYATOLLAH KHOMEINI.**

Μερικοί από τους συμπατριώτες μας, ο KHOMEINI μας λέγουν, ήταν ένας φανατικός επικυρίαρχος μιας φανατικής Σημιτογενούς θρησκείας και συνεπώς δεν έχει καμμία σχέση με κάθε τι το Άριο.

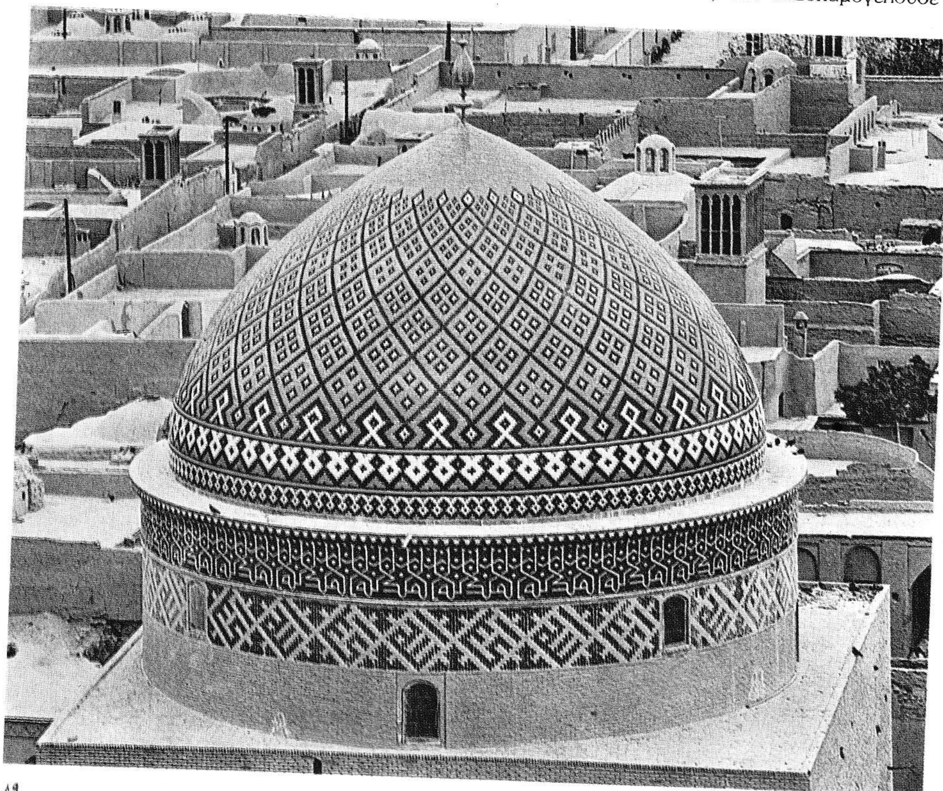
Δεν υποστηρίζω ότι όλες οι αρχές της Παγανικής θρησκείας συμπίπτουν μ' εκείνες του AYATOLLAH.

Αλλά **ναι,** με μια υψηλότερη αίσθηση πέρα από τα άλλα πιστεύω – υπό τον όρο του τι θα μπορούσε ν' αποκαλεσθεί νοοτροπία ύπαρξης – μπορούν οι Παγανιστές να βρουν με τους Μουσουλμάνους κοινό έδαφος; Έχει το ISLAM συγκεκριμένα χαρακτηριστικά και ήθη πολύ διαφορετικά από εκείνα των δύο αδελφών θεολογιών, του Ιουδαϊσμού και του Χριστιανισμού; Μπορεί κατά συνέπεια το ISLAM ως η πιο «παγανική» από τις μονοθεϊστικές Σημιτικές θρησκείες;

Ο **NIETZSCHE,** πάντως, απάντησε κατηγορηματικά για όλα τούτα. Ο μεγάλος φιλόσοφος του HAMMER, τα παγανικά διαπιστευτήρια του οποίου βέβαια δεν χρειάζονται υπεράσπιση, **ήταν ένας ενθουσιώδης θαυμαστής του ISLAM.** Συγκεκριμένα έγραψε, **«ο Χριστιανισμός μας αποστέρησε από τη συγκομιδή των καρπών του πολιτισμού του αρχαίου κόσμου».** Σε μια πιο ειδική αναφορά του προς τον ισλαμικό πολιτισμό, ο NIEDTZSCHE είπε: **«...ήταν μεγαλοπρεπής, ώφειλε τις καταβολές του στα αρρενωπά ένστικτα, είπε Ναι στη Ζωή».**

Το ISLAM ενθάρρυνε την πρόοδο στις επιστήμες, στις τέχνες και την εκπαίδευση ανάμεσα στους Αραβικούς και Περσικούς λαούς, ενώ η «Χριστιανοσύνη» κυλίστηκε μέσα στη δεισιδαιμονία και την άγνοια.

Το ISLAM, όπως και ο Παγανισμός είναι μία πολεμική θρησκεία. Ο Προφήτης Μωάμεθ, τον οποίο οι Μουσουλμάνοι πιστεύουν ότι ήταν ο υπέρτατος «αγγελιοφόρος του Θεού», δεν χαζοχαμογελούσε κάτω

από μια καλογερίστικη καλύπτρα κελαρύζοντας «γύρνα και τ' άλλο μάγουλο», ήταν ένας σκληραγωγημένος στρατιωτικός Ηγέτης – όπου προσωπικά ο ίδιος οδήγησε τις δυνάμεις του σε αναρίθμητες μάχες.

Ο κλάδος SHIA του ISLAM, του οποίου ηγήθηκε ο KHOMEINI, αξίζει ειδικά να σημειωθεί για τις πολεμικές του παραδόσεις. Πράγματι, το κεντρικό γεγονός της Θρησκευτικής ιστορίας των SHIA είναι μια μάχη, **η μάχη της KARBALA (680 μ.Χ.), στήν οποία ο Χουσείν εγγονός του Προφήτη, έπεσε μαχόμενος ενάντια στις εχθρικές ανώτερες δυνάμεις ενός αντίζηλου τμήματος.** «SHI-ITE» ετυμολογικά σημαίνει **«Οπαδός του ALI»**– και οι «SHI-ITES» εγέρθηκαν με τη νουθεσία ότι η ζωή είναι αγώνας ή όπως το θέτουν, **Κάθε μέρα είναι KARBALA, κάθε μέρα είναι ASURA, κάθε τόπος είναι KARBALA»**

Οτιδήποτε άλλο κι αν πει κάποιος γύρω από τον Ηγέτη KHOMEINI, πρέπει να παραδεχτεί ότι σταθερά έζησε τη ζωή του μέσα σ' ένα μαχητικό πνεύμα.

Μέσα από διωγμούς και εξορία κατόρθωσε να οδηγήσει το έθνος του σε μία μαζική απελευθερωτική Επανάσταση ενάντια στους μπράβους του Παγκόσμιου Κεφαλαίου. **Η Ισλαμική Επανάσταση του AYATOLLAH KHOMEINI** αναμφισβήτητα τσάκισε την εγκληματικότητα και τη διαφθορά, απελευθέρωσε τον Ιρανικό λαό από τα πλοκάμια της Διεθνούς Οικονομίας, κατεδίκασε απερίφραστα τον Σιωνισμό, περιφρόνησε κι απόκρουσε τις υπερδυνάμεις και έκτισε εξ αρχής μια νέα κοινωνία αμιγώς Ισλαμική, φράζοντας μια για πάντα το δρόμο του φιλελεύθερου κοσμοπολιτισμού, του Μαρξισμού, της τοκογλυφίας και του καπιταλισμού.

Ο πόλεμος με το Ιράκ, ο οποίος κατευθύνθηκε ξεκάθαρα κατά του Ιράν, **υποκινούμενος από τις υπερδυνάμεις,** έδειξε περίτρανα σ' όλο τον κόσμο το μεγαλείο του KHOMEINI, όπου αυτός ο Ηγέτης μπόρεσε να εμπνεύσει στο λαό του μια πολεμική αρετή, μια γενναιότητα και μία ανείπωτη αυτοθυσία ηρωϊσμού, **όπου όμοιά της είχε να ειδωθεί από τις μέρες των WAFFEN SS, των Καμικάζι και των υπερασπιστών του STALINGRAD.**

Και μέσα σ' όλα αυτά, ο AYTOLLAH KHOMEINI έζησε μια ζωή υλικής απλότητας και σεμνότητας, **ακριβώς όπως όριζε η πίστη του** – ένας άνδρας περιφρονητικός του παγκόσμιου εγωισμού, ένας Άνδρας ασκητικός, εμψυχωμένος που προκαλεί δέος, ένας άνδρας απόλυτα άφοβος εμπρός στο θάνατο, **ένας Άνδρας που λογοδοτούσε μόνο στη συνείδησή του και στο Θεό του!**

Άραγε, είμαστε εμείς οι Παγανιστές τόσο **ενεργά αφοσιωμένοι στα πιστεύω μας όσο ο** KHOMEINI ήταν στα δικά του;

Οι Μουσουλμάνοι συνηθίζουν να λένε, **«Ο εχθρός του εχθρού μου είναι φίλος μου».** Ας μην συμβιβάσουμε τις αρχές μας – αλλά ας ανταποκριθούμε στην πρόσκληση του NIETZSCHE που μας καλεί για **«Ειρήνη, φιλία και συντροφικότητα με το ISLAM»**

ΑΡΗΣ ΑΡΙΩΝ

Η ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΑΡΑΚΜΗ ΤΗΣ ΑΝ. ΕΥΡΩΠΗΣ

Καλύτερα νεκρή παρά κόκκινη! Αυτή την επιλογή φαίνεται πως έκανε η Αν. Ευρώπη. Πρόκειται πράγματι περί γενναίας αποφάσεως κοσμοϊστορικής σημασίας.

Βέβαια, μισό αιώνα πριν η Ευρώπη είχε επιλέξει καλύτερα «εθνικιστική». Όμως, οι καλοσυνάτοι κύριοι της Γουώλ Στρήτ και οι θαμώνες των Τεκτονικών Στοών δια των εντολοδόχων τους Τσώρτσιλ και Ρούσβελτ, έπεισαν με κάθε ευγενικό μέσο (συνωμοσίες, βομβαρδισμούς) τους Ευρωπαίους πόσο «λάθος» εσκέπτοντο. Τώρα όλοι μαζί, Δυτικοί και Ανατολικοί, προχωρούμε στο κοινό πεπρωμένο μας! Η Ευρώπη «ενωμένη», η «Ευρωπαϊκή ολοκλήρωση» στα πρόθυρα της υλοποιήσεως. «Κάθε δικτατορία είναι απεχθής, αλλά κάθε παρακμή είναι ακόμη απεχθέστερη. Η δικτατορία μπορεί αύριο να μας εξοντώσει ατομικώς. Η παρακμή όμως εκμηδενίζει τις πιθανότητές μας να επιζήσουμε ως λαός». λέγει ο Γάλλος διανοούμενος Αλαίν ντε Μπενουά. Η φιλελεύθερη εισβολή στην Αν. Ευρώπη θα σαρώσει κάθε αξία που απέμεινε όρθια απ' τον κομμουνιστικό εκμαυλισμό, μετατρέποντάς τα όλα σε αξίες αγοράς. Γι' αυτό το λόγο εμείς οι εθνικοσοσιαλιστές όχι μόνο δεν χαιρόμαστε με την αλλαγή μαντριού των Ανατολικών λαών όπως κάνουν οι αποχαυνωμένοι απ' τον ευδαιμονισμό και ηδονισμό θαυμαστές του φιλελεύθερου προτύπου, αλλά προσπαθούμε να δώσουμε μία άλλη ενοποιητική ιδέα για το έθνος μας και την Ευρώπη.

Το ΑΝΤΙΔΟΤΟ στον ομοιόμορφο, πολυφυλετικό, αντιπολιτιστικό και καταναλωτικό κόσμο που επιχειρείται να δημιουργηθεί ένα αντίδοτο προτείνει: τον Εθνικοσοσιαλισμό και την Εθνικιστική Αριστερά.

Κώστας Μπαϊκούσης
Λαμία

ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΡΛΑΝΔΙΑ

Η ΚΑΤΑΚΤΗΣΗ ΤΗΣ ΙΡΛΑΝΔΙΑΣ

Η κατάληψη του νησιού άρχισε από τον Μεσαίωνα, από τον καθολικό Βασιλιά της Αγγλίας Ερρίκο τον Β΄ με τις ευλογίες του Πάπα. Μέχρι και το 1690 οι Πάπες της εποχής δεν υποστήριξαν τους καθολικούς Ιρλανδούς εναντίον του προτεστάντη βασιλιά Μπίλλυ.

Η νεότερη ιστορία της Ιρλανδίας αρχίζει 300 χρόνια πριν με την κατάληψή της από τους Άγγλους. Σκοπός τους ήταν ο πλούτος του νησιού και η χρησιμοποίησή του από την αγγλική άρχουσα τάξη, καθώς και η εξαφάνιση κάθε δυνατότητας ανάπτυξης της χώρας.

Η αντίσταση των Ιρλανδών αρχίζει από τον 17ο αιώνα στην περιοχή του Όλστερ. Οι Άγγλοι απαντούν με διωγμούς ενώ συγχρόνως μοιράζουνται τα κτήματα σε Άγγλους και Σκωτσέζους «καταπατητές» με τον όρο να ξεκαθαρίσουν τον τόπο από τον Ιρλανδικό πληθυσμό. Η δεύτερη εξέγερση ήταν το 1641 που λίγο αργότερα έπνιξε στο αίμα ο Άγγλος κυβερνήτης Κρόμγουελ. Τελευταία προσπάθεια ήταν το 1681 η οποία και πάλι απέτυχε.

Στους Ιρλανδούς εκτός από τους ξένους γαιοκτήμονες επιβλήθηκε και η Αγγλικανική εκκλησία που η εξουσία της στηριζόταν στην δεκάτη που πλήρωναν οι Ιρλανδοί αγρότες. Επίσης τους επιβλήθηκε η ποινική νομοθεσία που απαγόρευε να παίρνουν θέσεις κλειδιά στις δημόσιες υπηρεσίες και τους υποβίβαζε σε πολίτες τρίτης κατηγορίας. Κάτω από αυτές τις συνθήκες η ρωμαιοκαθολική εκκλησία άρχισε ν' αποκτά λαϊκή υποστήριξη. Στα μάτια των καθολικών οι προτεστάντες έδειχναν να υπερέχουν οικονομικά. Όμως σκοπός των Βρετανών ήταν ο πλούτος της Ιρλανδίας να πηγαίνει κατευθείαν στις τσέπες της Βρετανικής άρχουσας τάξης και να μην αναπτυχθεί ποτέ η Ιρλανδία, αν και οι προτεστάντες ανέπτυξαν κάποια κτηνοτροφία και εμπόριο, οι Άγγλοι με διάφορους νόμους τους έβαζαν εμπόδια. Η Ιρλανδία έπαιζε το ρόλο του προμηθευτή πρώτων υλών.

Μετά το 1800 η Ιρλανδική βιομηχανία περνά κρίση, η Βρετανία αποσύρει τους ειδικούς νόμους, η Ιρλανδική Βουλή ενώνεται με την Αγγλική και αναπτύσσεται το ελεύθερο εμπόριο ανάμεσα στις δύο χώρες. Το μεγαλύτερο όμως μέρος του λαού ζει από την γη και η δεκάτη είναι αβάσταχτη γι' αυτούς. Επιπλέον όσοι δεν μπορούσαν να πληρώσουν ενοίκιο για τα κτήματα διώχνονταν.

Στις αρχές του 19ου αιώνα η Ιρλανδία μαστίζεται από τον λυμό του 1845-49 μ' αποτέλεσμα να λιγοστέψει κατά πολύ ο πληθυσμός της. Ο λυμός αυτός δεν ήταν η φυσική καταστροφή, γιατί ενώ υπήρχαν τρόφιμα ο λαός δεν είχε λεφτά να αγοράσει.

Η χώρα μετατράπηκε σε απόθεμα εργατικού δυναμικού διαθέσιμο προς τις Βρετανικές και Αμερικανικές Βιομηχανίες. Το ότι η Ιρλανδία είναι σήμερα η περισσότερο οικονομικά υποανάπτυκτη χώρα της Δυτικής Ευρώπης οφείλεται στους εσκεμμένους περιορισμούς της οικονομίας της τον 17ο, 18ο, 19ο αιώνα.

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Στη διάρκεια του 18ου αιώνα ξέσπασαν διάφορα κινήματα στην Ιρλανδία. Οι ενωμένοι Ιρλανδοί ήταν οι πρώτοι δημοκρατικοί της χώρας. Είχαν σαν σκοπό να σπάσουν τους δεσμούς με την Βρετανία και να δημιουργήσουν μια ανεξάρτητη Ιρλανδία. Οι ηγέτες του κινήματος ανήκαν στην προτεσταντική μεσαία τάξη, αλλά είχαν και την υποστήριξη των καθολικών αγροτών. Τα βρετανικά στρατεύματα αφέθηκαν ελεύθερα να καταπνίξουν την προσπάθεια στο Όλστερ.

Το 1798 γίνεται άλλη μια εξέγερση που λόγω της κακής οργάνωσης και του άσχημου οπλισμού, απέτυχε. Οι Βρετανοί εκμεταλλεύτηκαν την θρησκευτική διαίρεση του Ιρλανδικού λαού και δημιούργησαν την φανατική οργάνωση, το τάγμα της Οράγγης τα μέλη του οποίου ήταν ελεύθερα να επιτίθενται στους καθολικούς.

Στην διάρκεια του 19ου αιώνα έγιναν και άλλες αποτυχημένες προσπάθειες. Δημιουργήθηκε ένα νέο κίνημα που είχε σαν σκοπό την ανεξαρτησία της Ιρλανδίας χρησιμοποιώντας συνταγματικά μέσα. Μια τέτοια προσπάθεια ήταν ο νόμος για την τοπική αυτοδιοίκηση που απέτυχε.

Το 1905 ο Αρθούρος Γκρίφιθς ίδρυσε το Σιν Φέιν που είχε σαν σκοπό να χρησιμοποιήσει την πολιτική ανεξαρτησία για την οικονομική αυτονομία του Ιρλανδικού Καπιταλισμού. Όμως τον Απρίλη του 1916 μια ομάδα οπλισμένων ανδρών ενεργώντας περισσότερο ριζοσπαστικά σε σχέση μ' αυτά που όριζε ο Γκρίφιθς κατέλαβαν πολλά κεντρικά κτήρια του Δουβλίνου. Η προσπάθεια απέτυχε, 1351 άν-

θρωποι σκοτώθηκαν και επιβλήθηκε χρηματική εισφορά για την ανέγερση των κτηρίων.

Άλλο κίνημα ήταν ο «στρατός των πολιτών» που ιδρύθηκε από τον Τζέιμς Κόνολι. Στις εκλογές του 1918 το Σιν Φέιν κέρδισε την πλειοψηφία των εδρών εκτός από το Όλστερ. Οι εκλεγμένοι αρνήθηκαν να πάνε στην Βρετανική Βουλή και συγκεντρώθηκαν στο Όλστερ, εκλέγοντας πρόεδρο τον Ντε Βαλέρα. Οι Ιρλανδοί μαχητές έγιναν ο στρατός της Ιρλανδικής δημοκρατίας – I.R.A. Ο αγώνας εναντίων των Βρετανών φούντωσε. Οι Βρετανοί πρότειναν μια συνθήκη που απέβλεπε στην δημιουργία ενός «ελεύθερου κράτους» υποταγμένο στο Βρετανικό στέμμα. Μέρος του δημοκρατικού στρατού και του I.R.A. δεν είδαν με καλό μάτι την συμφωνία. Ο I.R.A. αποστατεί από την κυβέρνηση και με την βοήθεια μερικών, όπως του Ντε Βαλέρα, συνέχισε τον αγώνα του. Η χώρα βυθίστηκε σε εμφύλιο πόλεμο και ο λαός ήταν δυσαρεστημένος.

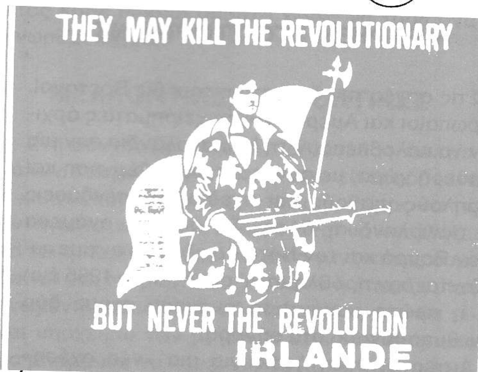
Το 1930 ο Ντε Βαλέρα εκλέγεται πρωθυπουργός του «ελεύθερου κράτους» και συνέναισε με την Βρετανική οικονομική κυριαρχία αφήνοντας ελεύθερο το εμπόριο με την Βρετανία στις αρχές του 1960. Η μεσαία τάξη της Ιρλανδίας είχε από καιρό εγκαταλήψει την ιδέα της δημοκρατίας, οι ηγέτες όμως είχαν κολλήσει στην ιδέα ότι οι μέθοδοι της μεσαίας τάξης θα μπορούσαν να λύσουν τα προβλήματα της χώρας.

ΟΡΑΓΓΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΒΟΡΕΙΟ-ΙΡΛΑΝΔΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ

Κάθε φορά που στην Ιρλανδία εμφανίζονταν ένα επαναστατικό κίνημα για μεταρρυθμίσεις επενέβαινε το Τάγμα της Οράγγης για να καταστείλει τους «croppies» (εξεγερμένους) και όπως έλεγε ένα τραγούδι τους άδειαζαν τα όπλα τους πάνω στους εξεγερμένους χωρίς ούτε καν να προσευχηθούν.

Η σημασία του Τάγματος της Οράγγης μεγάλωσε για την βρετανική άρχουσα τάξη στα τέλη του 19ου και του 20ου αιώνα όταν αναπτύσσονταν βιομηχανικά η περιοχή γύρω από το Μπέλφαστ. Το θρησκευτικό μίσος μεταφέρθηκε από την επαρχία του Όλστερ στις πόλεις και έγινε η βάση στην οποία στηρίχτηκαν οι μεγαλοεπιχειρηματίες για να διαιρέσουν και να κυριαρχήσουν στην εργατική τάξη.

Τα μέλη του Τάγματος της Οράγγης είχαν πολλά προνόμια, ακόμη και εκείνοι που είχαν γνωστούς ή συγγενείς στο Τάγμα. Εκτός από επιθέσεις, γίνονταν και ετήσιες παρελάσεις του τάγματος, όπου φανατικοί Προτεστάντες

έκαναν προκλητικά επίδειξη της δύναμής τους στους Καθολικούς.

Στα ναυπηγεία του Μπέλφαστ στις αρχές του 19ου αιώνα οργανώθηκαν συγκεντρώσεις όπου μίλησαν εξέχοντες Ενωτικοί πολιτικοί ζητώντας να διωχθούν από παντού οι Καθολικοί. Στη διάρκεια των ημερών εκείνων το Τάγμα της Οράγγης έδρασε.

Ενώ οι ταραχές συνεχίζονταν χρόνο με το χρόνο γύρω στα 1920 οι Ενωτικοί βρήκαν την ευκαιρία κι εγκαθίδρυσαν στη Β. Ιρλανδία ένα κρατικό μηχανισμό που εγγυόταν την κυριαρχία τους. Η ένοπλη πτέρυγα του Τάγματος της Οράγγης, ο εθελοντικός στρατός του Όλστερ μετατράπηκε σε ειδική αστυνομική μονάδα με το όνομα Ειδική Αστυνομία.

Σε εκλογές που έγιναν λίγο αργότερα, οι δήμοι μοίραζαν δουλειές και σπίτια, μέσω του Τάγματος της Οράγγης στις Προτεσταντικές οικογένειες, κερδίζοντας σε αντάλλαγμα την πλήρη υποστήριξή τους στο καθεστώς. Αποτέλεσμα ήταν να υπάρχει ανεργία στις Καθολικές περιοχές. Ο Σέρ Μπέιζιλ Μπρουκ – κατοπινός πρωθυπουργός της Βόρειας Ιρλανδίας για είκοσι χρόνια – καυχιόταν: «με περηφάνεια δηλώνω ότι ποτέ δεν έδωσα δουλειά στα κτήματά μου σε Καθολικό». Τρισήμισυ εκατομμύρια αναγκάστηκαν να μεταναστεύσουν για δουλειά, ανάμεσα στο 1922 και το 1930. Ακόμη και όταν «άκμαζε» ο καπιταλισμός στην υπόλοιπη Ευρώπη στη δεκαετία του 1950 στην Ιρλανδία η ανεργία παρέμεινε υψηλή. Ελάχιστοι ήταν οι Προτεστάντες που ήθελαν ο συνολικός πλούτος της Ιρλανδίας να χρησιμοποιείται προς όφελος όλου του εργαζομένου λαού της, αντί να καταβροχθίζεται από τους Βρετανούς κερδοσκόπους. Αλλά και στο Βορρά οι συνθήκες δεν ήταν όπως φαίνονταν, η ανεργία ήταν κι εκεί μεγάλη, οι Προτεστάντες εργάτες υποστήριζαν τη βρετανική κυριαρχία, επειδή τους πρόσφερε ελαφρώς καλύτερες συνθήκες από ό,τι στους Καθολικούς εργάτες.

Η ΕΚΡΗΞΗ ΣΤΟ ΣΤΟΡΜΟΝΤ

Στις αρχές της δεκαετίας του '60, Βρετανοί, Ευρωπαίοι και Αμερικανοί επιχειρηματίες άρχισαν να καλοβλέπουν τη Νότια Ιρλανδία σαν μια σταθερή χώρα, με συντηρητική κυβέρνηση και χαμηλούς μισθούς και σχεδίαζαν επενδύσεις σε πανιρλανδική βάση. Τα σύνορα ανάμεσα στον Βορρά και τον Νότο άρχιζαν να αντιμετωπίζονται σαν πρόβλημα γι' αυτό και το 1965 έγινε η πρώτη συνάντηση ανάμεσα στους δύο πρωθυπουργούς στα σύνορα.

Αυτές οι συζητήσεις για μια «νέα σχέση» ανάμεσα στη Βόρεια και τη Νότια κυβέρνηση έδωσαν στους Καθολικούς του Βορρά νέες ελπίδες για να αποκτήσουν «δημοκρατικά δικαιώματα». Όταν όμως οι Καθολικοί διαδήλωναν στους δρόμους του Ντέρυ το 1968 αντιμετωπίζονταν με βία και μίσος και τον Αύγουστο του '69 ήρθε η αποκορύφωση των γεγονότων. Οι Βρετανοί όμως μεγαλοεπιχειρηματίες είχαν ανοίξει μπίζνες στο Νότο και δεν ήθελαν με τίποτα να χάσουν τα κέρδη τους. Η βρετανική κυβέρνηση υποσχέθηκε να καλυτερέψει τις συνθήκες ζωής των Καθολικών, δεν ήταν όμως διατεθειμένη να διαλύσουν την κρατική μηχανή. Από τη μεριά τους οι Καθολικοί δεν είχαν καμιά διάθεση να εμπιστευθούν τις υποσχέσεις των ενωτικών κυβερνήσεων. Η στάση της κυβέρνησης και της αστυνομίας έπεισε αρκετούς καθολικούς ότι ο μόνος τρόπος να προστατευτούν ήταν η αυτοάμυνα. Έτσι ο IRA άρχισε να μεγαλώνει ταχύτατα.

Οι βρετανοί ταλαντεύονταν ανάμεσα στο να κάνουν κάποιες μεταρυθμίσεις και στο να υποστηρίξουν την τοπική κυβέρνηση του Στόρμοντ. Τελικά έκαναν κάποιες μεταρρυθμίσεις για τους Καθολικούς αλλά συνάντησαν τις αντιδράσεις των φανατικών Προτεσταντών. Ίδρυσαν επίσης και μια νέα στρατιωτική μονάδα, το Σύνταγμα για την Άμυνα του Όλστερ που μαζί με τη Βασιλική Αστυνομία του Όλστερ κρατούσαν πιο «σκληρή» στάση.

Τον Ιούνιο του 1970 ο στρατός έδειξε ότι προτιμούσε το κράτος της Οράγγης. Οι αρχές του Στόρμοντ επέτρεψαν παρελάσεις των Οραγγιστών και η κατάσταση χειροτέρεψε με την απαγόρευση της κυκλοφορίας στο Λόουερ Φολς. Οι βρετανικές δυνάμεις δεν προσπαθούσαν να «αποκαταστήσουν» την ειρήνη. Οι μήνες που ακολούθησαν την απαγόρευση της κυκλοφορίας, σημαδεύτηκαν από τις πρώτες εκτελέσεις Βρετανών στρατιωτών από τον IRA το '71. Το αποκορύφωμα ήρθε τον Αύγουστο όπου όσοι συνελήφθησαν φυλακίστηκαν και υποβλήθηκαν σε βασανιστήρια για να δώσουν πληροφορίες στο στρατό και την αστυνομία.

Η βρετανική κυβέρνηση είχε επίσης εισάγει το νόμο της «φυλάκισης χωρίς δίκη», με σκοπό να σπάσει κάθε αντίσταση εναντίον του βορειο-ιρλανδικού καθεστώτος, όμως η αντίσταση δυνάμωνε και αν έφτανε στο Νότο θα έθετε σε κίνδυνο τις μεγάλες επενδύσεις του βρετανικού κεφαλαίου εκεί. Γι' αυτό το καλοκαίρι του '72 η βρετανική κυβέρνηση έφτασε σε απευθείας διαπραγματεύσεις με τον IRA και το Μάρτη του 1973 έφτιαξε μια συμβιβαστική φόρμουλα, που περιλάμβανε τους στόχους που είχε η ίδια για τη Β. Ιρλανδία. Τα μέσα επιβολής όμως ήταν διαφορετικά σε σχέση με το παρελθόν. Ένας αντιπρόσωπος της βρετανικής κυβέρνησης θα διόριζε συγκεκριμένους προτεστάντες πολιτικούς σε ορισμένα υπουργεία και καθολικούς πολιτικούς σε άλλα. Η κυβέρνηση που επιβλήθηκε στα τέλη του 1973 στη Β. Ιρλανδία δεν έλυσε ούτε τις θρησκευτικές διαφορές, ούτε τις πολιτικές και επιπλέον άφησε διαιρεμένη την εργατική τάξη, τους Καθολικούς εργάτες να φιλονικούν για τα λιγοστά προνόμια που δόθηκαν στους Προτεστάντες και έτσι η Βρετανική κυβέρνηση κυριαρχούσε στρέφοντας τους μεν εναντίον των δε. Επίσης κάτι άλλο που συνέβη ήταν το γεγονός ότι οι Προτεστάντες εργάτες, για πρώτη φορά μετά από πολλά χρόνια, αισθάνθηκαν ότι αυτή η κυβέρνηση δεν τους εκπροσωπούσε.

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΟΥ ΒΡΕΤΤΑΝΙΚΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ

Ένα από τα μεγαλύτερα προπαγανδιστικά παραμύθια της εποχής μας είναι ότι ο βρετανικός στρατός μεταφέρθηκε στη Β. Ιρλανδία για να προστατεύσει τους Καθολικούς και παρέμεινε για να αποτρέψει έναν «εμφύλιο πόλεμο» ανάμεσα στους Καθολικούς και τους Προτεστάντες. Όμως η αρχική κατάκτησις της Ιρλανδίας 300 χρόνια πριν είχε σαν μοναδικό σκοπό τον πλήρη έλεγχο του πλούτου της Ιρλανδίας από τη βρετανική άρχουσα τάξη. Ο ίδιος παράγοντας καθορίζει το ρόλο του βρετανικού στρατού και σήμερα.

Όλος ο πλούτος της Β. Ιρλανδίας βρίσκεται συγκεντρωμένος στα χέρια βρετανικών εταιριών όπως την Rolls-Royce, την Metal Box, την British American Tobacco, το εμπορικό κέντρο του Μπέλφαστ κυριαρχείται από την British Home Stores, την Marks and Spenser, το κεντρικότερο κατάστημα του Μπέλφαστ, το Robinson

and Cleaver είναι θυγατρική της Sir Charles Clores Seous Holdings, επίσης δεν υφίσταται πια καμιά ανεξάρτητη βορειοϊρλανδική Τράπεζα. Βρετανικές θυγατρικές εταιρείες υπάρχουν επίσης και στο Νότο. Το μεγαλύτερο μέρος των επενδύσεων τη δεκαετία του '70 αναλογούσε σε βρετανικές εταιρίες.

Η πιο διαδεδομένη εξήγηση των ξένων επενδύσεων είναι οι ποικίλες διευκολύνσεις που προσφέρουν οι κυβερνήσεις όπως κρατικές επιδοτήσεις, χαμηλό ύψος μισθών. Ο συνδιασμός όλων των παραπάνω έκανε την Βρετανία να μεταχειριστεί κάθε μέσον, ακόμα και το στρατό, για να εξασφαλίσει την κυριαρχία της στην Ιρλανδία, έστω και αν ο βρετανικός τύπος προσπαθούσε να τον παρουσιάσει σαν μια «λεβέντικη συντροφιά ηρώων» που με κίνδυνο της ζωής τους παλεύουν για την τήρηση του νόμου και της τάξης. Ο πραγματικός στόχος του στρατού είναι να τσακίσει οποιοδήποτε κίνημα διαμαρτυρίας.

ΔΟΛΟΦΟΝΙΕΣ

Η πιο μακάβρια πλευρά της ζωής στη Βόρεια Ιρλανδία είναι η εξάπλωση των μεμονωμένων δολοφονιών από φανατικούς. Άνθρωποι δολοφονούνται επειδή ανήκουν σε μια συγκεκριμένη κοινότητα, οι φόνοι Καθολικών είναι περισσότεροι και γίνονται από φανατικούς Προτεστάντες και μερικοί Προτεστάντες που σκοτώθηκαν, δολοφονήθηκαν από άλλους επειδή είχαν σχέσεις με Καθολικούς.

Στο αποκορύφωμα του κύματος δολοφονιών, στα τέλη του '72, υπήρχαν κάπου 500 στρατιώτες στις Προτεσταντικές συνοικίες του Μπέλφαστ, και χιλιάδες στις Καθολικές συνοικίες. Οι συλλήψεις για φόνους από θρησκευτικό φανατισμό ήταν περιορισμένες. Το 1972 υπήρχε διαφορετική αντιμετώπιση των Ρωμαιοκαθολικών από τους Προτεστάντες, από το δικαστήριο. Οι Καθολικοί φυλακίζονταν περισσότερο χρονικό διάστημα απ' ό,τι οι Προτεστάντες.

Οι Αρχές άφηναν να εξελίσσονται έτσι τα πράγματα ελπίζοντας ότι θα αποθαρρύνονταν οι Καθολικοί και θα ζητούσαν την προστασία του βρετανικού στρατού και της βασιλικής αστυνομίας σαν τους μόνους ικανούς να τους προστατεύσουν από τα εγκλήματα.

Σήμερα, ειδικές «αντιτρομοκρατικές» μονάδες, όπως οι «Ειδικές Υπηρεσίες Αέρος» (SAS = αστυνομικοστρατιωτικές μονάδες, ειδικές για την «πάταξη της τρομοκρατίας»), δρουν μυστικά, φορώντας πολιτικά και δολοφονώντας κάθε πιθανό ύποπτο χωρίς να τους αναγνωρίζει κανείς.

ΜΕΛΛΟΝΤΙΚΕΣ ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ

Στη σύγχρονη κοινωνία το μέγεθος των μεγάλων εταιριών είναι τέτοιο που είναι αδύνατο η καπιταλιστική ταξή μιας μικρής χώρας να τις ανταγωνιστεί, το πιο πιθανό είναι να καταλήξει να τους συμπεριφέρεται με το γάντι όπως συμβαίνει στη Ν. Ιρλανδία. Επιπλέον η ύπαρξη μιας ενωμένης καπιταλιστικής Ιρλανδίας που θα είναι υποχείριο των μεγάλων εταιριών ελάχιστα θα μπορούσε να κάνει για να λύσει τα προβλήματα των Ιρλανδών εργατών, καλλιεργητών τόσο του Βορά όσο και του Νότου.

Ο αγώνας εναντίον του βρετανικού ελέγχου θα βοηθούνταν αν εξασφάλιζε την υποστήριξη των εργατών του Νότου και αυτό μπορεί να συμβεί μόνο με την υποστήριξη του αγώνα τους εναντίον της εκμετάλλευσης της εργατικής τάξης στο Νότο ταυτόχρονα με εκείνον εναντίον της σκληρής καταπίεσης στο Βορρά.

Ο φανατισμός των Προτεσταντών μπορεί να σπάσει μόνο με μια πολιτική που μιλά για καλυτέρευση των συνθηκών για όλους τους εργάτες. Επιθέσεις κατά βρετανικών περιουσιών, πολιτικών και στρατιωτικών εγκαταστάσεων οδηγούν σε τυχαίο θάνατο πολιτών, αύξηση του Προτεσταντικού φανατισμού και στήριξη της βρετανικής προπαγάνδας. Βέβαια η πραγματική ευθύνη για τους βομβισμούς στο Λονδίνο (βόμβες του IRA στο Μετρό, παμπς του Μάνστεστερ) δεν είναι των Δημοκρατικών οργανώσεων αλλά εκείνων που οδήγησαν τον Καθολικό πληθυσμό της Β. Ιρλανδίας σε τέτοιες ενέργειες απελπισίας. Άσχετα όμως με κάθε κριτική ο καθένας οφείλει να δώσει τη συμπαράστασή του στους Δημοκρατικούς εναντίον της βρετανικής προπαγάνδας κατά τον ίδιο τρόπο που είμαστε αλληλέγγυοι στους Άγγλους, Σκωτσέζους, Ουαλούς εργάτες. Ο λαός της Ιρλανδίας έχει κάθε δικαίωμα να παλέψει για να ελέγχει ο ίδιος τη χώρα του, «αν στον αγώνα αυτό σκοτώνονται και βρετανοί στρατιώτες σ' αυτό δεν φταίμε εμείς αλλά αυτοί που τους στέλνουν εκεί».

συνέχεια από την σελ. 29

Γρίβα - Διγενῆ ἡ Ἑλληνική νεολαία σέ ἕνα σκληρό καί ἄνισο ἀγώνα κατά τῶν τυράννων, λαμπρύνει μέ τόν ἡρωϊσμό της, τίς σελίδες τῆς ἱστορίας τοῦ σύγχρονου Ἑλληνισμοῦ.

Μέσα ἀπό τήν ψυχή τοῦ λαοῦ τῆς Κύπρου, ἀνατέλλει γιά ἄλλη μιά φορά, τό αἰώνιο πνεῦμα τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἡ ἴδια πράξη ἐπαναλαμβανόμενη διά μέσου τῶν αἰώνων. Νά ἡ ἀσπίδα, ἤ τᾶν ἤ ἐπί τᾶς.

Μέ τό ὅραμα μιᾶς μεγάλης Ἑλλάδος, οἱ Κύπριοι ἀγωνιστές, ψάλλοντας τόν Ἐθνικό ὕμνο, ὁδηγοῦνται εἰς τίς ἀγχόνες, στίς φυλακές, στά βασανιστήρια, πέφτουν τιμημένοι στά πεδία τῶν μαχῶν. Γιά ἄλλη μιά φορά ἡ Ἑλληνική γῆ τῆς Κύπρου λούζεται ἀπό ἄκρη εἰς ἄκρη μέ τό αἷμα τῶν ἡρώων.

Οἱ Ἄγγλοι ἀποικιοκράτες, μή δυνάμενοι νά κάμψουν τό φρόνημα τοῦ λαοῦ διά τῆς βίας, μή δυνάμενοι νά σιγήσουν τήν φωνή τῆς ΕΟΚΑ, κτυποῦν πισώπλατα τόν ἀγώνα, συνεργαζόμενοι μέ τήν τότε πολιτική ἡγεσία τῆς Ἑλλάδος καί τόν ἐν ἐξορία εὑρισκόμενον Μακάριο. Δυστυχές γιά τό Ἔθνος ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς ἀχαρακτήριστης συνεργασίας εἶναι οἱ γνωστές συμφωνίες Ζυρίχης - Λονδίνου διά τῶν ὁποίων οἱ Ἄγγλοι ὄχι μόνον δέν ἀποχωροῦν ἀπό τήν Κύπρο ἀλλά παραχωροῦν καί στήν μειονότητα τῶν Τούρκων, ὑπόλλειμα τῆς Ὀθωμανικῆς Κατοχῆς, δικαίωμα κυριαρχίας ἐπί τῆς Νήσου. Διά τῆς ὑπογραφῆς «Ἑλλήνων» ὁ Τουρκικός στρατός ἐγκαθίσταται νόμιμα στήν Κύπρο. Καμμιά ἄλλη σελίδα τῆς σύγχρονης ἱστορίας μας δέν εἶναι τόσο κηλιδωμένη. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί πού ἀπό ἀπέραντη ἄγνοια τοῦ λαοῦ, ὀνομάσθησαν ἐθνάρχες, ἔδωσαν στήν Τουρκία τό δικαίωμα νά ἐπεμβαίνει κατά τῆς θελήσεως τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Κύπρου. Ἡ Ἕνωση πιά, εἶχε ἐνταφιασθεῖ, ὁ ἀγώνας τῆς ΕΟΚΑ, προδόθηκε. Ὁ ἀρχηγός Διγενῆς μή ἔχοντας ὑποστήριξη ἀπό τήν Ἑλλάδα, οὔτε ὑλική, οὔτε πολιτική, κηρύσσει ἐξ' ἀνάγκης, καί μέ πόνο ψυχῆς τήν λήξη τοῦ ἀγῶνος, γονυπετῶντας ἐνώπιον τῶν σεπτῶν μνημάτων τῶν ἡρώων. Ἐξ ἀντιθέτου, τό κλάμπ τῶν πολιτικάντηδων, ἑορτάζει εὐτυχές, τό γεγονός τῆς προδοσίας, ὅπως θά ἑορτάζει καί πάλιν μέσα σέ φωτοχυσίες καί μειδιάματα τό 1974, ὅταν ὁ στρατός τῶν μογγόλων θά πνίγει στό αἷμα καί θά ἀτιμάζει τόν ἑλληνισμό τῆς Κύπρου μας.

Τά θεμέλια τῆς προδοσίας, βάλθηκαν τόσο γερά ὥστε οὔτε ὁ ἀγώνας τῆς ΕΟΚΑ Β, μπόρεσε νά τά κλονίσει. Ὅταν τόν Ἰανουάριο τοῦ 1974 ὁ ἀρχηγός τῆς ΕΟΚΑ πέθανε ἐγκαταλελειμένος καί ἀβοήθητος, μέσα στό κρυσφήγετό του, ὅλα ἔδειχναν πώς τίποτα πιά δέν θά μποροῦσε νά ἀνακάψη τήν ἐπερχόμενη καταιγίδα. Ὁ Μακάριος ἀπό τῆς ἰσχυρῆς θέσεώς του ἐξωθεῖ τά πράγματα σέ ἐμφύλιο πόλεμο, προκειμένου νά συντρίψη τήν ΕΟΚΑ, ἐνῶ παράλληλα ἀποδιοργανώνει τήν ἄμυνα τῆς Κύπρου κατά τῶν Τούρκων. Ἀπαιτεῖ δέ ἐπειγόντως, τήν ἀποχώρηση τῶν Ἑλλήνων ἀξιωματικῶν καί τῆς ΕΛΔΥΚ ἀπό τήν Κύπρο. Τό κατά αὐτοῦ ἐκδηλωθέν πραξικόπημα, μεθοδευόμενο ὑπό τοῦ στρατιωτικοῦ καθεστῶτος, τῆς Ἑλλάδος, χωρίς νά ὑπολογίση τήν ἀποδιοργανωμένη κατά τῶν Τούρκων ἄμυνα, δίδει στούς μογγόλους τήν εὐκαιρία νά εἰσβάλουν στήν Κύπρο.

Μετά τίς ζωφερές ἐκεῖνες ἡμέρες καί ἐνῶ ἡ ἄβουλη κυβέρνηση τοῦ Ν. Σαμψών ἀποχωρεῖ ἐπιρρίπτονται οἱ εὐθύνες τῆς καταστροφῆς στήν ΕΟΚΑ, ἡ ὁποία πρό ἐτῶν προειδοποιοῦσε τόν κίνδυνο ἐκ Τουρκίας ὅταν ὁ Μακάριος ἐν ὀνόματι τῆς τουριστικῆς ἀναπτύξεως, ἀμελοῦσε ἐγκληματικά γιά τήν ἄμυνα τοῦ νησιοῦ. Δέν εἶναι ὅμως ἡ ΕΟΚΑ πού χαιρέτησε τήν ἐπάνοδο τοῦ Τουρκικοῦ στρατοῦ στήν Κύπρο, δέν εἶναι ἡ ΕΟΚΑ πού ὑπέγραψε τις Συμφωνίες τῆς Ζυρίχης, δέν εἶναι ἡ ΕΟΚΑ πού ἐνεθάρρυνε διά τῆς ἀνοχῆς τήν ἐπιθετική προετοιμασία τῶν Τούρκων τῆς Κύπρου (μέχρι ἐργοστάσια ὅπλων ἀνακαλύφθηκαν σέ τουρκικούς τομεῖς), δέν εἶναι ἡ ΕΟΚΑ πού ἐξεδίωξε τήν ἑλληνική μεραρχία τό 1967, δέν εἶναι τέλος ἡ ΕΟΚΑ πού καλοῦσε τήν Τουρκία νά ἐπέμβη δυναμικά γιά νά ἐπαναφέρει τό περιβόητο σύνταγμα, κατηγορώντας τήν Ἑλλάδα ὅτι εἰσέβαλε ἐνόπλως στήν Κύπρο. Ὅλα αὐτά διεπράχθησαν ἀπό τόν ἀπαίσιο ἐκεῖνο ἄνθρωπο πού ἄκουγε στό ὄνομα Μακάριος.

Ἀλλά ἐνῶ ὁ πόλεμος κατά τῆς ΕΟΚΑ ἐντείνετο, μετά τά γεγονότα τοῦ '74, ἐνῶ ὁ ἀνθελληνικός ἄνεμος ἔπνεε σφοδρότατος, κάποιοι κύριοι στελέχοι δῆθεν τῆς ΕΟΚΑ σέ συνεργασία μέ τούς εχθρούς τοῦ ἀγῶνος, κυρήττουν τήν διάλυση τῆς ὀργανώσεως καί παραδίδουν τά τιμημένα ὅπλα στά χέρια τῶν ἐχθρῶν τῆς ΕΟΚΑ.

Τότε πού ἡ ΕΟΚΑ ἔπρεπε νά παραμείνη δρώσα ὅσο ποτέ ἄλλοτε, τότε πού ἔπρεπε νά πολεμήση κατά τοῦ ἱστορικοῦ ψεύδους καί τοῦ ἐνδοτισμοῦ τότε πού ἔπρεπε νά ἀντιτάξη στό διωγμό τῶν ἀνθελλήνων ἀνυποχώρητη θέληση, τότε ἀκριβῶς ἡ ΕΟΚΑ διαλύεται. Ὁ λαός πού τήν πίστεψε καταδιώκεται, καί γίνεται ἔρμαιο στή βουλημία τῶν πολιτικῶν κομμάτων πού μέχρι τότε δέν ἔπαυσαν νά καθυβρίζουν τά ἰδανικά της. Ἐσχάτη πράξη προδοσίας. Ὅμως γι' αὐτούς ἀκόμη πού πιστεύουν στήν μεγάλη Ἑλλάδα, γιά αὐτούς πού ἀγαποῦν τήν δικαιοσύνη, ἡ ΕΟΚΑ δέν πέθανε. Ἡ φωνή της θά ἀκουστῆ καί πάλιν βροντώδης ἀνά τό πανελλήνιο χωρίς νά εἶναι αὐτή τή φορά ἕνα ἀπελευθερωτικό κίνημα χωρίς δική του πολιτική θέληση, χωρίς δικές του ἀρχές κοινωνικῆς δικαιοσύνης. Ἡ ΕΟΚΑ εἶναι μιά ἱερή ἰδέα ποῦ ζεῖ στίς ψυχές τῶν καλυτέρων, ζεῖ καί ἐπεργάζεται τόν ὄλεθρο τῶν προδοτῶν.

«Δράκων»

ΤΕΧΝΟΤΡΟΠΙΑ

...Φα-Σολ—Αδ(ω)α.....

■ Joe Strummer: «... Αἰσθάνομαι ὑπερήφανος ὅταν μαθαίνω πώς οἱ χούλιγκαν μας ("Αγγλοι) τά κάνουν λίμπα στό ἐξωτερικό...»

■ Φράνκ Ζάππα: 'Αγόρασε τά δικιώματα τῆς Κόκα—Κόλα για τήν Σοβ. Ένωση καί τούς δορυφόρους της!...

■ Μ. Τζάκσον: 'Αγόρασε καί τήν «ἔγχρωμη» Τάμλα Μοτάουν ἔναντι 175.000.000 δολλαρίων!...

■ Γ. Σπανός: Συνθέτης: «... Άν οἱ νέοι ἀκοῦν περισσότερο ξένο καλό τραγούδι ἀπ' τό ἑλληνικό, δέν εἶναι κακό... Μ' ἀρέσουν καί τά Τούρκικα τραγούδια. Τήν ἔχουμε μέσα μας τήν 'Ανατολή...».

■ OFRA HAZA: Νέο φροῦτο στήν Δισκογραφία. 'Αμανέδες, 'Ηλ. ἦχοι καί Γιεμενίτικα. Τί δέν τά ξέρετε; Πρόσμιξη 'Αραβοισραιλινά. 'Η «κρινόχειλη» συμμετεῖχε στό 'Ασιατικό συγκρότημα πού πῆρε πρῶτο βραβεῖο στήν Γιουροβίζιον!...

■ ΟΧΙ στό «νέο» Μπέστ τῶν Σκορπιῶν μέ τό ἀπαίσιο ἐξώφυλλο. Τά μισά κομμάτια εἶναι ἀπαίσια ξαναμιξαρισμένα. Στή γωνία λοιπόν.

■ «Μπορῶ νά δεχθῶ ἀπ' ὁποιονδήποτε γνωστό ἤ φίλο νά μέ ἀποκαλέσει ἀδελφή, ἀλλά δέν ἀνέχομαι νά γίνεται κάτι τέτοιο ἀπό ἀνθρώπους πού δέν μέ ξέρουν...». Το εἶπε ὁ μαχητής τοῦ Κοινωνικοῦ Ρατσισμοῦ (sic) J. SOMERVILLE!

■ Διάβασα ὅτι τό «ILKY BLOATERS» τῆς DANIELLE DAX περιέχει Παγανιστική ἱεροτελεστεία. 'Ετ. Πιγκουΐνος. ΑΝ εἶναι ἀλήθεια, ἐνημερῶστε με...

■ Τελευταῖο καί φαρμακερό. Κρατηθεῖτε: Οἱ Νιού Όρντερ (Νέα Τάξη) θά συνθέσουν τόν ὕμνο τῆς 'Εθν. 'Αγγλίας γιά τό Παγ. Κύπελλο τοῦ 90 στήν 'Ιταλία.

ΡΟΜΠΕΡΤ ΟΥΙΛΛΙΑΜΣ

'Ο εἰκονιζόμενος μέ τά τραγούδια του ἐκπροσώπησε τήν μεγάλη «ἐθνικόφρονα» παράταξη. Μέ τραγούδια θρησκευτικά! Μέ ἐμβατήρια 'Αντικομμουνιστικά! Μέ ὠδές Πατριωτικές. 'Αλήθεια γιά ποιά Φυλή; Ποιό Έθνος; Ποιά ἰδεολογία ἀντιπροσώπευε;

Όσοι χρειάζονται τό πρωτότυπο γιά «ἀνίερες» τελετές θά τό βροῦνε στό ΣΚΑΘΑΡΙ τεῦχος 7 τῆς 1.5.80...

Χ. Αλεξάνδρου

■ Γιά πρώτη φορά ή «'Εθνεγερσία» παρουσιάστηκε τήν 12.11.71 σέ συναυλία στο Κιν/θέατρο «ΟΡΦΕΥΣ». 'Ο δίσκος περιλαμβάνει Συμφωνική όρχήστρα καί 'Ορχήστρα Δημοτικών Τραγουδιών. ΧΩΡΙΣ «Δυτική» νόθευση. 'Ο Σ. Βενάρδος έχει δώσει καί άλλα άξιόλογα έργα, ποιοτικής στάθμης, όχι όμως τόσο 'Εθνικού περιεχομένου. 'Εκφραστική ή (βουλευτίνα) 'Αλ. Κατσέλη στίς άπαγγελίες καί ό βαρύτονος Θ. Δημητρίεφ. Στιβαρή ή παρουσία τής Βυζαντινής Χορωδίας. 'Ωρισμένοι τίτλοι τών κομματιών: Πήραν τήν Πόλιν, 'Αράπη τράβα τ' άλογο, Έχε γειά καημένε κόσμε κ.λ.π. Καί όμως ΝΑΙ. Τό Έπος τού 1821 είναι ζωντανό σέ 40 λεπτά ήχητικής άκροάσεως. 'Εταιρεία «ΩΔΗ» έτος παραγωγής 1973.

■ 'Εξώφυλλο και 'Οπισθόφυλλο; Θαύμα! Τίτλοι κομματιών; 'Αναφέρω μερικούς: Πεδίο σύγκρουσης, 'Επέλαση, Δωρικός 'Ιππότης, 'Απόγονοι τών 'Ηρακλειδών κ.λ.π.
ΤΙΤΛΟΣ: ΔΩΡΙΕΙΣ, έπιστροφή στή Γή.
Λοιπά στοιχεία: ΠΟΛΥΓΚΡΑΜ 835121—1 έτος παρ. 1987.
Τεχνικά στοιχεία: Μιλάμε γιά ένα δίσκο ό όποίος έχει 15 δευτερόλεπτα άφήγηση έντυπωσιακή άπό τόν Χρ. Τσάγκα καί... 40 περίπου λεπτά 'Ηλεκτρονικής ΡΟΚ! Καί όμως:
Οί Τεχνικοί Ήχοι σέ συνάρτηση μέ τό έξώφυλλο καί τούς τίτλους μ' έντυπωσίασαν. Γύρισα πίσω μερικές χιλιάδες χρόνια και έζησα Μάχες, Θυσίες, Χορούς, Ποδοβολητά. Σέ τελευταία άνάλυση;

Δέν ύπάρχει μέτρο συγκρίσεως γιά Κριτική. Είναι ό Μοναδικός...

Συγχαρητήρια στό ζεύγος ΚΑΤΗ καί τούς Νεαρούς μουσικούς γιά τήν 'Ηχητική άρτιότητα τής Δημιουργίας τους...

■ 'Αντί σχολίων παραθέτω στίχους τραγουδιών: «οί γυιοί τών 'Αγαρηνών θά πατήσουν τήν Πόλη», «κλάψτε βουνά, λυώστε πέτρες, τό κλειδί τού κόσμου χάθηκε», «πολλά ντουφέκια άντιβογούν μιλιούνια καριοφύλλια» κ.λ.π. 'Ο δίσκος περιέχει καί 8σέλιδο ένθετο. Αύτουργοί τού Μουσικού έργου ό Δ. Κολλάτος καί ό Γ. Χατζηνάσιος. Στ. 'Εταιρείας: ΕΜΙ 2 ζ064—70178.

■ Ένας δίσκος στολίδι γιά Διαχρονικό 'Αρχείο. 'Ο 'Ολυμπιονίκης Πρωταθλητής Θανάσης Καμπαφλής έρμηνεύει γνωστά Δημοτικά τραγούδια. Συγκινητικό τό άργό (έπιτραπέζιο) Παύλος Μελάς. 'Ανεξάρτητη παραγωγή τού Π. Λημναίου, Στοά Φέξη 5.

■ Πρίν άπό άρκετά χρόνια ή «κουλτούρα» τού ΠΑΣΟΚ ξεκίνησε καί έκανε κάτι ΠΟΛΥ ΣΩΣΤΟ. Δημιούργησε ένα Δισκογραφικό Συν/σμό Καλλιτεχνών. 'Ο όποίος φυσικά σκόνταψε στά συμφέροντα τών Πολυεθνικών πού τόν σβύσανε. Οίονδήποτε Δίσκο παραγωγής τους συναντήσετε, άποκτήστε τον. ΕΑΝ σας άρέσει ή έντεχνη μπαλλάντα, οί πρωτότυποι καί έπαναστατικοί στίχοι, ή άψογη ήχογράφηση καί τό σωστό έξώφυλλο. Τό συγκρότημα τού Θ. Τρύφωνα θ' άρέσει στόν συγκεκριμένο δίσκο γιά τήν ένορχηστρωμένη τραγουδοποίηση. Σαρκάζει τ' άφεντικό, τό λακέ, τό δημόσιο ύπάλληλο καί γενικά ΟΛΟ τό καταναλωτικό συνοθύλευμα τής ύποταγής, μ' έξυπνο καί ρυθμικό τρόπο. Τό έξώφυλλο λέει τήν άλήθεια...

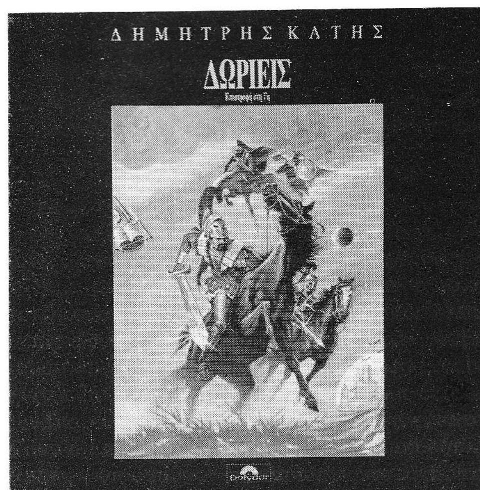
■ Ένα ήχητικό ντοκουμέντο, μέ στρατιωτικά έμβατήρια καί όμιλίες. 'Ακούγονται οί φωνές τού Α. Χίτλερ καί Γκαίριγκ-Χίντεμπουργκ—Γκαίμπελς.

Β. ΡΟΝΤΟΓΙΑΝΝΗΣ

ΔΗΜΗΤΡΗ ΦΩΤΙΑΔΗ

ΕΘΝΕΓΕΡΣΙΑ

ΟΡΑΤΟΡΙΟ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΚΑΙ ΧΟΡΟΙ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΑΣ

Τραγουδά ο ΑΘ. ΚΑΜΠΑΦΛΗΣ

ΜΕΡΟΣ Α

ΜΙΑ ΧΗΡΑ ΠΟΥΛΑΓΕ ΚΡΑΣΙ

ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΤΗΣ ΜΟΝΕΜΒΑΣΙΑΣ

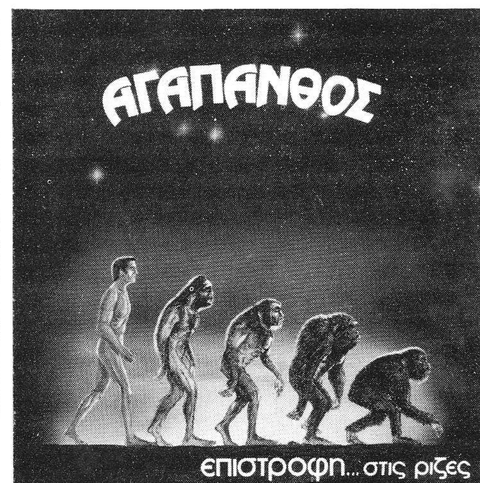
ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

ΜΕΡΟΣ Β

ΕΝΑΣ ΑΕΤΟΣ

ΝΤΑΒΕΛΗΣ

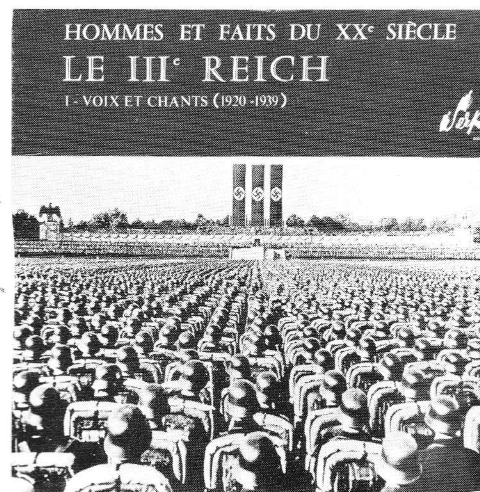
ΠΑΥΛΟΣ ΜΕΛΛΑΣ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΧΑΤΖΗΝΑΣΙΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΛΛΗΝΑΣ ΣΗΜΕΡΑ

Η ΑΥΘΕΝΤΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ ΑΠΟ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΗ ΚΟΛΛΑΤΟΥ

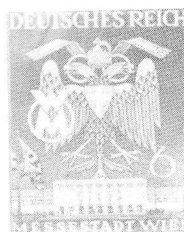

ΕΥΑΙΣΘΗΣΙΑ

■ Σέ έπόμενο τεῦχος θά παρουσιάσω τί γράφουν οἱ Χτίστες γιά τήν 'Εθνεγερσία τοῦ 1821. Δημιουργοῦν κι αὐτοί ἥρωες γιά ἀποπροσανατολισμούς. Στίς 132 σελίδες τῶν ἐκδ. τῆς 'Απ. Διακονίας, ὁ Μητροπολίτης 'Αμ. Λένης, ἀποδεικνύει τήν καθαρότητα τῆς Φιλικῆς 'Εταιρείας. Καί κεῖνος ὁ παλιάτσος, ὁ Πρόεδρος Δημοκρατίας, ὁ Στασινόπουλος, λυσιάζει στήν Τρίτομη 'Ιστορία του νά μέ ψήσει ὅτι ἡ Φ.Ε. ἦταν Τεκτονικό παρακλάδι. Μήπως γι' αὐτό ἔφτασε τόσο ψηλά;...

ΕΠΟΜΕΝΑ ΘΕΜΑΤΑ: 'Η 'Επ. Φαντασία Μελλοντολογία τοῦ 'Εθνικισμοῦ. 2 τροχοί καί ἡ αἴσθηση τῆς 'Ελευθερίας. Κινηματογράφος, ὁ πλαστογράφος τῆς 'Ιστορίας, Οἱ «Χάρτινοι» "Ηρωες τῆς 'Ελληνικῆς Λογοτεχνίας. Οἱ Μυστικές 'Εταιρεῖες στά γραμματόσημα.

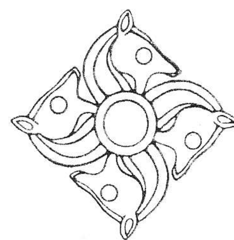

'Αθλητισμός καί 'Ιδεολογία. 'Ιστορία καί ὄχι Μυθολογία. Το "Αστρο τοῦ Δαβίδ καί ἡ ἱστορία του. 'Εθνικοεπαναστατικά ἔντυπα τοῦ 70—90. Τά 'Ελληνικά Γκίνες. Μουσικοπτική ἀποπληροφόρηση. 'Ανάλυση ἡλιακῶν συμβόλων...

ΓΙΑ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ ΚΑΙ ΑΠΟΡΙΕΣ ΣΑΣ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΗΣΕΤΕ ΣΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: Τ.Θ. 31065 ΘΕΣ/ΝΙΚΗ 56 710.

Πιστεύοντας ὅτι οἱ σελίδες αὐτές θά διατηρηθοῦν ἐσαεί, σᾶς προτείνω ἀνά 20 ἤ 30 φύλλα νά τίς ἀρχειοθετεῖτε γιατί διακρίνονται γιά τήν ἰδιαιτερότητά τους. 'Εκ πρώτης ὄψεως εἶναι Κεραυνός ἐν αἰθρίᾳ ἀνάμεσα στά ἰδεολογικά θέματα.ΣΚΕΦΘΕΙΤΕ ὅμως 'Αντικειμενικά, πόσο ἦταν 'Απαραίτητο. ΕΑΝ θέλουμε νά διευρυνθοῦν οἱ 'Ορίζοντές μας καί νά μή παραμείνουμε πριβέ-κλάμπ...

ΜΝΗΜΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

Πριν πολλά χρόνια μας προέκυψε μια χούντα. Έτσι τα σχεδίασαν οι Πάτρωνες; Έτσι τ' απεφάσισαν οι εδώ σωτήρες; Άντε βρέστο. Τελικά στον θρόνο επικράτησε ο κοντός με το τρελλό μάτι. (Οι κοντοί παίζουν μεγάλο ρόλο στην ιστορία). Και αποκτήσαμε εθνική επανάσταση. Πως έχουμε εθνική τράπεζα, εθνικό Πειραιά, Εθνική ποδοσσφαίρου, Τράπεζα Κρήτης κου λου που. Και εσώθημεν, καταδικάσαμε το φαύλο παρελθόν, τους καρεκλομάχους της Βουλής και αποκτήσαμε Ζουλίνους, Πηλιχούς, Μάλιους, Σπαντιδάκηδες, Μπονάνους, Αραπάκηδες, Μπαμπάληδες, Πατακούς (Γαμώ τα μυαλά ο τυπάς, στο βλέμα τον συναγωνίζεται μόνο ο Αχιλέας, ο αδερφός του Θεού και μιλάμε για βλέμα όχι μαλακίες και γράφω εγώ ο καταράχτης όχι το σταγονίδιο). Μεγάλε όλοι αυτοί μαζί με τον κοντό τι κάνανε; Αντί να γίνουν σαν τον Τσε ή τον Μάο, μια ζωή φόρμα και αρβύλα και τα μυαλά στο μίξερ, αντί να βγουν και να πούνε την αλήθεια στο λαό, αντί να ξυπνήσουν τον μαλάκα τον Έλληνα και να του φωνάξουν: Σου κόβουμε τις κακιές συνήθειες (όχι η μαλακία δεν κόβεται) δεν σε αναγκάζουμε να ψηφίζεις και να βγάζεις Φον Κολοφών σε αντάλλαγμα όμως δεν θα κλέβεις, δεν θα γίνεσαι χαφιές ντόπιων και ξένων, θα μάθεις να είσαι περήφανος και θα στρώσεις τον κώλο σου να μας βοηθήσεις να κάνουμε το μαγαζί μπάχαλο και να φέρουμε το χάος πιο κοντά, γιατί αυτό χρειάζεται πριν χτίσουμε ξανά χωρίς ο καπιταλίστας να ρουφά το αίμα του εργάτη, χωρίς μπάτσος να φακελώνει τον αδελφό όποιας δεν του κάθεται και να πωλεί και νταβατζιλίκι (προσέξατε το πωλεί - γαμώ την κολωνάκειον διάλεκτον). Χωρίς υπουργούς κλέφτες, πρωθυπουργούς πράκτορες των ξένων συμφερόντων, χωρίς υπαλλήλους του Υπουργείου Δημόσιας Τάξης που να πουλάνε πρέζα σε Δίοπους, χωρίς ελεχτές στα αεροδρόμια που αν έχης δέκα δολάρια παραπάνω σε ξεβρακώνουν και σε πηδάνε για λαθραία εξαγωγή συναλλάγματος ενώ ο Κουτσόγιωργας έχει λογαριασμό στην Ελβετία και ψάχνουνε να βρούνε τι έχει μέσα. Σκατά να έχει πρέπει να τον εχτελέσουν για λαθραία εξαγωγή σκατών. Το αδίκημα δεν είναι ρε ανάπηροι τι έχει αλλά το πως τα έχει και κάνει και τον κόνυκλο (Βολευτική αποζημίωση δήλωνε ο μάγκας). Χωρίς εφοριακούς που να σε κλέβουν για να πληρώσεις τα λήματα και ελείματα του κάθε μεγαλουσιάνου που ήθελε να αγοράζει από δαχτυλίδια μέχρι βίλες στη γκόμενα και όλα αυτά από τον κρατικό κουρβανά και με βολευτική αποζημίωση... ανάπηρε.

Αυτοί λοιπόν, η παρέα του κοντού, μετά από μερικές τσιριμόνιες κατέληξε στο να φτιάξει πειθαρχία και νόμους για την εύρυθμον λειτουργίαν του συστήματος, για να δουλεύουν καλά οι βιομήχανοι και να κλέβουν από τα δέκα προϊόντα τα έντεκα. Μα βρε πίπες (πίπας είναι ουσιαστικό τρίτης καταργημένης κλίσης συνώνυμο του νεοέλληνα και κλίνεται ως εξής: ο πιπς, του πιπός, τω πιπί, τον πίπα, ω πίπες...) δεν κάνεις επανάσταση για να φτιάξεις το σύστημα καλλίτερο, διότι αυτό είναι εξ υπαρχής (μου άρεσε αυτό να κρατηθεί στα πραχτικά) φόλα, την κάνεις για κάτι νέο και σωστό, αλλέως κάτσε σπιτάκι σου να κάνεις και κανένα παιδάκι, διότι έχουμε και υπογεννητικότητα. Αυτοί όμως, τίποτα, είπαν... δεν γαμάμε που δεν γαμάμε, δεν πάμε για ψάρεμα... και μας ψάρεψαν.

Κάθε σωστή όμως χούντα, που σέβεται τον εαυτό της, πρέπει να έχη και αντίσταση. Εδώ μας προέκυψε μεγάλο πρόβλημα, διότι οι αριστεροί, οι μόνοι σοβαροί νεοέλληνες δεν ησχολούντο με πότισμα φυτών, τα κουμούνια, μια ζωή χαφιεδισμένοι και χαφιέδες, τότε και η καημένη η Αρβελερ-Γλύκατζη, που έπαθε κολούμπρα (μελίγκρα εγκεφάλου) μόλις είδε, όταν την πήγαιναν για ανάκριση, τον κομισάριο της να πείνει καφεδάκι με τον Γκεσταμπίτη, λόγω δε του ότι εμπορικές σχέσεις και τσιριμόνιες με τους Σοβιέτους, οι εδώ κουκούδες ή καρφωνόντουσαν, τόπε και ο Χαρίλαος και τους πιάναν σε χρόνο μηδέν ή εποιούσαν το κουνέλι.

Τι μας έμεινε; Οι δεξιοί... Αυτοί γαμώ τα εγκεφαλικά κύταρα, διάνοιες όλοι, Βέρνερ φον Μπράουν. Διαβιάζατε Μίκυ-Μάους μικροί; Αν ναι θα ξέρατε τον Κύρο, τον τρελλό εφευρέτη. Ε, λοιπόν αυτοί τον περάσανε. Κατασκεύαζαν πυράυλους από μπουριά σόμπας για να βαρέσουν από το στάδιο την Βουλή και να σκοτώσουν τον κοντό... Μετά το πρώτο ξύλο τους αμωλύσανε ή μπορεί να έφυγαν με την πρώτη

αμνειστία. Έπεσαν πολλές για να έχει γούστο η υπόθεση... Δεν είχαν άλλους αντιστασιακούς γι' αυτό τους βγάζανε και τους ξαναπιάνανε για ποικιλία.

Υπάρχουν βέβαια και πολλοί που ήθελαν να πάρουν πτυχίο αντιστασιακού, οι περισσότεροι ρουφιάνοι, όπως ο Χοντροδημητράκης, ανεψιός του Μεγάλου Πνεύματος ή του Βιτσιόζου κοντού, του θηριοδαμαστού των τίγρεων της Βεγγάζης. Αυτός λοιπόν πήγαινε στο «Βουρδουλάδικο» ή ΕΣΑ πουρνό πουρνό για ρουφιανιλίκι. Τον ερώταγε ένας αξιωματικός «Δημητράκη τι θα πιείς»; και ο χοντρός – γαμώ τις ξετρίγωμένες πεινάλες, βρώμαγε το χνώτο του από τρία χιλιόμετρα, είχε ξεπεράσει και τον Πέτρο τον ερημίτη της πρώτης σταυροφορίας – απαντούσε «Μια μπριζόλα με πατάτες ριγανάτες κυρ λοχαγέ». Και αυτό είναι αλήθεια όπως σας το λέω εγώ ο καταράχτης. Ο λοχαγός μετά ασχολήθηκε με βάψιμο και νερά και κουνούπια. Πάντως τα δύο από τα τρία είναι ψέματα. Το μόνο αληθινό είναι ότι ο λοχαγός ήτανε και είναι ντελικανής...

Την κατάσταση της αντίστασης κατά της χούντας την βοηθούσανε περιστασιακώς και ερασιτέχνες. Άλλος πήγαινε να βάλη μία μπόμπα και έκοβε το χέρι του, άλλος έλεγε εξυπνάδες, ερχόντανε οι Γερμανοί Καπιταλίστες και σύμμαχοί μας στο Νάτο και τον πέρνανε με στρατιωτικό αεροπλάνο... Άλλος, λένε μασώνος, πολύ περήφανος και τιμημένος, γονάτιζε και φύλαγε την κατουρημένη μασωνική ποδιά του βλήτου και έφευγε στο εξωτερικό για να κάνει εξώγαμα να φτιάξει και οργάνωση για να τρώει τις εισφορές. Άλλος πολύ ωραίος κάρφωνε όλο το παράρτημα της οργάνωσης στην Γερμανία. Βρώμα και των σκυλιών ανάπηρε, πού τα θυμήθηκα!

Και όλα μέσα και έξω πήγαιναν καλά. Τεντόπανα πριμαβέρα στην βεράντα σας. Αλλά τι τα θες, από την αρχαιότητα ο οίκος των Αχαιών ήτο γκαντέμης. Δηλαδή παρήγαγε κερατάδες της τύχης, ως ο Μενέλαος που του την έφερε ο Τρώας ο Πάρις, ως ο Αγαμέμνων, όχι ο Μένιος, ο άλλος, που ήταν μεν πολέμαρχος αλλά η Κλητεμνήστρα αφού τον έκαμε πρώτα ελάφι, τον έσφαξε κιόλας, ως ο Άρατος, στρατηγός και αυτός των Αχαιών που είχε μια νύφη μπάνικη, έλαχε όμως να την δει ο Φίλιππας, ο Ε΄ που του είπε «άσε θα την πάρω στα βόρεια κλίματα μια και ο γιος σου από φυστίκια δεν κατέχει». Ξεφτρίλα και των γονέων δηλαδή. Αυτά κατά την ηρωϊκή εποχή μεγάλε. Φαντάσου τώρα τι παράγει κατά την Κυνοβολευτική εποχή. Παράγει τροτσκιστές που ρουφιανεύουν τα συντρόφια τους επί Μεταξά, αλλά παράγει και κοντούς άνευ όμως Κορσικανικών ουμπάλων (ούμπαλο είναι όργανο οικογενειακής αναπαραγωγής, συνήθως είναι δύο, άμα λάχει και έχεις ένα λέγεσαι και μονάρχης). Αυτός λοιπόν ο κοντός της δεδομένης ιστορικής στιγμής εποίησε πολλά εγκλήματα. Πρώτον εχόρτασε τον ανάπηρο τον Έλληνα, ο οποίος έτσι και χορτάσει το ρίχνει στο ρέψιμο και στην μαλακία – ψωμί, παιδεία, ελευθερία, λαέ αφού πεινάς γιατί τους προσκυνάς – σύνθημα που διάλεξαν οι μαλάκες, άσε μεγάλε τι να σου πω, έρπων λαϊκίζων φασισμός – αφού τους χόρτασε, έκανε ξενοδοχεία, δρόμους, γιοφύρια, στάδια, χοιροστάσια, πρότυπα βουστάσια, πολυκατοικίες τέρατα (σε «οργασμό» όλη η χώρα, σκέτη Ρουμανία) μοίραζε αφειδώς και δάνεια, λεφτά τότε υπήρχαν, σε κάθε κουφαλιάρη μεγαλουσιάνο για ανύπαρκτα έργα, ακόμη και οι Κουρήδες, ως λέγεται στη Βουλή, τα πήραν, τα δε έργα οι μεγαλουσιάνοι τα μετέτρεπαν σε κότερα, βίλες και καταθέσεις στην Ελβετία. Επανάσταση όμως ο κοντός δεν έκανε, ξεχάστηκε στο πραξικόπημα, και προπαντός δεν άνοιγε τα μάτια των ανάπηρων.

Έτσι όταν τόπεξε τσαγκός... «δεν θέμε ρε τζάμπα βοήθεια, να την βάλετε εκεί που ξέρετε, εμείς θα πάρουμε Γαλλικά τάνξια». (Το τανξ, τα τάνξια στη δημοτικιά). Ή «δεν περνάνε αροπλάνα για βοήθεια του Ισραήλ, κομένα αυτά» ή «Το γραφείο τη̃ς CIA στον Πειραιά κλείνει, μαζεύτετα και στα τσακίδια»... ευρέθη ξεκρέμαστος και ξεβράκωτος. Τον έβαλαν στην τσίλια οι Οβριοί, οι χαφιέδες της CIA και οι μορμόνοι, δεν λέω μπορεί να είχαν και λίγους κουακέρους στις τάξεις τους.

Έτσι μας ψάρεψαν για δεύτερη φορά... Αλλά πρώτα μας προέκυψε το πολιτεχνείο. Μια ζωή πολυτεχνίτες και ερημοσπίτες. Πώς έγινε στη Γαλλία; Προέκυψε το παραμύθι της Βαστίλης και μετά ήρθε η Αυτοκρατορία. Ε, κάπως έτσι έγινε και εδώ. Επεστράτευσαν όλους τους παρλιακούς, τους χλιμίτζουρες, τους χλέμπουρες, και τους τζιναβωτούς. Και να βγήκαν από τους τάφους τα βαμπίρια με τις ουρίες τους, τα ζάχαρά τους, τους καθετήρες τους, τον πάρκινσόν τους και βάλθηκαν να μας σώσουν. Κάτι Άσπροι, κάτι Μαύροι κάτι Παναγιωτάκηδες, κάτι από τους Μαραθώνες στην Πύδνα, κάτι Ζίγδηδες αλλά και ένα άλλο παιδί... και τι παιδί... του εχτελεστικού, τώρα τελευταία στην τηλεό-

ρασι το πιάνει πολύ το νάζι του. (Δεν λέω άλλα γιατί ο τιράντας έχει βάλει σκοπό της ζωής του να κάνει λαϊκιά επανάσταση με πρεζόνια, τζινάβια, μπεκρήδες και γαρδουμποπνίχτες). Αυτό το παιδί λοιπόν τραβιώταν τότε με τον Ηλία. Δηλαδή ο Ηλίας το κάρφωνε κανονικά το τεκνό, μιλάμε για γραδάρισμα τούρμπο. Μετά ο Λίας ανήσυχο πνεύμα και Γρεκός ξυγήθηκε σέντραλ - Αμέρικα, τι να κάνει; Α ξέχασα ήτανε και μια ηθοποιός, τώχε παράπονο που δεν έγινε εθνικιά, ήτανε και βιτσιόζα, της τάχε μάθει καλά ο πεντάλεπτος (κλέφτης ελαστικών του Ελληνικού Στρατού από την εποχή της Μέσης Ανατολής) και την εύρισκε μ' ένα βουρδουλιάρη εσατζή. Αυτή έκανε αντίσταση στο θέατρο από πριν για να την τραβάνε μια και δυό στο πλατοστρωσίδικο και να την βρίσκει στο κελί με το δικό της, δίμετρος ο λοχίας. Μη απορείτε υπάρχουν και χειρότερα, άλλες την βρίσκουν στα νεκροταφεία. Όλοι λοιπόν οι ανωτέρω συνεργάσθηκαν άλλοι εν γνώσει τους πιθανόν και άλλοι εν αγνοία τους με τους μαδεροφόρους ή τραμπακουλιάρηδες της ΕΣΑ και αυτό διότι πλείστοι όσοι εκ των φωνασκούντων κατά της καθεστυκίας τάξεως (η ορθογραφία είναι ιστορικιά, δηλαδή ότι θυμώμαστε και ότι χαιρόμαστε) ήσαν παιδάκια του Μίμη, της Αρσακειάδας, από την δίωξη (όχι λαθρεμπορίου) με τα μούσια τους, τις μαλούρες τους και τα σαραντάπεντάρια τους. Φωνάζανε οι φοιτητάδες για παιδεία και ψωμί. (Μεταξύ τους ήτανε και κάτι κωλόπαιδα που δεν είχαν φάει ψωμί ποτέ στη ζωή τους.

Μόνο βούτυρο Δανίας, ζαμπόν Ολανδίας και φρυγανιές ΕΛΙΤΕ τρώγανε. Και αυτό για να κάνουνε αντίσταση στη Χούφτα που προπαγάνδιζε τότε, καλιώρα όπως οι Πασόκοι τα Ελληνικά προϊόντα. Θα μου πείτε τώρα, καλά και οι φρυγανιές ΕΛΙΤΕ; Έ αυτές λόγω κουλτούρας. Νομίζανε ότι η βιομηχανία ήτανε του Ελίτη). Φωνάζανε και οι σαρανταπενταφόροι για λαοκρατία. Και έγινε ένα ποτ-πουρί άλλο πράμα. Να και ο πρώτος ΙΧ σταθμός, τύφλα νάχει ο Αντένας. Αστράφτει ο Όλυμπος, βροντάει η Γκιόνα, μαγκίτες στον αγώνα. Φτάνουν και οι κοδόμοι τα ΛΟΚ του λαού. Γαμώ τους πειναομένους ε... Μεροκάματο τότε τρία χιλιάρικα και σε φιλική τιμή και η όλη υπόθεση εξελίχθη σε κωλάδικο, καθότι μπήκανε και τα καμάκια και οι ματάκηδες και οι εφαψίες και οι πορτοφολάδες και οι Ηλένιες και τα σαμπουάν. Την υπόθεση πλουτίζανε σε όγκο οι κολωνακιώτες και οι οπαδοί του Κοκό. Μόνο η ΚΟΒΑ Αθήνας έλειπε.

Και πέφτει παράπονο στους πεζοναύτες και στους Λοκατζήδες. «Εμείς κυρ λοχαγέ δεν θα προκάνουμε να γαμήσουμε και να κονομήσουμε και κάνα πακέτο τσιγάρα» (Τι νομίσατε ρε ανάπηροι, ότι όλοι περνάνε τρία χιλιάρικα μεροκάματο);

«Οι λοκατζήδες θα μπούνε πριν από μας και θα τα φάνε όλα». Και μιλάμε για πραγματικό διάλογο πεζοναύτη προς τον λοχαγό του και σας το βεβαιώνω ανάπηροι εγώ ο καταράχτης.

Και έγινε εκείνο το βραδυ της Κίνας, της Ρουμανίας της Τιέν Αν Μιέν, της Τιμισοάρα και του Παναμά. Μιλάμε για νεκρούς όχι μπουρμπούτσαλα. Η Ελληνική Δημοκρατία έβγαλε μετά και σύνταξη για τις οικογένειες των θυμάτων. Τότε όμως οι χουντικοί τους έθαψαν κρυφά σε ομαδικούς τάφους στου Ζωγράφου. Τέτοια έλεγε ο Αγάς όταν ήταν δήμαρχος εκεί και έβαλε τις μπατόγες και τα κατερπίλαρ και σκάβανε όλη την περιοχή. Τάφους δεν βρήκαν αλλά μάζωξε δημοσιογράφους, εξασφάλισε την εκλογή του, και το σπουδαιότερο βοήθησε το χώμα να αναπνεύσει με την αναμόχλευση. Ξέθαψε βέβαια και πολλά κονσερβοκούτια, απομεινάρια από καπότες καθώς και καπάκια από ταμ ταμ, μπυράλ και σινάλκο. Έβγαλε επίσης επτά ζευγάρια μεταχειρισμένα παπούτσια, τεσσεράμισι ζευγάρια παντόφλες, από ένα έλειπε το δεξί, τρία τεύχη μικρό ήρωα (ο τιράντας διάβαζε μικρός το παιδί-φάντασμα και από κει πήρε την πετριά, ίσως γιατί και η Κατερίνα του βγήκε Θεοβαρεμένη, αυτό όμως στα γεράματα...) μια μάσκα (περιοδικό με ιστορίες του Λέμυ Κώσιον) ένα Γκαούρ - Ταρζάν. Πετρέλαιο, όχι δεν βρήκαν.

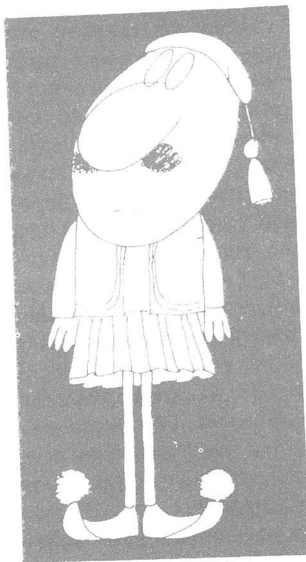
Υπάρχει και η άλλη εκδοχή βέβαια, ότι εκείνο το βράδυ βγήκε το τζιναβωτό παιδάκι, ξέρετε αυτό που γρασάριζε ο Ηλίας και τα συζήτησε, πολύ πιθανόν με τον Μιχάλη και όταν γύρισε πίσω, πρόκανε και έκανε ότι τούπε ο Μιχάλης. Τους μάζωξε όλους και ούτε γάτα ούτε ζημία. Νεκροί βέβαια υπήρξαν καμιά δεκαπενταριά (ούτε τροχαίο σε Χριστουγεννιάτικη έξοδο) το κοντινότερο θύμα – γιατί ήταν θύμα – 150 μέτρα από το πολυτεχνίο και το μακρυνότερο στη Κηφισιά.

Για να σοβαρευτούμε όμως, με αυτή τη θυσία και το ξεσήκωμα της αντιστασιακίας νεολαίας – της λεγόμενης και γενιάς του Πολυτεχνείου των ελεύθερων πολιορκημένων, που αποτελούσαν αντιπροσωπευτικό δείγμα του Ελληνικού λαού, διότι όπως είπαμε μέσα στο πολυτεχνείο είχαν μαζωχθεί εσατζήδες, χαφιέδες του Μάλιου, του Μπάμπαλη, του Χριστολουκά κου λου που, φαντάροι ΟΑΣίτες σε διατεταγμένη υπηρεσία, κοδόμοι, εφαψίες, πορτοφολάδες, μέλλοντες βολευταί και φοιτητές –

ΣΚΑΝΔΑΛΟ ΚΑΛΑΜΠΟΚΙΟΥ, ΣΚΑΝΔΑΛΟ ΥΠΟΚΛΟΠΩΝ,
ΣΚΑΝΔΑΛΟ ΚΟΣΚΩΤΑ, ΑΓΟΡΑ ΟΠΛΩΝ, ΕΛΛΕΙΜΜΑ 3 ΤΡΙΣ

ΙΔΟΥ

Ο ΜΑΛΑΚΑΣ

ΚΥΡ

τι πετύχαμε; Δημοκρατία; Αν πεις ναι ανάπηρε έχασες, πάσχεις από σκλήρυνση κατά πλάκας και στο απαγορεύω να συνεχίσεις το διάβασμα. ΟΧΙ, πετύχαμε Μίμη. Ψαρευτήκαμε ξανά μεγάλε και εκείνο το βράδυ που βγήκανε πάλι τα φαντάρια την έπαθαν πολλοί.

Άλλοι από συγκίνηση, τελειώσαμε είπαν, άλλοι λόγω έλειψης φωτισμού. Τις σφραγίδες στα δελτία κίνησης των τάνκς, των τζίπ και των αρβυλοφόρων τις είδαν άλλοι μαύρες κι άλλοι κόκκινες, αλλά πούτσαι μπλέ, το πρωί βγήκανε οικολογικές, πράσινες μεγάλε και γίνανε όπως στα λέω ανάπηρε. Τι έγινε μετά; Συνουσίασέ τα και άφησέ τα. Κάθαρση. Πως κυνηγάνε τον αδρεφό Ζίβκωφ τώρα στη Βουργαρία για σεξουαλικά σκάνδαλα. Πως βγάλανε στην Ρουμανία το σφυροδρέπανο από τις σημαίες, πως πούλησαν στην Ούγγαρία το άγαλμα του Λένιν σε ένα ξέμπαρκο Ιταλιάνο; Έτσι και εδώ τότε. Πιάσανε τους κρεατάδες (70 το κιλό το κρέας, 3ο το δολάριο). Κάνε σύγκρηση, ανάπηρε και μετά πρόσεχε μη στη δώση και πας και πηδηχτείς με φορέα. Κατεβάσανε από το δημόσιο τις φωτογραφίες του κοντού με το τρελλό μάτι. Δεν υπήρχε και τίποτε άλλο να κάνουν κάθαρση; Το κοινοβούλιο ήρθε αργότερα... λένε, αλλά οι βρωμιάρηδες της Χούφτας υπήρχαν από πριν.

Ο Μίμης λοιπόν, η αρσακειάδα, ήταν από άλλη στόφα, παλιός αντάρτης δεν ήξερε από πολλές τσιριμώνιες. Τούλαχαν και οι Γερμανοί... και του σκάνε την ιστορία. – «Εσείς οι Έλληνος ξεύρετε μπάνιο Χέρ Μίμης»; «Γιατί ρωτᾶτε ρε»;

– «Γιατί κολυμπάτε στο πετρέλαιος, τύφλα νάχει το Σαούντια και το Εμιράτος, εμείς το βρήκαμε από το 43 αλλά δε το προκάναμε».

– «Θάλασσα από πετρέλαιος χερ Μίμης».

Τώρα γιατί μας το φανέρωσαν οι Γερμανοί; Άγνωστο. Της Οντέσσα ήταν, βαρεμένοι ήταν, παγκόσμιοι ταραξίες ήταν, μέλη της καμπαλερία ήταν, οπαδοί της αδελφότητας της φωτίας ήταν, τους άρεσε να σεριανούν υπό το σεληνόφως σε κήπους στα βόρρεια προάστεια; Άντε βρέστο... αλλά έτσι έγιναν.

Ο Μίμης λοιπόν δεν το άντεξε. Εδώ χρειάζονται οι τσιριμώνιες. Αντίνα κάνη το κουνέλι και να ξυπνήσει τους χαλέδες, δηλαδή τους παρανόμως κατοικούντας και φέροντας (γενική απόλυτος μεγάλε... και το συνταχτικό δικό μου, μεγάλος είναι ο Σορώτος αν και δεν ξέρω τι μποϊ έχει και ανάπηροι όλοι οι άλλοι οι κοντοί και χοντροί) το όνομα Έλλην, παρεπιδημούντας μετοίκους του εδαφικού τούτου χώρου (Σκατά αν είναι τόση η Ελλάδα και ας με κατηγορήσουν όλοι οι δεξιοί και οι φιλελεύθεροι για

μεγαλοϊδεατισμό, διότι οι αριστεροπρολετάριοι – όχι οι αριστεροί της Φιλοθέης – ξύπνησαν και δεν λένε τέτοιες μαλακίες και επιμένω, οι αριστεροί όχι οι στόκοι οι κοινοβολευτικοί κουκούδες) τα έκανε μαντάρα. Του την έδωσε η ιδέα και την διαλάλαγε υποτίθετε στα στελέχη στους αξιωματικούς της εθνοσωτηρίου. Γαμώ τα στελέχη μεγάλε. Δεν σούλαχε να δεις συνταγματάρχη κοιλαρά να εκβιάζει φαντάρο για να του χτίσει την μάντρα στο σπίτι ή για να κάνει φροντιστήριο στα μαθηματικά στους γυιούς του και ο φαντάρος ήταν σιτιστής, ήταν και κομμουνιστής ο μαύρος (μετά φώναζε ότι έκανε αγώνα κατά του κατεστημένου. Δεν μάθαινε στα παιδιά του συνταγματάρχη καλά τα ολοκληρώματα). Ούτε σούλαχε να δεις συνταγματάρχη εν στολεί να σμπρώχνεται στην Αθηνάς για ν' ανοίξει δρόμο κρατώντας δύο ζεμπίλια χόρτα ιταλικά. Γαμώ τις περηφάνειες. Εκεί βρήκε ν' ανοίξει δρόμο; Έτσι κάνανε οι ταξίαρχοι του Αλεξάνδρου; Αλλά ξέχασα αυτοί πήγανε στην Ινδία. Δεν είχαν χρόνο ούτε για μάντρες ούτε για ζεμπίλια.

Έλεγε λοιπόν ο Μίμης στους στούρνους και μετέπειτα χέστες και ρουφιάνους αξιωματικούς (οι εξαιρέσεις ελάχιστες και μάλιστα ονομαστικές). Τι έλεγε; Αυτά που ήθελαν ν' ακούσουν οι λίγοι, που δεν ήταν αποβλακωμένα σαπρόφυτα και οι ακόμα πιο λίγοι που του ψιθύρισαν κάτι ένα σούρουπο κάτω από ένα φως. Βγάζουμε το πετρέλαιο, ταυτόχρονα αρχίζουμε εξοπλισμούς και οργανώνουμε αυτό το μπουρδέλο, τον στρατό, με εθνική και όχι Νατοϊκή γραμμή, στο φινάλε κλάνουμε και το ΝΑΤΟ και αυτά τα μουνόπανα, συγγνώμη, τις σερβιέτες τους Αμερικανούς. Κάνουμε σχεδίαση ζωτικών χώρων αναβαθμίζουμε την παιδεία, την υγεία, την πολιτιστική ζωή και τις αξίες. Λεφτά θα έχουμε. Και ξεκίνησαν τα σχέδια, αλλά έλειπε η φαντασία και παρέμενε η ανικανότητα και η μαλακία των επετηριδοφόρων κοιλαράδων στρατοκρατών.

Και πλάκωσαν τα φάντομ και τα Μιράζ και τα Α-7 και τα Μπακ-Αϊ και τα χέρκουλες και τα ελικόπτερα και τα υποβρύχια τα Γερμανικά και οι πυραυλάκατες οι Γαλλικές και τα τάνκσια και τα εβδομήντα χιλιάδες M_{14} και να εχπαίδευση οι Αλεξιπτωτιστές και οι πεζοναύτες διότι θάσε και πολύ μπι... μπιπ δια να χτίζεις σχολεία, νοσοκομεία δρόμους γιοφύρια να αναπλάθεις πόλεις για νάρθει ο κάθε οτογρούλ, μασαγέτης ούνος να στα πηδήξη και ανάπηρε αυτά είναι αλήθεια.

Αλλά ξέχασαν να κάνουν κλίσμα στο κεφάλι των χουντικών και τα σκατά παρέμειναν στη θέση του μυαλού τους. Μπήκαν μπροστά τα σχέδια των ρουφιάνων και εδώ είναι Ελλάς δεν είναι Παναμάς που έχουν αξιοπρέπεια και πολεμάνε. Εδώ οι κότες φάγανε το καλαμπόκι, άναψαν και τις λαμπάδες και περιμένανε τον «Κουφό». Ήρθε ο Κουφός. Οι ανάπηροι να φυλάξουν τις λαμπάδες διότι όλο και κάτι διακοπές ρεύματος γίνονται αλλά και για οποιαδήποτε άλλη χρήση. Ξέρουν αυτοί...

Προέκυψε λοιπόν Κύπρος ανάπηρε και άκου δυο ιστορίες ...να γελάσεις. Ξεκίνησαν κάτι μαούνες με τάνκσια και άρβυλο φόρους τίγκα με προορισμό Κύπρο. Σταμάτησαν στην Κρήτη για καφέ. Ανεβαίνει ένας λακές με λιλιά και γαλόνια και λέγει στον Διοικητή της μονάδος «Πάρε αυτό το γράμμα». Ο Διοικητής νόμισε ότι ήταν οδηγίες μάχης για την αποβαση. Πέημπλου, απολυτήριο ήταν. «Αποστρατεύεσθε δια το συμφέρον της υπηρεσίας» έλεγε το γράμμα. «Να παραδώσεις την διοίκησιν εις τον φέροντα». Και παρέδωσε την διοίκηση, αντί να γαμήση τον φέροντα και η μονάδα δεν πήγε στην Κύπρο, έμεινε στην Κρήτη και αργότερα μάλιστα έψαχνε στα μοναστήρια να βρει τον Μπόλαρη. Όρχεις μέλανας θυσανωτούς ηύρεν. Μια άλλη μονάδα πεζοναυτών σταμάτησε για καφέ στην Ρόδο και ο διοικητής έλαβε γράμμα που έλεγε ότι η Κύπρος ήτο μακριά και έπρεπε καλλίτερα ν' ασχοληθεί «με την αποψίλωσιν του χώρου εγκαταστάσεως». Και είπε εκείνος ο αξιωματικός σ' ένα φίλο. «Έκλεγα τα βράδια μόνος επί μια βδομάδα, μετά είπα τελείωσε για μένα αυτό το μπουρδέλο που λέγεται κράτος μαζί με το κωλοχανείο που λέγεται κοινοβούλειο και το αδελφάτο που λέγεται στρατός». Από τότε, ο μεν πρώτος ασχολείται με την υποστήριξη, ο δε δεύτερος με τον σκύλο του και τα φυτά (όχι την ΚΝΕ). Τέτοιες ιστορίες όσες θέλετε...

Και η μεν Κύπρος ήτο μακριά ο δε έκτος στόλος κοντά, εμείς δεν είχαμε και κομάντα, τα αποστρατεύσαμε γρήγορα γρήγορα ή είχαμε φροντίσει να έχουν φιλοαμερικάνικη θέση και θαυμασμό προς τους Σιωνιστές. Αυτούς θα στέλναμε για αντίποινα στους Αμερικανούς Τρομοκράτες;

Αρκεστήκαμε στο να βγούμε από το στρατιωτικό σκέλος, για να ξαναμπούμε αργότερα με δάφνες και βάγια, καθώς και να καλλιεργούμε ένα λαϊκίστικο αντιαμερικανισμό του κώλου.

Έτσι σωθήκαμε από τους μαλάκες της Χούντας και μας προέκυψε Κουφός και Κοινοβούλειο και Τραπεζίτες και Βιομήχανοι και Ελεύθερες εφημερίδες για την διαμόρφωση της κοινής γνώμης, προσέξατε αυτό το κοινής έ! Και μετά σου λένε, ότι η Φρύνη και η Λαΐς ήταν πουτάνες. Και εισαγγελείς και ΜΑΤ και ΜΕΑ,

όχι για να πιάνουν κλέφτες, αυτοί έχουν βουλευτική ασυλία, αλλά για να φυλάνε τους παραπάνω τσούτσηδες.

Εκεί πάνω λοιπόν και λίγο πριν, προέκυψε μια σοβαρή κατάσταση, και τονίζω πως κάτι το σοβαρό στην Ελλάδα μόνο από την αριστερά έρχεται γιατί και κουλτούρα διαθέτει και ιδανικά έχει και ιδεαλιστική είναι και υλοζοϊστική δεν είναι και μη μου πείτε ότι οι μεγάλες φιλελεύθερες, δημοκρατικές προοδευτικές παρατάξεις μπορούν να βγάλουν Μάο και Τσέ, Βελουχιώτη και Γρίβα, άντε να βγάλουν κανένα κοιλαρά βιομήχανο ή κανένα γραβατοφόρο απόφοιτο κολεγίου που θα κοιτά πως θα βολευτεί μέσω Ρηγίλης ή Χαριλάου Τρικούπη σε καμία εταιρία σα στέλεχος επιχειρήσεων ή κανένα νεοκομμουνιστή κουλτουριάρη, με το «Κλικ» παραμάσχαλα που θα κοιτά να βολευτή στο Δημόσιο ή στα μέσα πληροφόρησης, για διαμόρφωση της κοινής... γνώμης και για σοσιαλιστική δικαιοσύνη ενδιαφέρεται, άλλοι την λένε κοινωνική.

Από δω και πέρα αρχίζουν τα δύσκολα. Άλλοι το ονομάζουν κοινωνική δικαιοσύνη και άλλοι τρομοκρατία. Ανάπηρε πριν σε καλέσουμε να σχηματίσης γνώμη και να αρχίσης να ξυπνάς (Θα σε ντύσουμε βασιλοπούλα και θα αρχίσης να αφυπνίζεσαι μόλις μπουκάρει ο ιππότης στον πύργο σου –όχι της Ηλείας γιατί εκείνος είναι της Κρηνιώς– και σε φιλήση..., δεν πιστεύω να συχνάζεις στο Αλεξάντερ και νάχεις Έιτζ, έρπων λαϊκίζων ρατσισμός), θα σου δώσουμε μερικές ασκήσεις για βοήθεια.

Τι κάνανε οι Τούρκοι στην Κύπρο σφάζοντας και βιάζοντας, αφού επενέβησαν ως εγγυΐτρια δύναμη όταν τους κάλεσε ο γνωστός παπάς από το βήμα του ΟΗΕ; Τρομοκρατία ή Δικαιοσύνη;

Τι κάνανε οι Αμερικάνοι όταν κατά τα λεγό δημοσίων ανδρών και γαμώ τους άνδρες... και δημοσιογράφων εμπόδισαν την Χούντα να στείλει στρατό στην Κύπρο; Τρομοκρατία ή Δικαιοσύνη;

Τι κάνανε οι Εισαγγελείς και οι δικαστάδες όταν καταδικάζανε δέκα χλεπάκηδες και δέκα πιτσιρικάδες λοχαγούς, εφέδρους ανθυπολοχαγούς, λοχίες και δεκανείς για τα εγκλήματα της χούντας και ταυτόχρονα αθώωναν 150 μεγαλουσιάνους και 9.000.000 ανάπηρους χειροκροτητάδες, με νόμο για στιγμιαίο – και γαμώ τα στιγμιαία αδικήματα, επτά χρόνια στιγμιαία και μετά σου λέγουν ότι ενέργεια σε δημόσια τουαλέτα = με μάζα σκατών επί την ταχύτητα εκσκατώσεως στο τετράγωνο, σκέτη εκσπερμάτωση, μαζέψτε και το αποτέλεσμα να βγάλουμε νομομαθή. – Τρομοκρατία η Κοινωνική δικαιοσύνη. Εδώ βέβαια εύκολα την πρώτη λέξη δύνασαι να την αντικαταστήσεις με το μελλοντικό ολυμπιακό άθλημα που θα πλασάρη η Ελλάς, την μαλακία.

Εδώ ισχύει και το τι κάνανε οι Εθνικοί κυβερνήται όταν συνεργαζόντουσαν με τον βιομήχανο, τον τραπεζικό, τον αρχιαστυνόμο τον εφημεριδοεκδότη και με όλους τους άλλους που τα πιάσανε και συνεργάσθηκαν με την χούντα, ενώ καταδίωκαν τον κλητήρα του υπουργείου συγκοινωνίας και τον αγροφύλακα του χωρίου Άνω Πυρσόγιαννη για συνεργασία με την Χούντα; Μαλακία ή Κοινωνική Δικαιοσύνη.

Τι κάναν οι εβραίοι όταν σφάξανε στη Σάμπρα και Σατίλα, ή όταν σπάζανε χέρια και εχτελούσαν στα κατεχόμενα; Τρομοκρατία ή Κοινωνική Δικαιοσύνη;

Τι κάναν οι Ρώσσοι όταν ρίχνανε το Τζάμπο αν και αμφιβάλλω ότι το έριξαν αυτοί, μυστικές πηγές της Ιπποκράτους λένε ότι έπεσε από έκσπερμάτωση προερχομένη εκ του Ελλαδικού χώρου, πιθανόν σημείον εκτόξευσης η οδός Κεφαλληνίας – Τρομοκρατία ή Κοινωνική Δικαιοσύνη;

Τι κάναν οι Ρώσσοι στο Αφγανιστάν;

Τι έκαναν οι Αμερικάνοι στην Λιβύη όταν σκότωσαν την επτάχρονη κόρη του Καντάφι; Τρομοκρατία ή Κοινωνική Δικαιοσύνη;

Τι κάνουν οι μπάτσοι και οι Δικαστάδες και οι εισαγγελείς όταν χώνουν έναν πιτσιρικά που έσπαγε με μία κοτρώνα βιτρίνες 28 μήνες φυλακή, για καλλίτερη σπουδή στο κωλομπαριλίκι, στην πρέζα και στην μπούκα, ενώ ταυτόχρονα βράζουν λάδι τον Γκιωνάκη, που μπατάριασε την άλληνε – μπατάριασε και συ ανάπηρε αν τολμάς – ή ξεπλένουν τον Νάσιουζικ που έκανε μπελτέ το κεφάλι του ανθρωπάκου. Τι κάνουν οι επίλεκτοι μουστερήδες, οι μπατσάδες, τα τζιμάνια των ειδικών μπάτσικων τμημάτων όταν φυλάν τον Τάμπυ... και ο Τάμπυ άφαντος γίνε και συ άφαντος άμα χρωστάς ανάπηρε στο δημόσιο, μαθητευόμενος μπάτσος, υποβαθμισμένου παραρτήματος θα σε κάνει μαγκωτό. Τρομοκρατία ή Κοινωνική Δικαιοσύνη.

Τι κάνουν οι θεματοφύλακες των ανθρώπινων δικαιωμάτων, που κόβαν επί Γιαρουζέλσκι το στάρι από την Πολωνία, εις το ανεξάρτητο και ελεύθερο; κράτος του Παναμά μεγάλη πρεμούρα για τις ντόπες και τα λαθρεμπόρια τώρα, λές και ξεχάσαν τα δικά τους με το Ιράν και τους Κόντρας. Τρομοκρατία ή Κοινωνική Δικαιοσύνη;

Τι κάνει η σοσιαλιστική Σουηδία, των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, όταν είναι μέσα στις πρώτες κωλοχώρες πώλησης όπλων.

Τι έκανε ο Αντρέας όταν υπέγραφε για τον διεθνή αφοπλισμό μαζί με τον έκπτωτο θαμπίρα διχτάτορα της Τανζανίας; Τρομοκρατία ή Κοινωνική Δικαιοσύνη;

Τι κάνουν οι δικαστάδες όταν χώνουν ένα κωλοπρεζόνι μέσα και αμωλάνε κάτι μεγαλεμπόρους έξω, κατά τα γραφόμενα του «Λευκού Τύπου»; Τρομοκρατία ή Κοινωνική Δικαιοσύνη.

Φτού ξελευτερία. Τελειώσαμε αν και δεν τελεύεις ποτέ ανάπηρε με τις ασκήσεις που έχουν σκοπό να σε βοηθήσουν να οδεύσεις προς ανώτερα πνευματικά επίπεδα. Σύντροφε Σορώτε πρέπει ν' αυξήσεις την τιμή του φάρμακου, καθότι δεν μπορεί ο κάθε μαλάκας του κερατά να εκπαιδεύει με τέτοιο υλικό το ανύπαρκτο περιεχόμενο του κρανιακού χώρου του. Πρέπει να το κάνεις απλησίαστο στην λούμπεν μικροαστική μιζέρια, που το παίζει και χάι και κουλτούρα, τύφλα στην μαυριτάνικη μούρη της, και να κάνει και σχόλια ο κάθε νάνος, ο κάθε εμποράκος και ο κάθε χαφιές για την ποιότη και νοήματα του αντιβιοτικού.

Αλλά ας ξαναγυρίσουμε εις τα πρόβατά μας. Πάνω εκεί στην μεγάλη τούμπα και στην δημοκρατικιά αλλαγή, σκάει μύτη η εταιρεία δίσκων Κολτ και δίσκων κυρίως 45 στροφών.

Τι φωνάζεται ρε κουφαλιάρηδες, λέει από τα μεγάλα εθνικά κεφάλια μέχρι τον τελευταίο ρεζίλη, που έχει πολιτικά δικαιώματα – ξέρετε κάτι τύπους με τρελλόχαρτο, που τους αμολάνε έξω τα σαΐνια οι φροϋδικοί μόνο αν είναι να σφάξουνε κανέναν ή να ψηφίσουνε, μπας και χάσει το σύστημα κανένα κουπόνι αυτοεπιβεβαίωσις της ύπαρξής του – δεν λέγατε ότι τα Αμερικανάκια μας εμπόδισαν να βοηθήσουμε την Κύπρο, που ήταν και μακριά, εσείς δεν μας βγάλατε από το Νατο, εσείς δεν τους βρίζατε διότι μας προέκυψαν την Χούντα και την καταπίεση αλλά από την άλλη πάντα και για την ταμπακιέρα ουδέν, ποιήτε την ινδική νύσσα και την κάνετε λαμόγια... Ε και εμείς, λένε οι 45άρηδες σας κάνουμε Χριστουγεννιάτικο μποναμά, έτσι στις 23 Δεκέμβρη μπαμ μια στο κάρκαλο του Γουέλς που τύγχανε εδώ επίσημος χαφιές της Αμερικάνικης ΣΙΑ. Άντε βρές εσύ τι κάνουνε τώρα. Απονομή δικαιοσύνης για τα όσα τράβηξε τούτος ο κωλότοπος, έστω κι αν τ' άξιζε ή τρομοκρατία. Ανάπηρε περιμένουμε να αστράψη το θείο φως μέσα στην κολοκύθρα σου για να φωτίσης και μας με το σοφό σου απόφθεγμα...

Πάμε παρακάτω. Τι φώναζαν πάλι οι χαχόλοι, γιά τους μπάτσους πρώην και νυν που κοπανάγαν με μαδέρια και ραμπαδόξυλα τόν κοσμάκη επί χούφτας και επί Δημοκρατίας; Δεκέμβριος πάλι και 14, χραπ πάει ο Μάλλιος, αρχιβασανιστής της Χούντας, έτσι τον χαρακτήριζαν οι φυλλάδες και δεν συγκινήθηκε και κανένας, όπως και με τον Γουέλς, μιλάμε να συγκινήθηκε πραγματικά, και αυτό φαίνεται από τις δηλώσεις τύπου και επισήμων. Τώρα γιατί ήταν έξω ο Μάλλιος, ενώ ήταν βουρδουλιάρης, και τι δουλειά έκανε έξω από την μπουζού (λέγεται και μαγδάλω, πικραμένη και στην καθωσπρέπεια διάλεχτο φυλακή) ο λεγάμενος είναι αλλού παπά βαγγέλια.

> *Μέσα στον κυκεώνα των (συχνά αλληλοσυγκρουόμενων) σφυγμομετρήσεων και δημοσκοπήσεων, μία θα άξιζε να τη συγκρατήσουμε όλοι: εκείνη που έδειξε ότι 34% των Αθηναίων πιστεύει ότι οι ενέργειες της τόσο γνώριμης **«17ης Νοέμβρη»** «δεν έχουν ως στόχο τη Δημοκρατία», ότι το 21% «δεν θα κατέδιδε στελέχη της», ότι το 18% «συμφωνεί με το περιεχόμενο των προκηρύξεών της» – και, τέλος, ότι το 8% «επιθυμεί την κάθοδο της "17ης Νοέμβρη" στην πολιτική»...*

Αλλά ενώ είχαμε δημοκρατία, οι ροπαλοφόροι την δουλειά τους σακάτευαν τον κοσμάκι σε όποια διαδήλωση τον βρίσκανε μπροστά τους, και το φρονίμεμα έπεφτε σε δίκαιους και αδίκους. Νάτοι, νάτοι οι πρωταθλητές. Κάτι τέτοια έκανε ο Τσαουσέσκους και του έκαναν μεταγραφή. Μάλιστα το είπαν και απονομή δικαιοσύνης στην τελεόραση. Έτσι το βράδυ της 16 Γενάρη Πέτρου και Σταμούλης. Έρχονται άλλες εποχές, άλλοι είναι και οι πρωταθλητές. Κάτι σποραδικές καταδίκες των κομάτων, όχι και πολύ ζεστές, αγγαρεία κάναν οι άνθρωποι, εκλογές ερχόντουσαν, τι τους νοιάζει αν σκοτώνονται οι μπάτσοι. Γι' αυτό δεν τους πλερώνουν για να βαράνε και να βαριούνται και να χρησιμεύουν ως μονοτικό με του μπογιατζή τον κόπανο... Ποιός είναι ο μπογιατζής όμως. Ανάπηρε αν απαντήσεις σωστά προβιβάζεσαι στην τάξι των ανθρωποειδών. Ξέρεις τι είναι τα ανθρωποειδή, λοιπόν είναι κάτι ζωάκια που το παίζουν (εκτός από αυτό που παίζεις και σύ)

επαναστάτες, εθνικιστές και του μπογιατζή ο κόπανος. Αυτά όταν όλα πάντε καλά. Μετά από λίγα χρόνια ξεχνούνν και αγώνες και μπροσούρες και κουνήματα και λευκά και άκυρα και προπαγανδίζουν ανοιχτά και ξεδιάντροπα υπέρ της Νου Δου και των γενικών εθνικών συμμαζώξεων. Μιζέρια ψυχής, έλλειψη λεβεντιάς διακρίνει αυτούς τους χλέμπουρες. Θέλουνε φτύσιμο με έγχρωμη δορυφορική ροχάλα. Αλλά τίποτε δεν μένει κρυπτό υπό το φως του φεγγαριού.

Πάλι οι Αμερικάνοι τσιριμώνιες και πουστιές και νταβατζιλίκια τώρα που είναι και ο Δικός τους επάνω, ο κατάραχτος – και πιστέψτε με η ποντικομαμή ο μπαμπούς, ο φίλος του τιράντα δεν τον ήθελε με τίποτε. ΝουΔου ήθελε ο μεγάλος Ναζιστής και καμία γαρδούμπα, γιαυτό και προπαγάνδιζε το πρόγραμμα της Ρηγίλης μαζί με την γυναίκα του οργισμένου νιάτου – χράπ στις 15 του Νιόβρη πάει ο Τσάντες πάει και ο Βελούτσος. Στις 3 τ' Απρίλη, χρουπ και ο Ρόμπερτ Τζαντ. Αυτός όμως δεν πέθανε εδώ. Ήθελε να πεθάνη στην Γερμανία. Μας σνομπάρισε...

Μία από τα ίδια και οι φυλάδες και οι εθνοπατέρες. Πάλι καταδικαστική ανακοίνωση θα βγάλουμε ρε πούστη, σκέφτηκαν, και έχουμε και δεξίωση το βράδυ.

Εδώ ανάπηρε τι έχουμε; Τρομοκρατία ή Κοινωνική Δικαιοσύνη; Άμα τόβρης και αυτό, κερδίζεις χρυσούν ωρολόγιον.

Πού πάμε τώρα, α στις 21 Φλεβάρη. Εν τω μεταξύ ο τύπος, κίτρινος, λευκός, κόκκινος, άσπρος, μαύρος, θαλασσής, τόχει γαμήσει. Αποπληροφόρηση των Θεοβαρεμένων του Διαβόλου. Γίνεται το έλα να δεις. Αυτά θυμήθηκε ο Κατάφραχτος και μίλαγε αργότερα για συνομοσίες των μγαλοεκδοτών, που θένε να κατευθύνουν την πολιτική του τόπου κατά την καύλα τους. Εδώ όποιος καυλώνει χέρεται. Έτσι προέκυψε Μομφεράτος.

Αργότερα τον Νιόβρη και στις 26 – το καλοκαίρι φαίνεται πως κάνανε διακοπές και φώναζε και ο κακάσχημος νάνος για έλειψη επαναστατικού αγώνα και για μιζέρια στην ενταντικοποίηση των προσπαθειών και ότι αυτόν τον τρώει ο καύσωνας και το νέφος ενώ αντιγράφει λόγους – και ενώ προηγήθηκε η εχτέλεση του 15άχρονου Καλτεζά από τους μπάτσους, μπουμ ηκούσθη στον αέρα στις Καισαριανής τα μέρη και έχουμε Αριστεροί - Μπάτσοι = 1-0. Εδώ οι σαρανταπεντάρηδες αναγκάστηκαν να κατέβουν στον δρόμο πριν το μπαμ και να διώχνουνε τους παραπληγικούς μη και σκάση η μπόμπα πάνω τους και έχουμε και έλειψη σαν κράτος... από πεοτύραννους.

Λοιπόν πεοκρούστη πως τα πάμε μέχρι εδώ; Κατέληξες πουθενά; Μα τι ρωτάω, αφού σε κόψανε και από δωρητή οργάνων και μετά σου λένε ότι δεν κολάς έϊτζ με την μαλακία. Και το ρολόγι δείχνει Απρίλη και 8 και έρχεται η ώρα της λούμπεν μεγαλοαστικής τάξης. Αγγελόπουλος ο τυχερός ανάπηρε και αλλάζει και η μουσική. Πιο απαλή διότι παίζει δίσκος 38 στροφών. Μη φωνάζεις που ήταν η ασυνομία και τα εκατά και δεν επελήφθηκαν του θέματος. Εδώ ρε κωλοβακτηρίδιο δεν έχουμε να κάνουμε με οινόφλυγες, εξ άλλου την προηγούμενη μέρα είχε βγει στο φως της δημοσιότητας «Απόρρητη αναφορά-σοκ για την έκνομη δραστηριότητα οργάνων της αστυνομίας». Και επειδή δεν καταλαβαίνουν οι μαχλούπηδες οι νεοέλληνες τι σημαίνει έκνομη, οι φημερίδες φροντίζουν να διανθίσουν την υπόθαμε τα εξής χαριτωμένα «οι μπάτσοι έκαναν νταβατζιλίκι σε χαρτοπαίγνεια, σε μαγαζά νυχτερινού ξεφαντώματος κου λου που καθώς και σε πλασάρισμα και διακίνηση πρέζας». Τα ακούς πλασμόδιο του Λαβεράν, που να τρέχουν να βρουν τους κοινωνικούς αντάρτες ή τρομοκράτες. Εξ άλλου εσύ και οι όμοιοί σου ρέ, όλα τα αποτυχημένα αντισώματα και τα συνταξιοδοτημένα λευκά αιμοσφαίρια δεν φωνάζατε μαζί με τους κομματικούς ρουφιάνους και τους κοινωνικό έργο παράγοντας δημοσιογράφους, που διαμορφώνουν και την κοινή γνώμη – πάλι εδώ ξεφύτρωσε αυτή η πουτάνα – ότι για το κατάντημα, το ξεπούλημα και το κωλοδάχτυλο που τρώμε φταίνε τα ξένα και ντόπια κέντρα, τα συμφέροντά τους και οι εδώ διαχειριστές τους, ήτοι, οι αμερικάνοι, οι βιομήχανοι, οι καπιταλιστές, οι δικαστικοί που τους καλύπτουν και οι μπάτσοι που κάνουν τα στραβά μάτια.

Τώρα τι θέλεις; Ξέρω σε πιάνουν τα κατάληπα από τις κοινωνικές συμβατικότητες. Άκου και λίγο όμως τον ποιητή Κριλώφ «Έχει χιλιάδες πλούσιους, που μόνον όταν πεθαίνουν κάνουν ωφέλεια φέρνουν». Και πέφτουν και αναποια ωφέλεια φέρνουν». Και πέφτουν και αναιποια κοινώσεις από τους σαρανταπεντάρηδες και κανείς δεν έχει γερά στοιχεία να πει ότι οι κατηγορίες που ρίχνουν στους στόχους δεν στέκουν και τα απόβλητα, μεταξύ αυτών και συ ρε ξεπέτσαρχε αρχίζουν να σκέφτονται... Τι έχουμε εδώ, αλήθεια ή ψέμα, κοινωνική δικαιοσύνη ή τρομοκρατία;

Περνάει και το καλοκαίρι αισίως με νέφος, καύσωνα, ψοφάνε μπόλικοι γέροι, γλυτώνει το ΙΚΑ τις συντάξεις, ο νάνος ανασυντάσσει τις δυνάμεις του και τσαμπουκαλεύεται ρουφιανικώς και κατασκοπευτικώς. Έχει περάσει και-

ρός και ξέχασε τις μαλακίες για τις επιθέσεις κατά κύματα. Το πρώτο κύμα τέσσαρα φυτά το δεύτερο τρία, τρίτο για εφεδρεία δεν υπάρχει. Μιλάμε όμως και για φυτά δίχως γλάστρα, όσο και να τα ποτίζεις δεν ξυπνούν. Μονοκοτυλήδονα ανάπηρε που ρουφάν τα πολεμικά ανακοινωθέντα του κάθε νάνου ενώ... «Έτσι και κείνοι που είναι αληθινά τρανοί, το δοξασμένο διάβα τους περνάνε σιγανοί.

Τις σκέψεις τους οι φρόνιμοι, δίχως φωνές και φράσεις, αναμετράνε μοναχά στην ζυγαριά της δράσης» Ιβάν Κριλώφ και πάσης Ρωσσίας ανάπηρε.

Έτσι που λέτε φτάνουν και τα πρωτοβρόχια και έχουμε οχτώβρη και 5 και η εκκλησία μας εορτάζει την μνήμη του Μεθοδίου του οσίου και Χαριτίνης μάρτυρος. Με χάρη και μέθοδο λοιπόν γίνονται τέσσαρες εκτονώσεις αερίων σε ισάριθμες οικονομικές εφορίες. Για πες μου λοιπόν ανάπηρε, τι είναι ευ-φορία. Εγώ πάντος στον καφενέ ενός χωρίου άκουσα ένα πολύ ωραίο ορισμό. Δημώδης φιλοσοφία «εφορία είναι μια υπερεσία που κλέβει τους Έλληνες για να μπορούν να την κλέβουν οι κατέχοντες». Αυτό θα πει δημοκρατία και φιλελεύθερη ιδιωτική πρωτοβουλία.

Λοιπόν τι λές; Θα πάψεις να σκέφτεσαι σα γιαούρτι που έχει λήξη η προθεσμία του;

Θα σε ρωτήσω τώρα για τα νοσοκομεία και για τις περιθάλψεις ευρωπαϊκών προδιαγραφών που θα τύχουμε. Πού θα τις τύχεις αυτές τις περιθάλψεις άμα πάθεις κωλούμπρα; Στο Υγεία... ή στο Χερστφηλντ; Μαλακομπούκωμα θα τύχεις σε ράντζο διαδρόμου νοσοκομείου που έχει μόνιμα ιδιωτική σαλμονέλα για όσους ξεφεύγουν από τούς σκιτζήδες φακελάκηδες που έχουμε για γιατρούς. Κάτι έγινε λοιπόν σε μεγάλο επίπεδο με κάτι σκάνδαλα αξονικών τομογράφων και στις 2 του Φλεβάρη περιποιήθηκαν τα κανιά του Καψαλάκη.

Και φτάνουμε στον Απρίλη και στις 24 και αρχίζουν τα εαρινά γυμνάσια στου Ρέντη και τραυματίζονται 18 Ράμπο από αυτούς που ψάχνονται για τον Νοριέγκα.

Λίγο αργότερα ο νέος άνακτας, της Αχαΐας – ο κοντός είναι χωμένος στην μαγδάλω για να δείνει λαβές σε σενάρια του τύπου «που θα πάει όταν τα κουραδώσουν όλοι, θα με βγάλουν για να τους ξαναεγχειρήσω» – ξαναστήνει τιμημένα και περήφανα το άγαλμα του απελευθερωτού Τρούμαν, όχι του Καπότε, του άλλου του Χάρυ, πως λέμε ντέρτυ Χάρυ, για να θυμώμαστε και το σκιου πέϊσιον και την καταπίεση και την κατοχή, μπας και περάσει από το καύκαλο κανενός ότι είμαστε ανεξάρτητα και αυτόμονοι. Αρχίδια, σαν καταληψίες έρημου παλαιού και ενδόξου ποτε κτηρίου στα εξάρχεια, μας αντιμετωπίζουν οι πάτρωνες των αφεντικών μας. Δεξιά και αριστερά ίδια είναι τ' αφεντικά. Έτσι με τις παπαριές του ο Κατάφραχτος κόβει την καλοκαιρινή άδεια από τους τρομοκράτες ή κατά τα λεγόμενα κοινωνική δικαιοσύνη μοιράζοντες και στις 10 Αυγούστου, που είναι παχιές οι μύγες άλλο τελεχειριζόμενο μπαμ και 11 Ράμπο, απ' αυτούς που περίσεψαν απ' την Γρενάδα – επιχείρηση και αυτή, όλα τα επίλεχτα τμήματα ενάντια σε 100 ξεβράκωτους Κουβανούς και επειδή δεν είχαν θύματα για ηρωποίησι από τους οχτρούς, τα κατάφεραν μόνοι τους, ένα μπλακ-χωκ θέρισε με τις προπέλες του τους ρεμπεσκέδες ενός άλλου – τραυματίες με σκάγια στα παΐδια και στα κωλομέρια.

Περνάει ο καιρός, σφίγουν και τα κρύα. Γέμισαν οι καφετέριες χαφιέδες. Ένας πελάτης, τέσσαροι ρουφιάνοι με κάτι αυτιά σαν ασιατικού ελέφαντα. Αλλά η στολή, στολή. Παντοφλέ μαύρο παπούτσι, άσπρη καλτσούλα, καδενίτσα στο λαιμό και στο χέρι, σημάδι κοινωνικού ανε-

βάσματος, παντελονάκι σκούρο ή γκρι, λες και πάνε για την πρώτη τους κοινωνία. Α ξέχασα και νυχάκι μακρύ στο μικρό δάχτυλο για καθάρισμα αυτιών και μύτης, και εγώ δεν ξαναβόσκω άλλες βουβάλες. Παραπάει το πράγμα. Τέλος πάντων ένας μεγαλοχαφιές ο Τζώρτζ Κάρος στη Φιλοθέη την γλυτώνει. Γράψε τύχησαρανταπεντάρηδες = 1-0. Αλλά την 1 Μάρτη που βάζουνε και κόκκινη κλωστή στο δαχτυλάκι για να μη τους κάψει ο ήλιος (αυτό είναι εμβόλιμο λαογραφικό στοιχείο) μας προέκυψε στην Κηφησίας ο Αθανασιάδης με τα μαντεμοχώρια του και ψελίσματα αντί για απάντηση στις αλήθειες της ογκώδους και πάλι ανακοίνωσης. Θα με ρωτήξετε που ήταν η αστυνομία. Ε κοίτα κάτι συμπτώσεις, εκείνες τις μέρες είχε σκάσει νέο σκάνδαλο – οι φυλάδες γράφανε και πιπεράτες αναλύσεις και λεπτομέρειες – των νονών της αστυνομίας. Κλάψανε τον Αθανασιάδη όσοι πήγαιναν στις ίδιες δεξιώσεις και μαζί με αυτούς και ο Αλεξανδράκης και ο Λυκουρέζος. Τώρα αυτοί που αρώστησαν και ψο-

φολόγησαν στα μαντεμοχώρια δεν ξέρω τι κάνανε... Ανάπηρε προσπαθείς να σκεφτείς ή σε έχει πάρει ο ύπνος; Πρόσεχε οι βρυκόλακες έρχονται όταν κοιμάσαι.

Και νάσου τον μάη και στις 23 που η εκκλησία μας εορτάζει τον άγιο Σέλευκο, μας κουβαλήθηκαν οι γειτόνοι και σύμμαχοι στο Νάτο, οι Τούρκοι ντέ, οι γαμιάδες μας, δεν θα ξέρετε και τις δηλώσεις τους, ότι η Ελλάδα είναι ένα έθνος ομοφυλοφίλων. Τώρα βέβαια που κοιτάζω πιο προσεκτικά τον δρόμο, αρχίζω να το πιστεύω, και αρχίζω να καταλαβαίνω γιατί βάλθηκε ο τυράντας να ανεβάζει τις μετοχές του εκεί. Έσκασε μύτη που λέτε ο Γιλμάζ και οι τιμημένοι και περήφανοι Έλληνες του στήσανε και πάλι τον απήθμενο κώλο τους. Πρώτα το ξέραμε μόνο εμείς, τώρα το ξέρουν όλοι πως οι εθνικοί μας άνθρωποι και οι θεμιστόπολοι, αποδείχτηκαν ασελγείς και αβυσσαλαίοι κώλοι. Μόνη εξαίρεση τα τέσσαρα μπαμ των σαρανταπεντάρηδων σε αντίστοιχα οτομομπίλια Τούρκων πραχτόρων.

Ανάπηρε έλα στο ύψος σου – χωρίς να μου φορέσεις μπότες με 40 πόντους τακούνι, όπως κάνει ο βιτσιόζος νάνος που το παίζει και αρχηγός – και αποφάσισε ν' ανάψεις εκείνο το κερί που κράταγες στην υποδοχή του Κουφού, για να φωτιστούμε λίγο και εμείς, καθότι συχνά τα μπλακ-άουτ της ΔΕΗ.

Και φτάνουμε στις 28 Ιούνη και η εκκλησία μας εορτάζει τον Κύρο και τον Ιωάννη τον μη χρηματιζόμενο και την νύφη την πλήρωσε ο Νορντίν, ναυτικός ακόλουθος και επίσημος χαφιές των αφεντικών μας και εν συνεχεία φτάνουμε, παραμονές δεκαπενταύγουστου στον Βύρωνα και για πρώτη φορά οι επίσημοι σφαλιαροφίχτες του κράτους φώναζαν να τους σώσουν οι μονίμης σφαλιαριζόμενος πολίτες. Εκεί δεν λέω οι σαρανταπεντάρηδες δεν έκαναν καλή δουλειά. Έπρεπε να έβγαζαν τα καλόπαιδα γυμνά να κάνουν παρέλαση στο δρόμο, τέλος πάντων. Ας ξαναγυρίσουμε τώρα στην ποίησι.

> Κι ο νόμος ο πιο δίκαιος αν είναι στο χαρτί
> όταν οι ασυνείδητοι κρατάνε την αρχή
> πάντα θα βρουν την πανουργία
> να κάμουν όταν χρειαστεί την ατιμία.

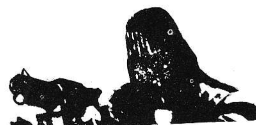
Μήπως τώρα θέλετε να σας θυμίσω την γνώμη του κόσμου για την δικαιοσύνη, και δεν λέω για τους εθνοπατέρες και λοιπούς επισήμους, άμα τάχεις τα ριάλια και τα πεντόβολα στην πούγκα σώθηκες αλλέως και επειδή δικάζουν πάντα κατά συνείδηση... ό έφαγε η μαρμάγκα. Γενάρης λοιπόν 10 και 18, του αγίου Δομετιανού, βοήθειά μας και ποινή επιπλήξεως σε Ανδρουλιδάκη και Ταρασουλέα. Στήν μία περίπτωση έδρασε και το εθνικό σύστημα υγείας και τον αποτελείωσε τον άνθρωπο. Φέτες τον κόψανε. Ούτε λείψανο αγίου προς πώληση φυλαχτών να ήτανε.

Αισίως φτάνουμε στον Μάιο στις 8 με μία Μιμή γυμνή στο χέρι. Όλες οι φυλάδες με γυμνά τις Μιμής. Δεν ξέρω αν αυτή είναι η αιτία πάντως από λάθος υπολογισμό σώνεται ο Πέτσος ο οποίος σε ανακοίνωση που ακολούθησε αποκαλείται πράγματι χοντρόπετσος. Δεν συμβαίνει όμως το ίδιο, στις 26 Σεπτέμβρη ημέρα της μεταστάσεως του Ιωάννου, με τον Μπακογιάννη και κλάμα οι νεοδημοκράτες και οι πολιτικάντηδες γιατί φάγανε ένα δικόν τους, τόσο καιρό που τρώγανε άλλους δεν τους ένοιαζε. Και χοντρή υπεράσπιση για το άδικο της ενέργειας των τρομοκρατών, με μιά λογική σαν αυτή που μας κυβερνάει από ιδρύσεως δεξιάς. Δεν τους ενδιέφερε αν είχε κλέψει, διότι βάσει του νόμου τάδε, παράγραφος δεινα, εδάφιον χέσε μέσα, είχε παρέλθει ο χρόνος και το αδίκημα είχε παραγραφεί, προς τι λοιπόν η εκτέλεση, αθώος ο μακαρίτης.

Αυτά λοιπόν ανάπηρε συμβαίνουν και εσύ περίμενε αλλαγές στα ταμεία και στις συντάξεις. Μετά τράβα και το καζανάκι.

Πάντα δικός σας
Ο Καταράχτης

ΡΙΖΕΣ...

Του Βασίλη Μισύρη
Λογοτέχνη - Συγγραφέα

Είναι παράδοξη, στ' αλήθεια, η διαπίστωση ότι, σ' αυτή την χώρα που οι κάτοικοί της ζουν μέ καί από τις αναμνήσεις του παρελθόντος, η Εθνική συνείδηση έχει αποκτήσει τόσο μεγάλη ελαστικότητα, ώστε οι μισοί πολίτες να χαρακτηρίζονται σαν προδότες, από τους άλλους μισούς!

Αποφάσισα να σκύψω με σεβασμό τα μάτια μου, πάνω στο ζήτημα του εθνικισμού και ίσως καταφέρω να δώσω και γω κάτι. Αναγνωρίζω ότι δεν είμαι ούτε ομοφυλόφυλος ούτε κομμουνιστής και ελπίζω ότι αυτά μου τα δυο μεγάλα μειονεκτήματα να μην σταθούν εμπόδιο στην προσπάθειά μου.

ΕΘΝΟΣ

Για να μπούμε στο πνεύμα της Εθνικής συνείδησης, θα πρέπει πρώτα να εξετάσουμε τι σημαίνουν οι λέξεις οικογένεια, φύλο, φυλή, έθνος.

Η οικογένεια δεν αποτελείται απλώς από τον πατέρα, την μητέρα και τα παιδιά, αλλά συγχρόνως και από τα εγγόνια, τα δισέγγονα, τα εξαδέλφια, έως νιοστό βαθμό. Είναι αυτό που λέει ο λαός σόι, σειριά, τζάκι και που φέρει το όνομα του αρχικού γενάρχη Μαυρομιχαλαίοι, Κολοκοτρωναίοι, Ράλληδες...

Ο Πλήθων ο Γεμιστός, αυτός ο μεγάλος οραματιστής της επανένταξης του Ελληνικού γένους στον πολιτικό χάρτη της Ευρώπης, θεωρούσε την οικογένεια σαν το πρωταρχικό κύτταρο μιας οργανωμένης κοινωνίας και πάνω σ' αυτήν στήριξε την φιλοσοφία του εταιρισμού.

Τετρακόσια ολόκληρα χρόνια, τα μεγάλα ελληνικά τζάκια των Καλέντζηδων, των Μπούα - Γρίβα - Διγενή, των Υψηλάντηδων και των Παλαιολόγων παρενοχλούσαν συνεχώς τον Τούρκο, μέχρις ότου κατάφεραν να επιτύχουν τον ξεσηκωμό.

Η οικογένεια γεννιόταν, μεγάλωνε και πολλαπλασιαζόταν γαλουχημένη από τους μύθους και τις παραδόσεις του πρώτου πατέρα που παρέμενε ισόβιος αρχηγός της.

Τα αγόρια έφτιαχναν τα δικά τους κλαριά, πολλαπλασιάζοντας έτσι το μέγεθος αυτού του ανθρωπολογικού δένδρου και δημιουργώντας μια κοινωνική εστία μ' έναν σεβαστό αριθμό ατόμων και με νόμους που στηρίζονταν στις πεποιθήσεις του πρώτου ιδρυτή της οικογένειας.

Αυτοί οι κλάδοι ονομάζονται φύλα από το φύλο του γενάρχη. Για παράδειγμα η οικογένεια που δημιούργησε ο Δώρος ονομάσθηκε φύλο του Δώρου.

Πολλά τέτοια φύλλα που είχαν τον ίδιο γενάρχη αλλά διαφορετικά ονόματα έφτιαχναν μια φυλή! Όπως τα εγγόνια και τα δισέγγονα του Δώρου την φυλή των Δωριαίων!

Η πρώτη, η μεγάλη, η βασική αρχή των νόμων κάθε φυλής, ήταν η οικογενειακή τιμή που είχε ανατομική έννοια, τοποθετημένη στα γεννητικά όργανα του θηλυκού και αφορούσε ακριβώς την παρθενία τους. Γνωρίζοντας τις περί έρωτος δοξασίες των προγόνων μας, ασφαλώς και μας προκαλούν την απορία τέτοιες συνήθειες. Αυτό όμως ισχύει μόνον γι' αυτούς που αγνοούν τα πάθη αυτού του ταλαίπωρου γένους.

Γιατί αυτό το μέτρο, που έφτασε στο σημείο να εξομοιωθεί με το ήθος και την ηθική, απέβλεπε στην διατήρηση της φυλής των ελλήνων και στην αποφυγή επιμιξίας με αλλόφυλους!!!

Τα αρσενικά ήταν υπεύθυνα για την τιμή της οικογένειας. Παράβαση αυτού του νόμου εκ μέρους της αδελφής ή κάποιου άλλου θηλυκού εσήμαινε θάνατο!

Όλα μαζί τα φύλα και οι φυλές, στενά και εξ αίματος συγγενικές, απετέλεσαν μια μεγάλη ενιαία φυλή που ονομάσθηκε ΕΘΝΟΣ.

ΕΘΝΟΣ λοιπόν, που κυριολεκτικά σημαίνει πλήθος, κοπάδι, σύννεφο ομοειδών ονομάζεται η μεγάλη φυλή που αποτελείται από πολλές μικρότερες φυλές και που έχουν τον ίδιο γενάρχη, την ίδια γλώσσα, τα ίδια, με μικρές παραλλαγές, ήθη και έθιμα και την ίδια φυλετική εθνική συνείδηση.

Η μεγάλη φυλή των Ελλήνων αποτελείται από τέσσερες κύριες φυλές. Την Ιωνική, την Δωρική, την Ιλλυρίδα και την Αιολική που υποδιαιρούνται σε πολλές άλλες μικρότερες ονομάζονται Ελληνικές, από το όνομα του αρχικού γενάρχη και μιλάνε μια κοινή γλώσσα την Ελληνική. Πολλοί ιστορικοί, εθνολόγοι και ερευνητές αξιόλογοι, απεχθάνονται και αρνούνται την ύπαρξη της μεγάλης φυλής την οποία δέχονται μόνον με την λέξη έθνος ενοώντας φυσικά το ίδιο πράγμα.

Για παράδειγμα ο Άρης ο Πουλιανός όταν ακούει για φυλή των Ελλήνων γίνεται... θηρίο. Κατά την άποψίν του, έθνος ονομάζεται η ένωση πολλών φυλών που έχουν συγγενική καταγωγή μιλάνε την ίδια γλώσσα έχουν τα ίδια ήθη και έθιμα. Δηλαδή άλλαξε ο Μανωλιός κι έβαλε τα ρούχα του αλλοιώς.

Άλλοι λένε, σε ότι αφορά τους Έλληνες, πως δεν είναι ανάγκη οι φυλές που αποτελούν το έθνος

τους να είναι συγγενικές, αρκεί να σκέπτονται Ελληνικά.

Δεν μας εξηγούν όμως, πως μπορεί κανείς να σκεφτεί έτσι άμα δεν έχει Ελληνική Φυλετική Εθνική συνείδηση;

Η βασική αιτία αυτής της αντίρησης εστιάζεται στο γεγονός ότι θεωρούν αυτήν την μεγάλη φυλή, σαν βασική αιτία των φυλετικών διακρίσεων! Και βέβαια σ' ένα κράτος δικαίου όλοι οι πολιτογραφημένοι σ' αυτό πολίτες, άσπροι, κόκκινοι, μαύροι, κίτρινοι είναι ίσοι μπροστά στον νόμο και στην απονομή των προνομίων δεν επιτρέπονται φυλετικές διακρίσεις. Πιστεύουμε ακράδαντα πως υπάρχει μεγάλη διαφορά του ρατσισμού από την διαφύλαξη της φυλής. Άλλο ρατσισμός, που αποτελεί ένα βάρβαρο κοινωνικό φαινόμενο και που χαρακτηρίζει τους εξανδραποδιστές και άλλο προάσπιση των ιδανικών, της ύπαρξης της φυλής. Και είναι παγκόσμια γνωστή η φιλία που δείχνουν οι Έλληνες προς τους ξένους, που εκφράζεται με την λέξη φιλοξενία, μια λέξη τοποθετημένη στον Όλυμπο και εξισωμένη στο πρόσωπο του Δία Ξένιου , με τον πατέρα των θεών. Γιατί σ' ένα έθνος όχι μόνο επιτρέπονται αλλά και επιβάλονται! Κυρίως δε όταν από μια κακότυχη στιγμή χάνει την ελευθερία του. Και αν τότε δεν επικρατήσουν οι φυλετικές διακρίσεις, που ξεχωρίζουν αποφασιστικά τον κατακτητή από τον κατακτημένο, αυτό το έθνος χάνεται εξαφανίζεται χωρίς πιθανότητα λύτρωσης. «Ίτε παίδες Ελλήνων».

Και κάτι τέτοιο λίγο έλειψε να συμβεί με τους Έλληνες, όταν ζώντας επί χίλια χρόνια κάτω από μια διοίκηση διεθνιστική, που ενώ μιλούσε Ελληνικά, **επέμενε να ονομάζεται Ρωμαϊκή.**

Τετρακόσια χρόνια σκλάβοι ενός αλόδοξου, αλόθρησκου και αλόγλωσσου κατακτητή, στάθηκαν ικανά να τους ξυπνήσουν την εθνική φυλετική συνείδηση και να τους οδηγήσουν στην ελευθερία.

Αυτή η φυλετική διάκριση είναι που δίνει στο κάθε άτομο μια ξεχωριστή υπερηφάνεια και χαρίζει στους λαούς την αυτονομία και γι' αυτό τον λόγο ΣΕ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΧΩΡΕΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΕΘΝΙΚΕΣ ΜΕΙΟΝΟΤΗΤΕΣ, που επιμένουν με μανία να διατηρούν την ταυτότητά τους!

ΜΥΘΟΣ

Η ψυχή του έθνους, που κυριολεκτικά το κρατάει στη ζωή, είναι οι μύθοι. Δηλαδή η εξήγηση του τρόπου γέννησης της φυλής, η φιλοσοφία της, τα κατορθώματά της τα ήθη και τα έθιμά της καθώς και οι οραματισμοί της. Η επιμονή στην πρώτη μορφή των μύθων αποτελεί τροχοπέδη στην κοινωνική, πολιτιστική και οικονομική εξέλιξη του έθνους. Απ' εναντίας ο μετασχηματισμός των μύθων υποδηλώνει πρόοδο και ανάπτυξη.

Δεν μπορούμε να επιμένουμε στην πόλη κράτος στο δωδεκάθεο πάνθεο, ούτε στο άροτρο του Ισιόδου και στην Μακεδονική φάλαγγα. Σήμερα έχουμε την Ελλάδα κράτος, τους μετασχηματισμούς των θεών σε... αγίους, την μηχανική καλλιέργεια και τους αεροπορικούς σχηματισμούς.

Αλλά! Εκεί που πρέπει να μένει αμετακίνητος ο κάθε Έλληνας είναι στον πρωταρχικό φυλετικό μύθο, η αλλοίωση του οποίου επιφέρει εκφυλισμό, καταστροφή, υποδούλωση.

Δηλαδή στην πεποίθηση ότι αυτόν τον τόπο που λέγεται Ελλάδα τον πρωτοκατοίκησαν οι Έλληνες, που δεν είχαν έλθει από κάπου αλλού σαν κατακτητές, αλλά ΕΙΧΑΝ ΓΕΝΝΗΘΕΙ Σ' ΑΥΤΟΝ.

Ο φυλετικός μύθος, είναι το ΑΛΗΘΙΝΟ αίτιο της δημιουργίας του Έθνους και γύρω απ' αυτόν περιπλέκεται και εξελίσσεται η ιστορία με γεγονότα εμπλουτισμένα από την φαντασία και τους πόθους των Ελλήνων. Ένα τέτοιο αληθινό γεγονός, είναι ο κατακλυσμός. Σύμφωνα με την επιστήμη, πριν περίπου δέκα εκατομμύρια χρόνια η λεκάνη της Μεσογείου ήταν μιά τεράστια έκταση, σωστός παράδεισος, στην οποία ζούσαν διάφοροι λαοί. Η τύξη των παγετώνων και η άφθονη ροή των υδάτων, δημιούργησαν μια τεράστια λίμνη, ενώ οι συνεχείς, λόγω του ζεστού κλίματος, σχηματισμοί υδρατμών και νεφών επέφεραν καταρρακτώδεις βροχές που σε σχετικά μικρό διάστημα μετέβαλαν την Μεσόγειο σε μια τεράστια θαλάσσια λεκάνη.

Αυτό το φυσικό φαινόμενο είχε σαν αποτέλεσμα τον πνιγμό εκατομμυρίων σπηλαιοδιτών και τρωγλοδυτών, πολλοί από τους οποίους είχαν σχηματίσει μικρές κοινωνίες.

Καί όπως συμβαίνει με όλες τις μεγάλες καταστροφές, διασώθηκαν αρκετοί αντιπροσωπευτικοί ανθρώπινοι φυλετικοί τύποι, ικανοί να διαιωνίσουν το πολυμήχανο αυτό είδος πάνω στην ταλαίπωρη γη. Σ' αυτόν ακριβώς τον αληθινό μύθο στηρίζεται η φυλετική πίστη των Ελλήνων που είναι καταχωνιασμένη στο υποσυνείδητο του Έλληνα και που σε κάθε δύσκολη για το έθνος στιγμή κατακυριεύει ολόκληρη την συνείδησή του.

«Όταν λοιπόν άρχισε η τραγωδία, ένας από τους κατοίκους της μετέπειτα ένδοξης ψωροκώσταινας, ο Δευκαλίων, κατάλαβε τι θα γινόταν, φώναξε την κυρά του την Πύρρα και της είπε:

– Γυναίκα, φαίνεται ότι κάποια στραβοδουλειά κάναμε και θύμωσε ο νεφεληγερέτης. Σίγουρα ο Δίας, θα μας κάψει με τους κεραυνούς του και θα μας πνίξει σαν τα ποντίκια. Σχώρνα με και ο θεός σχωρέσει και ζωή στά κατσικομουλαράκια μας! Έφτιαξε που λέτε μια ξύλινη λάρνακα, κοινώς κιβούρι ή νεκρόκασα, ξάπλωσε μετά της εριτήμου

συζύγου του, έβαλε δίπλα του κι ένα σακί φασόλια μισοβρασμένα, για να μην πάνε νηστικοί στον Άδη και ετοιμάσθηκε να περάσει τον Αχέροντα.

Τα νερά όλο ανέβαιναν και επί εννιά μερόνυχτα η λάρνακα ταξίδευε του καλού καιρού, σαν βάρκα, μέχρις ότου σταμάτησαν οι βροχές και βρήκε αραξοβόλι σε κάτι βραχάκια του Παρνασσού.

Ναυαγός ο κακόμοιρος ο Δευκαλίων, βγήκε έξω και δόξασε τον Δία κάνοντάς του θυσία μιά ζεστή φασουλάδα, μήπως τυχόν θυμώσει και ξαναρχίσει τους κεραυνούς του και κοίταξε να φτειάξει καινούργιο σπιτικό. Λένε, ποιος ξέρει, πως άρχισε από την ζωχάδα του να πετροβολάει τις γύρω ρεματιές και ότι όπου έσκαγε κάθε πέτρα έβγαινε κι ένας άνθρωπος, έως ότου σχηματίσθηκε ένας λαός. Ξέρετε στην γλώσσα του, ο Δευκαλίων, την πέτρα την έλεγε λάας.

Αηδίες. Εγώ δέν παραδέχομαι ότι ο λαός μας είναι... ντουβάρι καμωμένος από... ξερολιθιά.

Νομίζω ότι ο προπάπος μας ο Δευκαλίων, επιτέλους μόνος με την προγιαγιά μας την Πύρρα την τσαχπίνα, έβαλε μπροστά το τεντωμένο φύλο του και άρχισε να αραδειάζει παιδιά. Ένα απ' αυτό, διαόλου κάλτσα το αφιλότιμο, τον βασάνισε πολύ.

– Μωρή αθεόφοβη, φώναξε στην κυρά Πύρραινα. Πώς να το βγάλουμε μωρή αυτό το σκασμένο;

Ειπώθηκαν πολλά ονόματα. Τι γκραικός, τι Βιλάνος, τι Γκάγκαρος έως ότου επικράτησε «και το όνομα αυτού Έλληνας»! Αμήν. Πολλή γρήγορα τα Δευκαλιωνάκια θηλυκά κι αρσενικά ξαμολύθηκαν για ζευγάρωμα. Βέβαια δύσκολα τα πράγματα μετά από τέτοια καταστροφή. Πονηρός όμως και λαύρος ο Έλληνας ανοιγόκλεισε σαν λαγωνικό τα ρουθούνια του και άρχισε να τρέχει προς τα βόρεια. Φαίνεται πως εκεί ψηλά προς την Δωδώνη μεριά, κάτι αρκουδόβλαχοι τσομπαναραίοι είχαν γλιτώσει το πνίξιμο. Ήταν οι «ανιπτόποδες Πελασγοί» δηλαδή οι βρωμοποδαράδες Πελασγοί και με συγχωρείται αλλά έτσι τους λέει ο Όμηρος. Τί νάκαναν τα Δευκαλιωνάκια;

– Γυναίκα δώς μου Δία μου κι ας είναι και βρωμοπόδαρη! Φώναξε ο Έλληνας.

Έτσι μετά πολλών τιμών, αυλών και κροττάλων έγινε το συμπεθεριό με τους Πελασγούς και ο Έλληνας παντρεύτηκε την όμορφη «νύμφη» των βουνών Ορσηΐδα.

Μαζί της απέκτησε τρία παιδιά, τον Δώρο, τον Αίολο και τον Ξούθο που κι αυτοί, σπορίτες και γόνιμοι, έφτειαξαν με τη σειρά τους φύλα, και φυλές που αποτελούν την μεγάλη φυλή των Ελλήνων.

Το ίδιο βέβαια έκαναν και τ' άλλα αδέλφια του προπάπου μας. Συγγενείς μας κι αυτοί, μην το ξεχνάμε.

– Καλέ τι λέτε; μου απαντάει κάποιος Μωσαϊστής. Ποιός Δευκαλίων; Ο Νώε παιδί μου, ο Νώε, έτσι τον έλεγαν! Και ποιος Δίας; Ο θεός θύμωσε για τις αμαρτίες των ανθρώπων και τους τιμώρησε. Βλέπεται από τότε όλοι οι θεοί ήταν τιμωροί. Μην κοιτάτε τον δικό μας τον φιλέσπλαχνο που πήγε και σταυρώθηκε.

Κάπως έτσι λοιπόν έγιναν τα πράγματα.

Τώρα βέβαια και σεις με το δίκιο σας θα μου πείτε. Ρε τι παραμύθια είν' αυτά που μας λες; Για χαζούς μας περνάς; Και όμως! Οι Εβραίοι κατάφεραν να κάνουν τον μύθο τους θρησκεία στην οποία πρέπει να πιστεύει όλη η «Ελλάς Ελλήνων Χριστιανών». Και γιατό γιατί ο Νώε, πιο πονηρός από τον Δευκαλίωνα, έστειλε προς τα μέρη μας έναν του γυο, τον Αυνάν και μας έμαθε τον... Αυνανισμό.

Δεν διακατέχομαι από αντισωνιστικά συναισθήματα ούτε είμαι αντίθετος προς την θεωρεία του Νώε αφού δέχομαι πως και άλλοι λαοί διασώθηκαν. Αυτό όμως αφορά τους Ισραηλίτες. Πρέπει όλοι να καταλάβουμε ότι οι Έλληνες έχουν τον δικό τους γενάρχη.

Από τον ΜΥΘΟ στην ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

Είναι αλήθεια ότι ο Θουκιδίδης εξετάζοντας την προέλευση των ονομάτων Ελλάς - Έλληνες ομολογεί ότι «μου φαίνεται πως το όνομα αυτό (Ελλάς) δεν αφορούσε ολόκληρη την χώρα... και πουθενά (ο Όμηρος) δεν ονομάζει (Έλληνες) όλους αυτούς ή τους άλλους από την Φθιώτιδα που ήσαν μαζί με τον Αχιλλέα, αλλά τους αποκαλεί Δαναούς, Αργείους, Αχαιούς». Σαφώς ο Όμηρος με τον στίχο «οι τ' είχον Φθίην ηδ' Ελλάδα καλλιγύναικα» εννοεί την περί των Φαρσάλων χώρα και όχι ολόκληρη την Ελλάδα.

Το εθνικό όνομα καθορίζεται πάντα, από αυτό του πολυανθρωπότερου και ισχυρότερου φύλου ή δίδεται από αυτό κάποιου κατακτητή που εγκαταστάθηκε δια της βίας, όπως Τούρκος - Τουρκία, Βούλγαρος - Βουλγαρία.

Όπως από τα ιερά κείμενα των προγόνων μας συμπεραίνεται και ολιγάριθμο και σχετικά ασθενές φύλο ήταν οι Έλληνες και σε καμιά περίπτωση δεν εγκαταστάθηκαν σ' αυτό τον τόπο διά της βίας των όπλων. Δηλαδή δεν έγινε ποτέ κάποιος πόλεμος μεταξύ Ελλήνων και Μακεδόνων, Ελλήνων και Αθηναίων ή Ελλήνων και Σπαρτιατών. Πώς λοιπόν οι σκληροτράχηλοι Μακεδόνες, οι περισπούδαστοι Αθηναίοι, ή οι υπερήφανοι Σπαρτιάτες εδέχθηκαν να υιοθετήσουν σαν εθνικό τους όνομα αυτό του σχετικά ασήμαντου φύλου των Μυρμιδόνων Ελλήνων; Ελλάς και Έλλην όπως επίσης Ελλοί, Ελλοπία και Έλλα πρωτοσυναντιώνται κατ' αρχάς στην Ήπειρο «έστι τις Ἑλλοπία πολυλήιος ἠδ' εὐλείμων». Ότι τα ονόματα Ελλοί και Έλληνες είναι ένα και το αυτό, εξάγεται και από το ότι ο Ησύχιος

ετυμολογώντας τις λέξεις γράφει: «Ελλοί Έλληνες καί οἱ ἐν Δωδώνῃ ἱερείς καί Έλλα τό ἱερόν τῆς Δωδώνης».!!!

Πιο αποφασιστικός ο Στέφανος Βυζάντιος επιμένει ότι: «Ἑλλάς ἀρχαῖα περί τήν Δωδώνην καί τόν Ἀχελῶον; ὤκουν γάρ οἱ Ἑλλοί, ἐνταῦθα καί οἱ καλούμενοι τότε μέν Γραικοί νῦν δέ Ἕλληνες»!!

Από την Θεσπρωτία, που κατά τον Αριστοτέλη ονομαζόταν Ελλάς, ξεκίνησαν οι Έλληνες και κατά τον Ηρόδοτο εγκαταστάθηκαν στη Θεσσαλία, όπου και μας τους παρουσιάζει ο Όμηρος σαν άνδρες του Αχιλλέα από την Φθία.

Ελλοπία ονομαζόταν αργότερα και ο περί τας Θεσπιάς τόπος, όπως επίσης και αυτός των Ωρειτών της Εύβοιας. Ακόμα στην Οδύσσεια το όνομα Ελλάς υποδηλώνει την Στερεά σε αντίθεση με την Πελοπόννησο.

Οι συνεχώς μετακινούμενοι Ηπειρώτες πολύ σύντομα (στην εποχή του Ησιόδου) κάνουν το όνομα Έλλην γνωστό και στην μεσημβρινή Ελλάδα, όπως ο ίδιος ο Ησίοδος τονίζει: «ὁ ἠέλιος... βράδιον δέ Πανελλήνεσι φαείνει... Ἑλλάδος εξ᾽ ἱερῆς ἐς Τροίαν καλλιγύναικα». Κατά τον έβδομο π.χ. αιώνα ο Αρχίλοχος βρίσκει την ευκαιρία να γράψει «Πανελλήνων ὀϊζύς εἰς Θᾶσον συνέδραμον», ενώ στην Ολυμπία ανακαλύπτεται επιγραφή του ίδιου αιώνα με την φράση «Ελλανοδίκης».

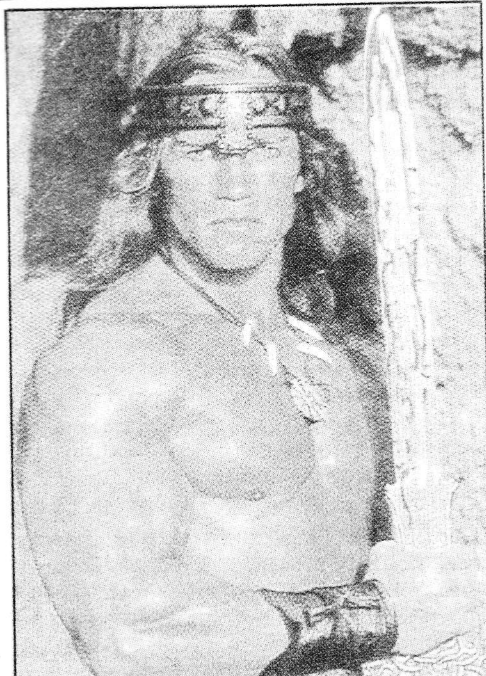
Τον έβδομο λοιπόν προ Χριστού αιώνα, σαν δηλωτικό της όλης φυλής, θεωρείται αναγκαίο απαξάπαντες οι ομόφυλοι να ονομάζονται ΠΑΝΕΛΛΗΝΕΣ.

Με το πέρασμα του χρόνου κόπηκε το ΠΑΝ και έμεινε το ΕΛΛΗΝΕΣ, γεγονός που δημιούργησε την παροξυτονία Έλλην - Έλληνος αντί Ελλήν - Ελλήνος.

Είναι παράδοξο και πρωτοφανές στην παγκόσμια εθνολογία, αυτό το κατόρθωμα της μικρής οικογενειακής ομάδας των Ελλήνων να δώσουν το οικογενειακό τους όνομα στα άλλα πανίσχυρα συγγενικά τους φύλλα, που το εδέχοντο οικειοθελώς και με χαρά. Ο Σπαρτιάτης με υπερηφάνεια τονίζει στις Θερμοπύλες την Ελληνική του καταγωγή, ενώ ο Μακεδών καυχάται λέγοντας «Αὐτός τε γάρ Έλλην εἰμί».

Και η απάντηση που δίδεται στο ερώτημα που γεννιέται, συνοψίζεται στις λέξεις ΔΕΛΦΟΙ - ΟΛΥΜΠΙΑ. Και οι δυο αυτές μοναδικές εστίες του παγκόσμιου πολιτισμού που γέννησαν, τον Ουμανισμό τις ίδρυσαν Έλληνες ιερείς του Δωδωναίου Δία, μετακινηθέντες από την μικρή χώρα των Πελασγών, την Ελλοπία.

Μπροστά στο μεγαλείο και την υψίστη ακτινοβολία αυτών των δύο λατρευτικών κέντρων, ο κάθε όμαιμος κάτοικος αυτής της χώρας, υπενθύμιζε σε όλους την συγγένειά του με τους Δελφούς και την Ολυμπία επιμένοντας ότι όχι μόνον οι ιερείς αυτών

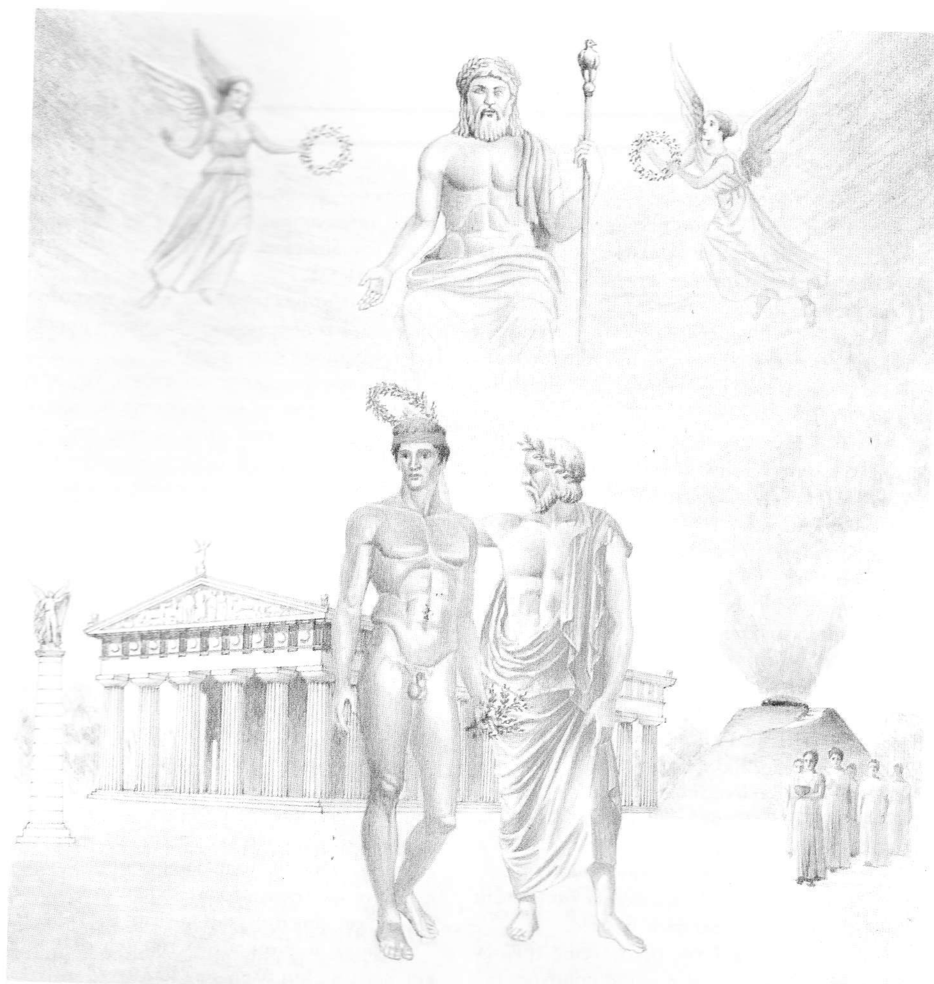
των κέντρων αλλά πως και αυτοί είναι Έλληνες. Υψίστη λοιπόν ηθική υποχρέωση επέβαλε το εθνικό μας όνομα. Φυσικά εμείς οι Χριστιανοί, που πιστεύουμε ηλιθίως ότι οι πρόγονοί μας ήταν ειδωλολάτρες (λες και μεις δεν κάνουμε χιλιάδες μετάνοιες μπροστά στην εικόνα του Άγιου Παχούμιου), δεν μπορούμε να καταλάβουμε ή καλύτερα να συνειδητοποιήσουμε την σημασία αυτών των Ελληνικών εστιών.

Και όμως! Ο Πανάγιος Τάφος ή η Παναγία της Τήνου ωχριούν μπροστά στην μεγαλοπρέπεια και την αξία των Δελφών, που αν μη τι άλλο σαν κέντρο λατρείας είχε ουσιαστική σημασία καθορίζοντας την μοίρα των Ελλήνων και δεν ήταν τόπος πανηγυρικού και γυφτομαζώματος. Ο σημερινός ΟΗΕ ελάχιστα αγγίζει τις Δελφικές αμφικτυονίες.

Οι σημερινοί Ολυμπιακοί αγώνες των «φτιαγμένων επιδόσεων», είναι μια αστεία απομίμηση, μπροστά στο μεγαλείο του Ουμανισμού της αρχαίας Ολυμπίας.

Για ποιά προσέγγιση των λαών και για ποια Ειρήνη μιλάει ο σημερινός Ολυμπισμός; Στην εποχή των παπούδων μας κατά την διάρκεια των αγώνων και πριν απ᾽ αυτούς, βασίλευε πραγματική ειρήνη και οι νικητές των αγωνισμάτων, απολάμβαναν τιμές ηρώων και ημιθέων...

Αυτά τα κέντρα που τα επισκέπτονται όχι μόνον οι Έλληνες αλλά και ξένοι αλλόφυλοι για να ζητήσουν κάποια συμβουλή, πέραν όλων των άλλων, αποτελούσαν και έδρες πραγματικού πολιτισμού, αληθινά μουσεία, με τα περίφημα έργα πλαστικής

και εικαστικής τέχνης και με τα πάνσοφα ρητά, τα σκαλισμένα στην πέτρα.

Από τους Δελφούς και την Ολυμπία ξεκινάει η έννοια της εθνικής ενότητας και οι κοινές πλεονομασίες ΕΛΛΑΣ - ΕΛΛΗΝ. Αυτό το όνομα είχαν οι ιερείς του Δωδωναίου Δία που ξεκίνησαν πρώτα από την Θεσπρωτία και μετά από την Θεσσαλία για να διαδώσουν την θρησκεία των Ελληνικών θεών έδρα των οποίων παρέμενε πάντα ο Όλυμπος. Ο Ηρόδοτος (Η΄, 44) δίνει την εικόνα του έθνους των ελλήνων με τις φράσεις: «Τό ὅμαιμον τε καί ὁμόγλωσσον καί θεῶν ἱδρύματά τε κοινά καί θυσίας ἤθεά τε ὁμότροπα».

ΕΘΝΙΚΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ

Εθνική συνείδηση ονομάζεται η εδραιωμένη στο υποσυνείδητο του ατόμου, απόλυτος γνώση, της καταγωγής του, της πατρίδας του, της φιλοσοφίας του και της ιστορίας του.

Αυτή η γνώση προσδίδει υπευθυνότητα και αιτιολογεί τα οράματα, της προσδοκίες και τις εθνικές διεκδικήσεις.

Η ελληνική οικογένεια ζούσε πάντα με το όραμα του μύθου της φυλής και της αρχαίας της φιλοσοφίας. Με την πάροδο του χρόνου, ανασχηματίστηκαν οι μύθοι και προσαρμόσθηκαν στο γενικό πλαίσιο της ένωσης των δύο φιλοσοφιών, της χριστιανικής με την Ελληνική, για να δημιουργηθεί αυτή η περίφημη πίστη των Ελλήνων η Ελληνοορθοδοξία.

Τα κύρια στοιχεία αυτής της φιλοσοφίας, στοιχειοθετούν το τρίπτυχο της μεγάλης ιδέας, που εκφράζεται με τις λέξεις ΠΑΤΡΙΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

Η πρώτη (πατρίς) δηλώνει, όχι μόνον έναν εδαφικό χώρο περικλειόμενο από κάποια σύνορα, η φύλαξη των οποίων εναπόκειται στον πατριωτισμό των Ελλήνων, ή τον ειδικό τόπο γέννησης του καθ' ενός χωριστά, αλλά συγχρόνως υποδηλώνει και κάθε μέρος Ελληνικό που σήμερα βρίσκεται κάτω από κάποια ξένη κατοχή όπως επίσης ό,τι ορατό ή αόρατο υπάρχει σ' αυτούς τους τόπους. Μια χούφτα χώμα από την Πωγωνιανή, ένα ξερό κλαδί από την Σμύρνη, μια ανάσα αγέρα από την Οχρίδα, μια φωτεινή αχτίδα περασμένη μέσα από τα πολύχρωμα τζάμια του τρούλου της Αγιά-Σοφιάς, μια γουλιά πηγαδίσιο νερό από τον Πόντο, μια φωνή ή ένα κλάμα κάποιου «μειράκιου Ερετρικού», μπορούν εύκολα να αποδώσουν την έννοια της πατρίδας για την οποία ο κάθε εθνικά σκεπτόμενος Έλληνας είναι έτοιμος να δώσει ακόμα και αυτή την ζωή του: «Θεία η δόξα μια φορά κανείς πεθαίνει»! Πατρίδα!

Από το πατήρ, η γη των πατέρων.

Η γη που μας γεννάει, που μας μεγαλώνει και που στο τέλος μας δέχεται στα σπλάχνα της για να μας κάνει πέτρες, μάρμαρα και μνημεία, αδιάψευστα τεκμήρια μιας αδιαφιλονίκητης κληρονομιάς. Η δεύτερη (θρησκεία) δημοσιοποιεί την σύγχρονη ελληνική φιλοσοφία η οποία ενώ δεν αποποιείται τον αρχαίο μύθο, τον εναρμονίζει με τον χριστιανισμό.

Η ιδεολογία της αθανασίας της ψυχής της οποίας η κάθαρση γίνεται μόνον θεία βουλήσει, μετά θάνατον από έναν υπέρατο κριτή, όλ' αυτά τα νεοπλατωνικά στοιχεία, έδωσαν μιαν άλλη όψη στον Χριστιανισμό τροφοδοτώντας με ελπίδα την ανθρωπότητα.

Το κήρυγμα της αγάπης και της θυσίας, που ο ίδιος ο Ναζωραίος εφάρμοσε, ανέβασε στα ύψη την ελληνική φιλοσοφία ενώνοντας τους Έλληνες μ' έναν δεσμό φιλίας ακατάλιτο. Και αν το γένος ξεπετάχτηκε από τις στάχτες του, αυτό κατά κύριο λόγο το οφείλει στην Ελληνοορθοδοξία. Και γι' αυτή την πίστη ένας Έλληνας με εθνική συνείδηση εύκολα δέχεται να ανασκολοπιστεί!

Η τρίτη (οικογένεια) είναι η αρχή που αποτελεί το ήμισι του παντός και που με δέος η πολιτεία πρέπει να στρέφει προς αυτήν την προσοχή της. Χωρίς συγκροτημένη και ευημερούσα οικογένεια σίγουρα το γένος οδηγείται στον θάνατο.

Σήμερα που οι δεσμοί της οικογένειας τρίζουν συνθέμελα, αντιμετωπίζουμε σοβαρό δημογραφικό πρόβλημα. Οι γεννήσεις είναι λιγώτερες από τους θανάτους και κινδυνεύουμε να μεταβληθούμε σε έθνος γερόντων. Είναι απαράδεχτο για έναν έλληνα που αυτοαποκαλείται εθνικιστής να μην δημιουργεί οικογένεια. Και το κράτος είναι ανάγκη να στρέψει την δραστηριότητά του και την στοργή του στην ελληνική οικογένεια.

Εθνικιστής

Προσπαθήσαμε να αποδώσουμε το νόημα του έθνους των Ελλήνων καθώς και αυτό της εθνικής συνείδησης όπως σκιαγραφούνται μέσα στα ιερά κείμενα των προγόνων μας και στην σημερινή πραγματικότητα.

Αυτή ακριβώς η φιλοσοφία, αυτή η ιδεολογία που συνεπαίρνει και φανατίζει κάθε αγνή ελληνική καρδιά, ονομάζεται ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ, ενώ αυτός που είναι διατεθειμένος να θυσιαστεί γι' αυτά τα ιδανικά, αυτός που όχι μόνον προασπίζεται τα συμφέροντα της πατρίδος του αλλά ζει και αναπνέει με το όραμα του λυτρωμού των σκλαβωμένων ελληνικών τόπων, φέρει τον τίτλο του ΕΘΝΙΚΙΣΤΗ.

Όταν στο όνομα του αληθινού θεού άρχισε να γίνεται πραγματικότητα ο ματωμένος γάμος της Ελληνικής φιλοσοφίας με την Χριστιανική, όποιος επέμενε στα «πάτρια ήθη» αρνούμενος να δεχθεί τον διεθνισμό του Πατριαρχείου ονομαζόταν ΕΘΝΙΚΟΣ.

Αυτός ο χαρακτηρισμός ήταν αρκετός για να οδηγήσει, τον έτσι χαρακτηριζόμενο, μπροστά στο ιερό γραφείο και στην πυρά...

Ο εθνικός απετέλεσε επί αιώνες την πέτρα του σκανδάλου, μέσα σε μια τεράστια θεοκρατική αυτοκρατορία, που ενώ στον βασικό της φυλετικό κορμό ήταν ελληνική, μεταχειριζόμενη στον γραπτό και προφορικό λόγο, στους νόμους και στις διαταγές, την σοφία και την ελληνική γλώσσα, ήθελε σώνει και καλά να την λένε Ανατολική Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία και τους υπηκόους της όχι Έλληνες, αλλά Ρωμαίους Χριστιανούς πολίτες! Και μου έρχεται στο μυαλό η θλιβερή τύχη που επεφύλαξε η μοίρα σ' έναν μεγάλο Βενετσιάνο πρεσβευτή, στα 1171.

«Φορτωμένος με τα παράσημα της Γαληνοτάτης Δημοκρατίας του Αγίου Μάρκου και με τον αέρα της μόρφωσης και της δύναμης, μπήκε στην μεγάλη αίθουσα του παλατιού συνοδευόμενος από δύο καρδινάλιους και την διπλωματική του ακολουθία.

Μπροστά του και επί χρυσού θρόνου, περιστοιχιζόμενος από ένα πλήθος ρασοφόρων συμβούλων περίμενε ο αυτοκράτορας έκανε μια βαθειά υπόκληση και είπε αργά και δυνατά.

– Χαίρε ώ αυτοκράτωρ του ανατολικού Ρωμαϊκού κράτους και όλων των Ελλήνων!

Τι ήταν να πει αυτή την κουβέντα; Βαθειά σιγή και ένα θρόισμα τάραξε την αίθουσα, σαν κι αυτό που ακούγεται όταν τα κοράκια τινάζουν τα φτερά τους. Φρίαξε από τον θυμό του ο ισαπόστολος Μανουήλ και φώναξε οργισμένος.

– Μιαροί! Πώς τολμάτε να χαρακτηρίσετε έναν ελέω θεού αυτοκράτορα, σαν Έλληνα και τους υπηκόους του Έλληνες; Θα λάβετε την τιμωρία που αξίζει σ' αυτήν την μεγάλη προσβολή! Και διέταξε την... τύφλωση του πρεσβευτή!

Αυτός ο πρέσβυς είναι ο μετέπειτα μεγάλος Δόγης της Βενετίας, Ερίκο Ντάντολο, που με εντολή του ο βασιλιάς της Φλάνδρας Μπωντουέν κυρίευσε και καταλήστεψε στα 1204 την Κωνσταντινούπολη».

Ήρωας δεν είναι αυτός που υπερασπιζόμενος την πατρίδα του έπεσε μαχόμενος στα πεδία των μαχών, αλλά αυτός που συνέθετε τον καλύτερο εκκλησιαστικό ύμνο.

Δεν είναι λοιπόν καθόλου παράξενο, που μεγάλοι αυτοκράτορες όπως ο Αλέξιος Κομνηνός, προσλάμβαναν στο στράτευμα μόνον ξένους μισθοφόρους, μη δεχόμενοι τους Έλληνες τους οποίους κυνηγούσαν ανηλεώς. Παρ' όλο το αίμα, τις θυσίες και τα ολοκαυτώματα, ο εθνικός μετά από κάθε

χτύπημα σηκωνόταν σαν τον Ανταίο, πιο δυνατός και πιο ακμαίος για να επιβάλει τελικά την δική του άποψη, που εκφράζει σήμερα η Ελληνοορθοδοξία.

Με την πλήρη επικράτηση του Χριστιανισμού, λογικά, το επίθετο του εθνικού θα έπρεπε να είχε διαγραφεί από το ελληνικό λεξιλόγιο αφού για αιώνες είχε χρησιμοποιηθεί σαν ύβρις τρομερή και σαν κατηγορία ικανή να επιφέρει τον θάνατο.

Εν τούτοις! Αυτοί οι απόστολοι του διχασμού της αγάπης, κατάφεραν να μετασχηματίσουν την... ύβριν και να την οικιοποιηθούν! Έτσι κάθε καλός χριστιανός, κάθε αντιτιθέμενος στα αριστερά κινήματα, κάθε βασιλόφρων, κάθε δεξιός, κάθε αμερικανόφιλος, γαλόφιλος, αγγλόφιλος... αυτοονομάσθηκε... ΕΘΝΙΚΟΦΡΩΝ!!! Στην εποχή μας, όλοι Έλληνες είναι χριστιανοί. Όλοι αγαπούν ο κάθε ένας με τον τρόπο του την Ελλάδα και όλοι αυτοονομάζονται εθνικόφρονες.

Ακόμα και ο Χ. Φλωράκης (και πολύ καλά έκανε) σε πρόσφατη συνέντευξή του, μιλώντας εξ ονόματος του Κ.Κ.Ε. είπε: «Γιατί δηλαδή; εμείς δεν είμαστ' εθνικόφρονες; Εμείς δεν φρονούμε εθνικά; Τι δηλαδή είμαστε ενάντια στα συμφέροντα της εργατιάς και της πατρίδας;» Μπορεί ο καθ' ένας να καυχιέται για την εθνικοφροσύνη του την οποία αμβλύνει και οξύνει ανάλογα με την κομματική του τοποθέτηση, τις ξένες επιρροές και τα ατομικά του συμφέροντα - ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΟΜΩΣ ΕΘΝΙΚΙΣΤΗΣ.

Γιατί ο Εθνικιστής βρίσκεται υπεράνω κομματικών επιδιώξεων και προσωπικών συμφερόντων, κι αν υπάρχει κάτι που μισεί αυτό είναι η ξενοκρατία. Ο Εθνικιστής είναι ένας σύγχρονος εθνικός, που μετέχοντας ενεργά στην πρόοδο αγωνίζεται κι αυτός για το μεροκάματο, γελάει και κλαίει μαζί με όλους τους άλλους πολίτες, αγωνιά για τα χάλια της οικονομίας και η ψήφος του έχει την ίδια αξία με αυτήν των υπολοίπων Ελλήνων.

Είναι αλήθεια ότι πολλοί ταυτίζουν τον ΕΘΝΙΚΙΣΤΗ με τον Αντιδημοκράτη, τον θεωρούν δεξιό, φασίστα, μοναρχικό. Λάθος! Ο Εθνικιστής βρίσκεται σε όλα τα κόμματα και σε όλα τα πολιτεύματα.

Θα μπορούσαμε να αναφέρουμε ένα πλήθος ονομάτων ακόμα και από το Κ.Κ.Ε. όπως ο Κορδάτος και ο Αποστολίδης που διαγράφτηκαν και αποχώρησαν από το κόμμα, όταν αυτό αμφισβήτησε την ελληνικότητα της Μακεδονίας.

Μπορεί η Δημοκρατία να έχει τα τρωτά της και ο καθ' ένας μας να διαθέτει και είναι ικανός να καταμαρτυρήσει, ένα πλήθος παραδειγμάτων φαυλότητας και αδικίας. Είναι λόγος όμως αυτός να αφαιρέσεις από την πλειοψηφία του ελληνικού λαού τον εθνικισμό; ή την δημοκρατία από τον εθνικιστή;

Εδώ, ο τελευταίος βασιλιάς ονόμαζε το πολίτευμά του Βασιλευομένη Δημοκρατία και το καθεστώς της 21ης Απριλίου αυτοαναγορευόταν σαν Προεδρική Δημοκρατία. Δεν θα ήταν υπερβολικό, ούτε θα πρέπει να θεωρηθούμε σαν τρελλοί προγονολάτρες, που ζητάμε την επιείκια προς χάριν των προγόνων μας, εάν υπενθυμίσουμε πως όλα τα γνωστά πολιτεύματα, μηδέ εξαιρουμένης και της κομμούνας, άγουν την καταγωγή τους από την αρχαία Ελλάδα. Και βέβαια, τονίζοντας αυτή την υπενθύμιση κομίζω «Γλαύκαν είς 'Αθήνας!».

Εκεί όμως που το γένος παθαίνει αμνησία είναι στα αίτια που προκαλούσαν την δημιουργία αυτών των πολιτευμάτων. Δηλαδή ξεχνάμε εύκολα αυτόν τον ελληνικό φυλετικό καρκίνο που λέγεται διχασμός! Και θα κουβαλάμε για χρόνια πολλά στην πλάτη μας την δεκαετία του πενήντα. Αυτός ο αλληλοσπαραγμός της φυλής, που τα κατάλειπά του τα πληρώνουμε συνέχεια, θα περάσει στην ιστορία σαν μια ακόμα βλακεία των ελλήνων.

Είμαστε υποχρεωμένοι να δεχτούμε ότι τόσο οι... εθνικόφρονες όσον και... οι μη (τρομάρα μας) εθνικόφρονες πέσαμε θύματα όχι μόνον της ξενοκρατίας, αλλά κυρίως της αιώνιας κατάρας που μας δέρνει. Όλοι πιστεύαμε ότι αγαπούσαμε την πατρίδα μας και πως ότι κάναμε το κάναμε για το καλό της, ενώ στην πραγματικότητα ΟΛΟΙ σκάβαμε όσο πιο βαθειά μπορούσαμε τον τάφο της. ΚΑΝΕΙΣ μα ΚΑΝΕΙΣ δεν έχει το δικαίωμα να μονοπωλήσει τον τίτλο του εθνικιστή. Αυτός ανήκει σε ΟΛΟΥΣ τους εθνικά σκεπτόμενους Έλληνες, σε όποιο κόμμα ή κοινωνικοπολιτικό χώρο και αν ανήκουν.

Ο ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ ΣΗΜΕΡΑ

Αναπτύξαμε την απλή αναγκαιότητα του εθνικισμού που, εν πάσει περιπτώσει, σε κάνει να γνωρίζεις ποιος είσαι και τι ζητάς. Εκτός όμως απ' αυτή την χρήσιμη μορφή του σε πολλές περιπτώσεις μεταβάλλεται σε θρησκευτικό δόγμα και παρουσιάζει έναν φανατισμό όπως ακριβώς η θρησκεία την θρησκοληψία. Αυτός ο άκρατος εθνικισμός σε ορισμένες μορφές του είναι τόσο επικίνδυνος όσον και αναγκαίος. Είναι επικίνδυνος όταν αναμοχλεύει παλαιές λυμένες διαφορές μεταξύ των φύλων της φυλής που στοίχησαν πολύ αίμα και αναγκαίος όταν υπενθυμίζει τα συμφωνηθέντα για την επίλυση αυτών ακριβώς των διαφορών.

Για παράδειγμα. Ο Χριστιανισμός στην αρχή έβλαψε τον Ελληνισμό, ενώ αργότερα τον οφέλησε. Δεν μπορούμε εμείς σήμερα να μισούμε γι' αυτό τον λόγο την εκκλησία μας, μπορούμε όμως να της υπενθυμίζουμε το καθήκον της. Είναι επικίνδυνος όταν ονειρεύεται την επαναπόκτηση εδαφών ξένων προς εμάς, τα οποία κάποτε είχαμε στην κατοχή μας και τα χάσαμε και απόλυτα αναγκαίος όταν μά-

χεται για την λύτρωση των σκλαβωμένων αδελφών και των αλύτρωτων πατρίδων.

Δεν μπορούμε δηλαδή να μιλάμε για νότια Ιταλία που κάποτε ήταν αποικία μας, ούτε για Συρία και Περσία. Έχουμε όμως καθήκον να θυμόμαστε τους Άγιους Σαράντα το Μοναστήρι, την Οχρίδα, την Κωνσταντινούπολη, την Σμύρνη...

Αβίαστα βγαίνει το συμπέρασμα ότι ο Εθνικισμός είναι νοητός σαν ασπίδα υπεράσπισης της μεγάλης ιδέας και σαν αναγκαιότητα για την διάσωση του έθνους όταν περνάει κρίσιμες στιγμές. Και σε ότι αφορά τους Έλληνες μπαίνει το μεγάλο ερώτημα. Σ' αυτόν τον τόπο, όπου δεν υπάρχουν εθνικές μειονότητες, είναι απαραίτητος ο εθνικισμός, όταν η ελληνική φιλοσοφία έχει γίνει παραδεχτή από όλον τον πολιτισμένο κόσμο και όταν αυτός ο κόσμος στην πλειοψηφία του είναι χριστιανικός. Όχι μόνον είναι απαραίτητος αλλά και απολύτως ΑΝΑΓΚΑΙΟΣ! Γιατί μπαίνοντας ανέτοιμοι και ανοχύρωτοι στο 1992, δεν αποτελούμε τίποτε άλλο, παρά μια μεγάλη εθνική μειονότητα, μέσα στην Ευρωπαϊκή Εθνική πανσπερμία!!

Η οικονομική μας ενοποίηση με την Ευρώπη είναι γεγονός, όπως επίσης γεγονός είναι η διάλυση της οικονομίας μας. Όταν μια επιχείρηση θέλει να κάνει τον εργαζόμενο υποχείριό της και να τον μεταβάλει σε σκλάβο της τότε δεν τον πληρώνει γιά ότι της προσφέρει αλλά δολίως τον αγοράζει, δίδοντάς του μετοχές και κάνοντάς τον δήθεν συνεταΐρο της.

Βάρβαρη κατοχή δεν είναι αυτή που επιβάλλεται από κάποιον σκληρό κατακτητή, από τον οποίο υπάρχει ελπίδα απελευθέρωσης, αλλά αυτή που το διεθνές κεφάλαιο επιβάλει στους οικονομικά ασθενέστερους λαούς. Εδώ δεν υπάρχει λύτρωση, δεν υπάρχει λυτρωμός!

Ο Εθνικισμός είναι αδύνατον να αποτρέψει το 1992. Μπορεί όμως να υπενθυμίσει στους κραταιούς μας συνεταίρους την υποχρέωσή τους στο να μας δώσουν μια εύλογη πίστωση χρόνου ώστε να προετοιμαστούμε καλύτερα. Πρέπει να καταλάβει η Γερμανία την ευθύνη της για την σημερινή μας κατάσταση όπως επίσης πρέπει να γίνει κατανοητή από την Μεγάλη Βρετανία η αποκλειστική της υπαιτιότητα στο αιμοτοκύλισμα των Ελλήνων.

Δεν ζητάμε ελεημοσύνη ούτε θέλουμε να θυμίσουμε μαύρες εποχές παρασπονδίας. Κατανόηση ζητάμε...

Η οικονομική κολεγιά μας, θα αποδώσει μόνον κάτω από τους όρους του πραγματικού συνεταιρισμού δηλαδή όταν μπορούμε να παράγουμε κάτι και να το πουλάμε και όχι να γίνουμε υπηρετικό προσωπικό ξενοδοχείων ή καμάκια στην πλατεία συντάγματος.

Η πολιτική μας ενοποίηση με την Ευρώπη είναι

ζήτημα χρόνου. Και είναι ευνόητο ότι οι νόμοι μας θα πρέπει να εναρμονιστούν με αυτούς της Ευρώπης, τα ήθη και τα έθιμά μας θα χάσουν την ταυτότητά τους ενώ η γλώσσα μας θα έλθει σε δεύτερη μοίρα. Εάν ο πίθηκος είναι το πλέον μιμητικό ζώον, έχει αποδειχθεί ότι μιμητικότερος του πηθίκου είναι ο Έλληνας. Είναι εθνικιστική υποχρέωση η προστασία της ελληνικής γλώσσας. Τα ελληνόπουλα είναι ζήτημα αν μπορούν να χρησιμοποιήσουν στο λεξιλόγιό τους παρά πάνω από εκατό λέξεις. Ο εθνικισμός αυτός που μέσα στα χρόνια της σκλαβιάς επέβαλε την φυλετική συνείδηση ταυτίζοντάς την με την γλώσσα, καλείται σήμερα να παίξει τον ιερό του ρόλο.

Χρειαζόμαστε τουλάχιστον μια οκταετία θυσιών και πολλής δουλειάς για ν'α ανασυγκροτηθούμε οικονομικά και για να επιλύσουμε ορισμένα προβλήματα χωρίς την λύση των οποίων είναι αδύνατη η πορεία μας στην Ευρώπη.

Πρέπει απαραίτητα να κατοχυρωθούν τα ανθρώπινα δικαιώματα των αδελφών μας της Πωγωνιανής, του Μορίχοβου, της Οχρίδας, της Μακεδονίας, του Βαρδάρη, όπως επίσης να λυθεί το πρόβλημα της Κύπρου. Ακόμα πρέπει να εξαφανιστούν τα θέματα των... Σλαβομακεδόνων και των... Ρουμανόβλαχων (άκου Ρουμανόβλαχων!!)

Έλληνες! Σε όποιο κόμμα κι αν ανήκετε!

Αφήστε για λίγο τις κομματικές σας συμπάθειες και σηκώστε ψηλά την σημαία του εθνικισμού.

Τετρακόσιες χιλιάδες Έλληνες, αδέλφια μας, ελληνοορθόδοξοι στενάζουν κάτω από τις σκληρές Αλβανικές αλυσσίδες του Αλία και φωνάζουν **ΒΟΗΘΕΙΑ**!

Δεν τους ακούτε;

ΔΟΤΟ

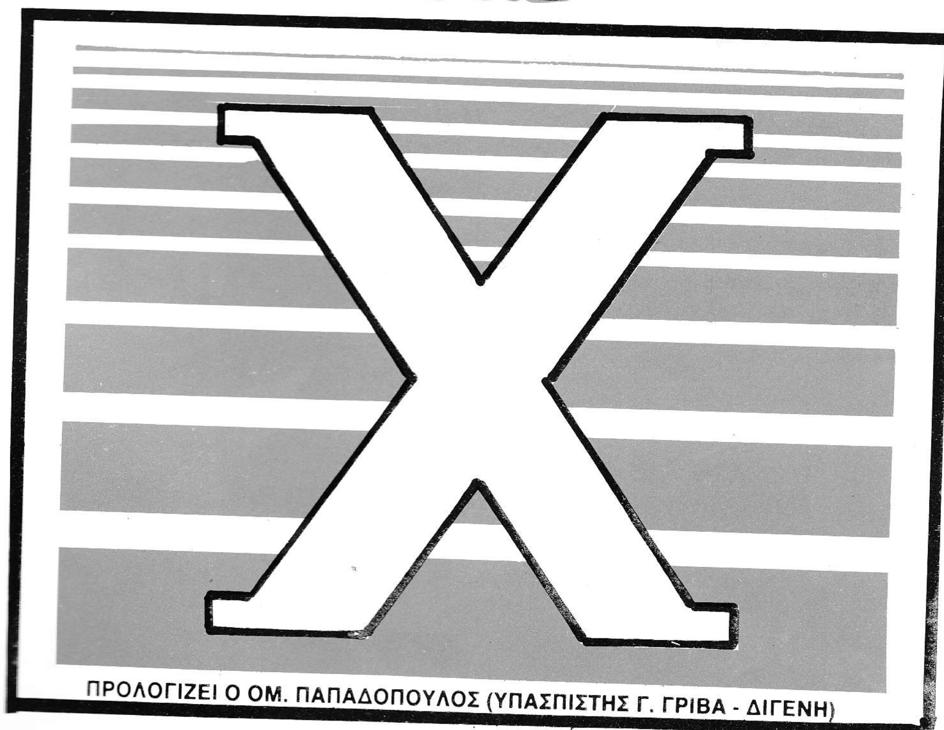
ι οι νόμοι μας
ύς της Ευρώ-
υν την ταυτό-
θει σε δεύτερη
έον μιμητικό
ερος του πηθί-
τική υποχρέω-
σσας. Τα ελλη-
να χρησιμο-
άνω από εκατό
σα στα χρόνια
κή συνείδηση
λείται σήμερα

οκταετία θυ-
ασυγκροτηθού-
ουμε ορισμένα
τοίων είναι αδύ-

θούν τα ανθρώ-
της Πωγωνια-
, της Μακεδο-
λυθεί το πρό-
ει να εξαφανι-
δόνων και των...
χων!!)
ανήκετε!
σας συμπάθειες
εθνικισμού.
, αδέλφια μας,
από τις σκληρές
και φωνάζουν

ΣΕΙΡΑ: ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΙΣ/1

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΗΣ

ΠΡΟΛΟΓΙΖΕΙ Ο ΟΜ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ (ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Γ. ΓΡΙΒΑ - ΔΙΓΕΝΗ)

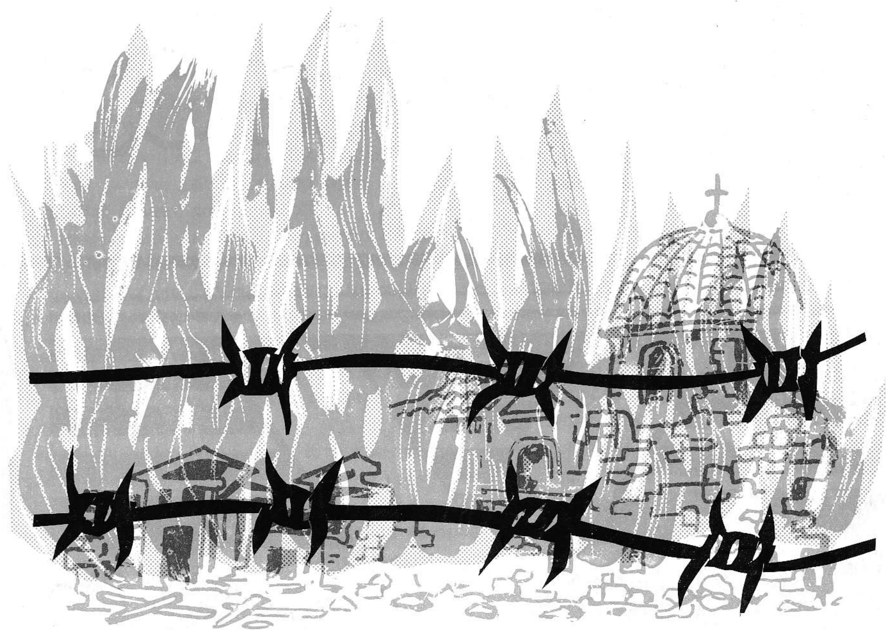
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΑΧΗ,
1988

ΣΕΙΡΑ: ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΙΣ /2

ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ Λ. ΚΟΡΜΑΛΗ

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΒΟΡΕΙΟΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗ ΓΗ

**Η ΔΡΑΣΗ & Η ΘΥΣΙΑ
ΤΟΥ «ΜΑΒΗ» & ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΝ**

 ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΜΑΧΗ»
1989